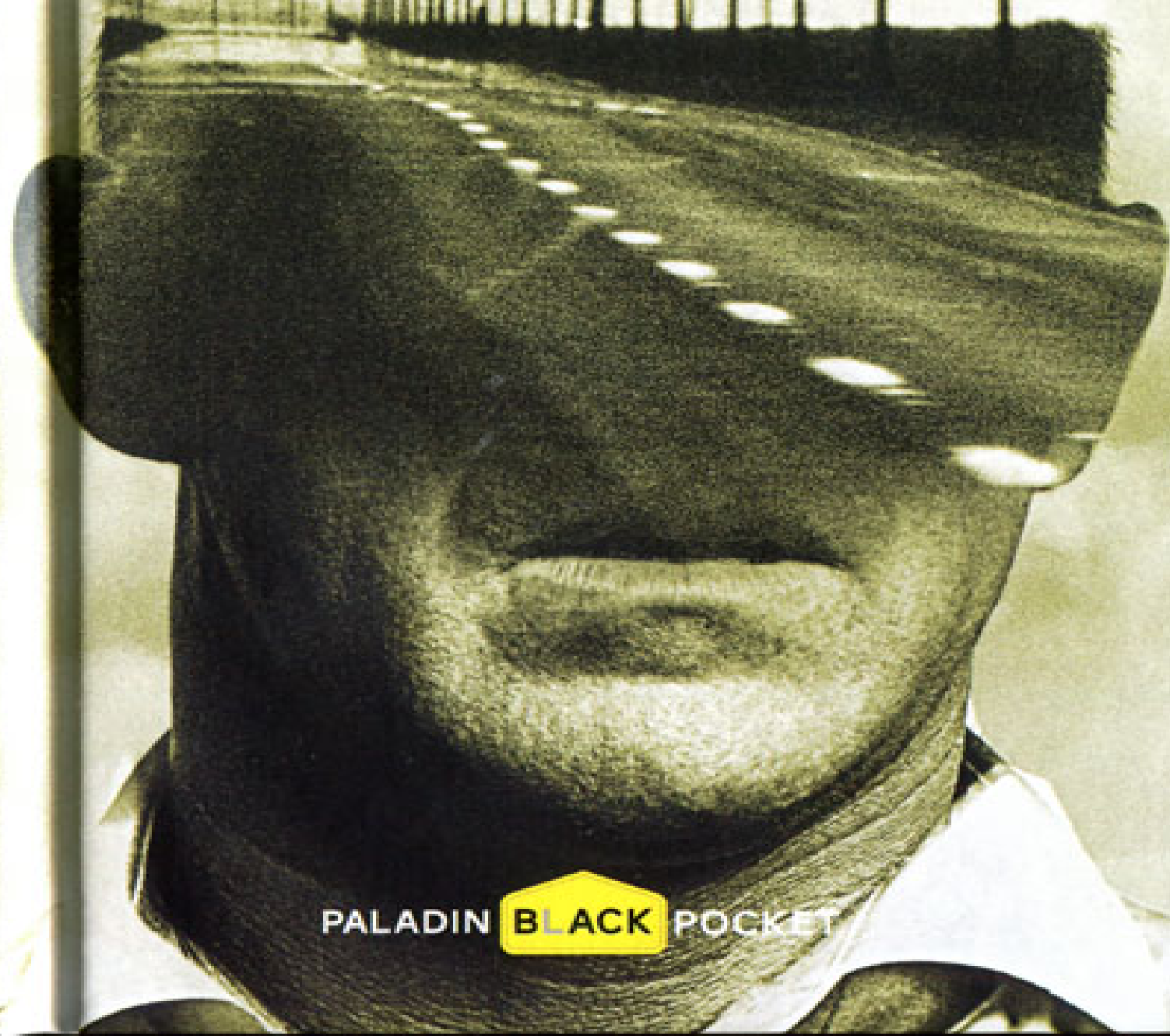

www.virtual-project.eu

CRIME

NIC PIZZOLATTO

GALVESTON

PALADIN **BLACK** POCKET

NIC PIZZOLATTO
GALVESTON

Original: *Galveston* (2010)

Traducere din limba engleză și note:

LAURA CIOBANU

virtual-project.eu

Editura: PALADIN
2017

Pentru Amy și pentru Allegra

*De câte ori n-am stat lungit sub
un acoperiș străin bătut de ploi,
cu gândul acasă.*
William Faulkner

UNU

Un doctor mi-a fotografiat plămânii. A găsit o furtună de zăpadă în ei.

Când am ieșit din cabinet, toți pacienții din sala de așteptare păreau fericiți că nu erau în locul meu. Anumite lucruri se pot citi pe chipul oamenilor.

Simțisem ceva în neregulă cu câteva zile în urmă, când fugărisem un tip în sus pe scări, vreo două etaje, și avusesem probleme cu respirația, ca și cum o greutate mi-ar fi stat pe piept. Băusem la greu de vreo două săptămâni, dar am știut că era mai mult de-atât. Durerea aceea subită m-a înfuriat atât de rău, că i-am rupt mâna individului. Scuiându-și dinții, tipul i s-a plâns lui Stan că am sărit calul.

Dar tocmai de-asta primesc întotdeauna de lucru. Pentru că sar calul.

I-am spus lui Stan că simt o durere în piept și m-a trimis la un doctor care-i era dator cu vreo patruj' de mii de dolari.

După ce am ieșit din cabinetul doctorului, mi-am scos țigările din jachetă și-am dat să strivesc pachetul, dar am decis că nu era momentul să mă las de fumat. Mi-am aprins una chiar acolo, pe trotuar, însă n-avea gust bun, iar fumul mi-a reamintit de fibrele alea ca de bumbac, întrețesute înăuntrul pieptului meu. Autobuze și mașini treceau lent pe lângă mine, reflectând lumina zilei în sticla și cromul lor. În spatele ochelarilor de soare, mă simțeam ca și cum aș fi fost pe fundul mării și vehiculele ar fi fost pești. Apoi mi-am imaginat un loc mult mai întunecat și mai răcoros, iar peștii s-au transformat în umbre.

Un claxon m-a trezit din reverie. Fusesem cât pe ce să pășesc de pe trotuar în stradă. Am făcut semn unui taxi.

Mă gândeam la Loraine, o fată cu care fusesem la un moment dat, și cum stătusem de vorbă cu ea până în zori pe o plajă din Galveston, într-un loc de

unde vedeam fumul alb și dolofan al rafinăriilor de petrol plutind în depărtare ca un drum către soare. Asta se întâmplase acum zece-unsprezece ani. Oricum, cred că era prea tânără pentru mine.

Fierbeam de furie încă dinaintea radiografiei, pentru că femeia pe care o crezusem iubita mea, Carmen, începuse să se culce cu șeful meu, Stan Ptitko. Acum mă îndreptam către barul acestuia, unde urma să-l întâlnesc. Nu prea vedeam care ar fi fost sensul, astăzi. Dar nu încetezi să mai fii cine ești numai pentru că în pieptul tău e o furtună de fulgi de săpun.

N-ai cum să scapi cu viață din asta, dar măcar speri să nu ți se spună cât mai ai de trăit. N-aveam de gând să le spun lui Stan, Angelo sau Lou despre plămânii mei. Nu voiam să frece menta prin bar vorbind despre mine când nu eram de față. Și să râdă.

Fereastra taxiului era mânjită cu urme de degete și-am văzut că ne apropiam de zona de nord a orașului. Unele orașe se deschid înaintea ta, dar New Orleans nu-i atât de primitiv. Orașul era o nicovală tocită și-și producea propria atmosferă. Soarele străfulgera printre clădiri și stejari și i-am simțit lumina pe față, și-apoi umbra, ca un stroboscop. M-am gândit la fundul lui Carmen și la felul în care îmi zâmbea ea peste umăr. Încă nu mi-o puteam scoate din minte, și asta n-avea sens, pentru că știam că-i o târfă, și-ncă una fără inimă. Când începuserăm să ieșim împreună, ea era cu Angelo Medeiros. Cred că practic i-am suflat-o, mai mult sau mai puțin. Acum ea se cuplase cu Stan. Și Angelo tot pentru el lucra. Ca să-mi mai potolesc orgoliul rănit, îmi imaginam că ea și-o mai trăgea și cu alții pe la spatele lui Stan.

Încercam să mă gândesc cui să-i povestesc despre plămânii mei, pentru că voiam să spun cuiva. Trebuie să recunoști că asta-i o veste de tot căcatul, mai ales dac-o primești tocmai când trebuie să ajungi la o întâlnire de afaceri.

Barul se chema Stan's Place, o clădire din cărămidă, cu acoperiș de tablă, ferestre cu grilaj și o ușă metalică deformată.

Înăuntru i-am găsit pe Lou Theriot și Jay Meires, oameni de-ai casei, și doi inși pe care nu-i știam. Pe barman îl chema George. Avea un pansament alb peste urechea stângă. L-am întrebat unde era Stan și mi-a indicat scările care urcau, de-a lungul peretelui, către biroul acestuia. Ușa era închisă, așa că m-am așezat și-am comandat o bere. Apoi mi-am amintit că eram pe moarte, așa că am schimbat comanda și-am cerut un Johnnie Walker Blue. Lou și Jay discutau despre una dintre francizele de pariuri. Mi-am dat seama pentru că mă ocupasem și eu de asta câțiva ani, în tinerețe, și cunoșteam limbajul. Observând că ascultam, s-au oprit din vorbă și s-au uitat la mine. Nu le-am zâmbit, așa că și-au reluat discuția, dar mai încet, cu capetele aplecate, ca să nu-i aud. Niciodată nu mă prea plăcuseră. O știau pe Carmen de când era chelneriță aici, dinainte să se încurce cu Stan, și cred că îmi purtau pică din pricina ei.

Un alt motiv pentru care nu mă plăceau era că nu m-am integrat niciodată între ei. Stan mă moștenise de la fostul său șef, Stan Gino, care mă moștenise la rândul lui de la Harper Robicheaux. În mare parte, era vina mea că tipii ăștia nu mă acceptaseră niciodată pe deplin. În privința modei, aveau niște gusturi de broscari: treninguri sau cămăși cu manșete duble și părul lins pe spate, în timp ce eu purtam blugi și tricouri negre cu jachetă și cizme de cowboy, părul mai lung la spate și barbă. Mă cheamă Roy Cady, dar Gino mi-a dat porecla 'Țărănoiu' și toată lumea îmi zice așa, dar fără simpatie. Sunt din estul Texasului, din Triunghiul de Aur^[1] și băieții ăștia m-au considerat întotdeauna un gunoi, treabă care mi-a convenit fiindcă, în același timp, se și temeau de mine.

Nu-i ca și cum aș fi nutrit vreo dorință să avansez în ierarhia corporației.

Cu Angelo, însă, m-am înțeles întotdeauna bine. Înainte de chestia cu Carmen.

Ușa biroului s-a deschis, și Carmen a ieșit netezindu-și fusta și aranjându-și părul. Imediat ce m-a văzut, a încremenit. În urma ei venea Stan, așa că a început să coboare scările, iar el a urmat-o vârandu-și cămașa în pantaloni, la spate. Scara trosnea sub pașii lor și Carmen și-a aprins o țigară dinainte să termine de coborât. S-a dus la celălalt capăt al barului și și-a comandat un *greyhound*^[2].

M-am gândit să fac o remarcă deșteaptă, dar am păstrat-o pentru mine.

Principalul motiv pentru care eram furios pe ea era că-mi întrerupsese singurătatea. Fusesem pe cont propriu atâta vreme...

Adică mi-o puneam când aveam nevoie, dar eram singur.

Se părea că singurătatea nu-mi mai era de-ajuns acum.

Stan i-a salutat pe Lou și Jay, apoi s-a apropiat și mi-a spus că Angelo și cu mine aveam o treabă de făcut la noapte. Am făcut un efort să mă arăt împăcat cu ideea acestui parteneriat. Stan avea o frunte tipică de poleac, abruptă ca un munte, care-i umbrea ochii mici.

Mi-a dat o bucată de hârtie și mi-a zis:

— Jefferson Heights. Trebuie să îi faci o vizită lui Frank Sienkiewicz.

Îmi aminteam numele, un președinte sau fost președinte sau avocat al sindicatului lucrătorilor portuari.

Docherii intraseră în atenția autorităților federale, din câte auzisem. Se zvonea că erau chiar ținta unei investigații. Plasau mărfuri de contrabandă pentru partenerii lui Stan, și șpăgile lor țineau sindicatul în viață, dar nu știam mai mult de-atât.

— Nimeni nu trebuie să fie rănit prea rău, a zis Stan. Nu asta vreau.

Stătea în spatele scaunului meu și-mi pusese o mână pe umăr. Niciodată n-am putut să citesc în

ochii aceia înfundați sub miriștea sprâncenelor, dar cred că secretul succesului său era completa lipsă de compasiune a chipului său – pomeți lați, de slav, deasupra unei guri strânse, fără buze, de năvălitor cazac. Dacă sovieticii au avut într-adevăr oameni capabili să-ți vâre un cârlig încins de umeras prin glandul cocoșelului, ăia au fost oameni ca Stanislav Ptitko.

— Vreau ca tipu' să priceapă mesajul, mi-a zis el. Tre' să țină cu echipa. Atâta.

— Și pentru asta am nevoie de Angelo?

— Ia-l cu tine oricum. Pentru că sunt un tip prudent.

Mi-a mai spus că trebuia să fac o colectă în Gretna înainte să mă întâlnesc cu Angelo.

— Așa că țin-te de program, a zis, făcând semn către paharul cu Johnny Walker din mâna mea.

Stan a dat pe gât un păhăruț de Stoli⁴³¹ și l-a făcut să alunece pe tejghea către barman. Pansamentul ce acoperea urechea lui George avea o pată gălbuie în centru. Stan și-a îndreptat cravata și-a zis, fără să mă privească:

— Fără pocnitori.

— Ce?

— Ți-aduci aminte de camionagiu' ăla de-acu' un an? Nu vreau fie împușcat careva din cauză că pe vreunul dintre voi l-au lăsat nervii. Așa că-ți spun ție, și-i spun și lui Angelo: fără arme. Să nu aflu că te-ai dus acolo cu vreuna.

— Tipu' o să fie acasă?

— O să fie. O să-i trimit un pachet de servicii la domiciliu.

A plecat și s-a oprit lângă Carmen, a sărutat-o apăsător și i-a frământat o țâță în mână. În mintea mea s-a strecurat un gând barbar. Stan a ieșit apoi pe ușa din spate, iar Carmen a rămas, fumând cu un aer plictisit. M-am gândit la ce spusese Stan, să nu luăm arme la noi.

Mi se părea o cerere cam stranie.

Carmen m-a privit încruntată din celălalt capăt al barului. Lou și Jay au observat-o și-au intrat în vorbă cu ea, spunându-i cât de relaxat părea Stan în preajma ei. Asta chiar era adevărat, am realizat, și treaba asta începuse să mă cam zgândăre. În adâncul sufletului meu, am simțit un junghi de rușine. Am dat pe gât JW-ul și-am mai cerut unul.

Carmen avea păr castaniu-deschis, lung și prins într-un coc la ceafă. Pielea chipului ei drăgălaș se înăsprise, și pudra se aduna în micile cute și riduri pe care nu le observai decât dacă stăteai foarte aproape. Îmi amintea de un pahar gol de cocktail, în care n-au mai rămas decât o coajă de lămâie stoarsă și un cub de gheață.

Cred că bărbații o plăceau pentru că emana o voluptate copleșitoare. Te uitai la ea o dată și știai – asta-i gata de orice. Ceea ce e sexy, dar nu-ți merge cu-adevărat la inimă.

Știam despre anumite lucruri pe care le făcuse, lucruri de care Angelo habar n-avea. Mai mulți parteneri deodată și de-astea. Se oferise odată să aducă încă o fată pentru mine, ca să mai condimentăm lucrurile.

I-am zis că treburile astea nu-s genul meu. Pe-atunci aveam niște idei romantice, despre care-mi dau seama acum că erau nepotrivite în relația cu ea.

Cred că trădarea îi pria mai mult ca sexul. Ca și cum ar fi vrut să se răzbune pe cineva.

Se plângea că odată aș fi lovit-o, dar nu cred una ca asta. Îi plăcea să joace teatru. Pentru ea, drama era mai importantă decât adevărul.

Totuși, trebuie să recunosc că nu-mi amintesc chiar tot ce s-a întâmplat în noaptea respectivă.

În bar, Lou tocmai îi spunea ceva în genul:

— E clar că știi să faci fericit un bărbat.

— Nimeni nu poate să spună că nu-mi dau silința, a zis Carmen.

Au râs cu toții. Am simțit cum .380-ul^[4], mare, ascuns în curea, la spate, mă ardea de parc-ar fi fost încins în foc. Dar asta nu mi-ar fi adus nicio

satisfacție. Pur și simplu eram furios și nu voiam să mor așa cum îmi dăduse doctorul de înțeles că se va întâmpla.

Am pus niște bancnote pe bar și-am ieșit. Cu două nopți în urmă, mă pilisem cu tequila și-mi lăsasem camioneta aici. Era încă intactă, model F-150, fabricată în '84. Asta se petrecea în 1987 și îmi plăceau mai mult modelele de-atunci: pătrătoase și solide, mașini grele, nu jucării. Am condus pe autostrada Pontchartrain cu radioul deschis, și gândurile-mi zumzăiau în cap ca albinele.

Gretna. Ajuns pe strada Franklin, m-am întrebat când va veni momentul în care-o să fac lucrurile pentru ultima oară. Fiecare rază de soare ce-mi cădea pe parbriz strecurându-se prin frunzișul de deasupra părea să-mi ceară s-o admir, dar nu pot zice c-o făceam. Am încercat să-mi închipui cum e să nu mai exiști, însă n-aveam atâta imaginație.

Aveam aceeași senzație de neputință și sufocare ca la doisprezece, treisprezece ani, când priveam în lungul ogoarelor nesfârșite de bumbac; diminețile de august, cu sacul de pânză atârnat pe umăr: domnul Beidle, călare, conducând copiii de la orfelinat cu fluierul de antrenor; senzația mizerabilă că această corvoadă nu se va sfârși niciodată; sentimentul că nu poți să câștigi. Mi-am observat pentru prima oară bătăturile de la mâini după o săptămână de cules, când am scăpat o furculiță și-am realizat că degetele mele nu mai simțeau nimic. Revenind în prezent, mi-am privit pernițele întărite de pe degetele ce țineau volanul și mi-am încleștat mâinile, străbătut de un val de furie. Aveam sentimentul că fusem tras pe sfoară. Mi-am amintit apoi de mama mea, Mary-Anne. Nu avusese tărie de caracter – o femeie deșteaptă care a încercat să-și adoarmă inteligența. Dar n-aveam de ce să mă gândesc la ea astăzi.

Am găsit adresa pe care mi-o dăduse Stan, o hazna de bloc situat lângă un șir de depozite. Clădirea avea cărămizi decolorate, mânjite de graffiti, iar ierburile înalte și buruienile se

amestecau pe terenul viran de-alături. Parcarea era plină de hârburi, cu mirosul specific de ulei și gunoi încins care înconjoară New Orleans-ul.

Numărul doisprezece. Etajul unu. Ned Skinner.

Am trecut pe lângă fereastra lui și-am privit înăuntru. Era întuneric și nu se vedea nicio mișcare. Mi-am strecurat mâna în buzunar, unde îmi ascusesem boxul, și-am continuat să merg de-a lungul balconului. Am coborât, am ocolit prin spate și-am verificat ferestrele exterioare. Ierburile înalte se aplecau în bătaia vântului.

Am urcat din nou și am bătut la ușă. Întreaga clădire părea părăsită: jaluzele lăsate, niciun sunet de radio sau de televizor. Așa că am așteptat puțin, am mai scanat o dată împrejurimile, apoi mi-am folosit briceagul ca să slăbesc cadrul ușii în jurul broaștei. Lemnul, ieftin, s-a crăpat imediat.

M-am strecurat înăuntru și-am închis ușa. Era o încăpere mică, cu câteva piese de mobilier, gunoi peste tot – ziare, o tonă de formulare vechi de pariuri, ambalaje de fast-food – și un televizor cu lămpi, cu ecranul spart. Sticle goale ale unui brand renumit de vodcă erau înșirate de-a lungul bufetului. Niciodată nu mi-au plăcut împuțiii.

Înăuntru mirosea urât, a transpirație, a respirație stătută și-a acreală de trup nespălat. Mucegaiul și praful pătau baia, pe dalele podelei erau aruncate haine țepene de murdărie. În dormitor nu era decât o saltea așezată pe podea, cu cearceafurile destrămate, îngălbenite și în dezordine. Formulare de pariuri mototolite erau împrăștiate pe covor ca niște flori tăiate.

Pe podea, lângă pat, zăcea cu fața-n sus o fotografie înrămată. Am ridicat-o. Înfățișa o femeie cu părul castaniu și un băiețel, drăgălași amândoi, zâmbitori, cu ochii strălucitori. Părea să fie veche de câțiva ani. Puteai să-ți dai seama după coafura și hainele femeii, plus că hârtia fotografică era mai groasă decât cea pe care-o vedeai zilele-astea și-avea o textură pielosă. Chipurile păreau să se fi estompat puțin, cu timpul. Am luat-o în sufragerie,

am aruncat cutia de pizza de pe unul dintre scaune și m-am așezat. Am privit fotografia, apoi apartamentul. Trăisem și eu în locuri ca ăsta.

Am contemplat zâmbetele din fotografie.

Ceva a trecut pe lângă mine în clipa aia, o senzație sau o idee, dar n-am reușit s-o prind. O impresie vagă a ceva ce-am știut sau simțit cândva, o amintire ce refuza să iasă la lumină. Am tot încercat, dar n-am reușit să pun degetul pe ea.

O simțeam pe-aproape, totuși.

Lumina care se strecura printre jaluzele desena în jurul meu un model clasic de bare de închisoare. Am așteptat mult, dar omul n-a apărut. Și, având în vedere ce s-a întâmplat pe urmă, am ajuns să privesc timpul pe care l-am petrecut așteptându-l ca pe un moment de demarcație în ambele vieți, a lui și a mea.

Un moment în care lucrurile ar fi putut s-o ia într-o direcție, înainte să o ia într-alta.

M-am întâlnit cu Angelo la ora 20.00, la Blue Horse de pe strada Thcoupitoulas. Era un soi de bar de motocicliști unde m-am simțit întotdeauna mai în largul meu decât în barul lui Stan.

Trecusem întâi pe la rulota mea. Îmi intrase în cap o idee și o fi fost ea cam paranoică, dar Stan chiar mă pusese pe gânduri când îmi spusese să nu iau arma la mine. M-am întrebat de ce îmi ceruse una ca asta, dat fiind că eram un profesionist și nu un executant orb. Și de ce trebuia să fac treaba împreună cu Angelo? M-am gândit că mi se înscenează ceva, iar Angelo e complicele. Poate că Stan și cu el voiau să-mi facă de petrecanie din cauza lui Carmen. Poate chiar credeau c-am lovit-o. Sau nu voiau să mă mai aibă prin preajmă, având în vedere că i-o trăsesem cândva. Sau ceva de genul ăsta.

Pur și simplu simțeam că era ceva-n neregulă. Nu conta că-mi puneam instinctul sub semnul întrebării, tot aveam de gând să-l urmez. Așa că mi-am împachetat boxul de alamă și bastonul pliant și

mi-am îndesat în cizmă Coltul Mustang .380, preferatul meu. În plus, mi-am prins de antebraț un pumnal cu arc. Nu-l mai folosisem de ani de zile, dar l-am uns cu spray WD-40. Am făcut niște probe îmbrăcat cu jacheta și, cu un zvâcnet al încheieturii, lama îmi țâșnea în mână ca un fulger rece.

Când am ajuns la bar, Angelo m-a luat totuși prin surprindere. S-a răsucit pe scaunul său și mi-a întins mâna. Avea o expresie nefericită, de câine bătut, așa că am dat mâna cu el, având grijă să nu-mi mișc încheietura prea tare.

— Ești pregătit? am zis.

— Stai să termin.

S-a întors către bar și-a sorbit din whisky-ul său cu sifon. Părul lui tuns în stil pompadour începea să se rarească, retrăgându-i-se de pe frunte. În costumul său negru de jogging, bătea la ochi aici cam la fel de mult ca mine în barul lui Stan. M-am așezat alături de el și-am privit sticlele.

Mi-a aruncat o uitătură plină de ceea ce aș descrie drept o tristețe furioasă. Arăta de parcă de-abia putea sta liniștit și nu știa ce să facă, bățâindu-și genunchiul și ciugulindu-și unghiile. Apoi mi-am dat seama ce îl neliniștea.

— Probleme? am zis.

— Știi de Stan și Carmen? m-a întrebat.

— Da, sigur.

S-a încruntat la mine.

— Dă-o-n mă-sa! am zis eu.

M-am uitat la sticle și mi-am adus aminte că am cancer.

— Un Johnnie Walker Blue. Dublu.

Băutura costa patruzeci de dolari. Mi-a alunecat pe gâtlee arzătoare și mătăsoasă și și-a răspândit căldura în pieptul meu, trezindu-l la viață.

— Cum poate... a mormăit Angelo.

— Ce? am zis eu.

— Cum poate ea... o să se... de ce? De ce cu el? Știi despre el aceleași povești ca și mine.

I-am zis:

— Nici ea nu-i vreo puicuță nevinovată. Acuma pe bune, omule... I-o târfa.

— Să nu spui așa ceva! Nu vreau să vorbesc așa despre ea!

— Atunci nu mai vorbi deloc, i-am zis. Nu cu mine.

Cu coada ochiului am văzut că se încrunta în direcția mea.

Bărbaților le mai plăcea un lucru la Carmen: că era deșteaptă, sau măcar vicleană, și știa cum gândesc ei. Era greu s-o etichetezi drept o târfuliță proastă. Cred că o grămadă de tipi o credeau mai deșteaptă decât ei, și chestia asta poate fi excitantă. Am dat pe gât jumătatea de pahar de whisky rămasă și m-am răsucit spre el.

— Ești gata?

Am crezut pentru o clipă c-o să sară să mă ia la bătaie, dar el a oftat, clătinând învins din cap. S-a ridicat în picioare și a trebuit să se sprijine ca să-și recapete echilibrul. Nu realizasem cât de beat era, și-acum îmi cam făceam griji pentru omul ăla din Jefferson Heights, Sienkiewicz.

— Tu conduci, a zis el.

Camioneta mea s-a trezit la viață scuturându-se ca un câine ud learcă, iar vocea de la radio anunța o știre despre Jim Bakker⁽⁵⁾ care fusese răspopit. Angelo zăcea pe scaunul de-alături, complet dezumflat. Am verificat din nou adresa și am luat-o pe Napoleon, spre nord, către autostrada 90.

Angelo s-a aplecat și-a oprit radioul.

— Ți-aduci aminte? a zis, cu vocea înecată. Ți-aduci aminte acum câțiva ani, când i-am prins pe puștii ăia care vindeau droguri în Audubon Park?

M-am gândit un minut.

— Da.

— Omule! Cum începuse puștiu' ăla să plângă! Ți-aduci aminte? Adică nici nu-i făcuserăm nimic. Și el plângea și plângea...

A râs.

— Îmi aduc aminte.

— „Vă rog frumos. O fac doar ca să-mi plătesc școala!”

— Da.

— Și tu i-ai zis: „Uite-aici școală”.

A tăcut și s-a așezat mai drept pe scaun.

— Îți aduci aminte rucsacul ăla?

— O, da!

Se întâmplase cu cinci ani în urmă, când abia mă transferasem în echipa lui Stan. Puștiul avusese un rucsac burdușit cu patru mii de dolari și punguțe de un sfert, pline cu cocaină.

— Ți-aduci aminte ce-am făcut? m-a întrebat Angelo.

— Da. I l-am dat lui Stan.

— Da.

Și-a întors fața către mine, cu mâinile inerte în poală.

— Știu că te-ai gândit la ce m-am gândit și eu. Că puteam s-o împărțim. Că poate Stan n-ar fi aflat.

Vocea lui slabă, inegală, se contopea cu luminile farurilor care străfulgerau de-a latul parbrizului.

— Dar n-am avut încredere unul într-altul, a continuat el. Ne-am gândit amândoi la asta. Dar n-am avut încredere.

M-am uitat la el și am tras aer adânc în piept.

— Ce vrei să spui?

Angelo a ridicat din umeri.

— Nu știu. Adică... m-am tot gândit. Cum să zic... Cu ce mă pot eu lăuda? Tu cu ce te poți lăuda? Am patruj'trei de ani.

Ai zice că se-aștepta să-i fiu prieten. Și nu cred că avea dreptul să pretindă asta. Plus că era jalnic să auzi un macaronar grăsan încercând să vorbească despre sentimentele lui, când nici măcar n-avea vocabularul suficient de dezvoltat ca să le poată spune pe nume.

El era cel care își plângea de milă, când de fapt mie mi se lua măsura pentru coșciug.

— Ce-ar fi să te concentrezi? am spus eu.

— Îhî.

A început să se uite pe fereastră, și eu am pus o casetă cu Billy Joe Shaver, pe care că știam că Angelo nu-l putea suferi. Dar nu s-a plâns de muzică.

Mă simțeam puțin vinovat, pentru că plănuisem să-l înjunghii în gât în noaptea aia, dar ar fi fost ca și cum ai fi luat la șuturi un olog. Adică ți-ar fi trebuit un motiv foarte întemeiat s-o faci.

Am un oarecare fairplay.

Vreau să spun că, dacă mi s-a dat o bucată de hârtie cu numele tău pe ea, înseamnă c-ai făcut tu ceva. Ceva ce n-ar fi trebuit să faci.

În fine, Angelo s-a mulțumit să se uite pe fereastră și să suspine ca o fetiță, în timp ce eu simțeam chitara western pulsând în difuzoarele încastrate în portiere și făcându-mi plombele să zbârnâie. După o vreme am găsit și casa, o clădire victoriană de pe Newman Avenue, cu o curte împrejmuată de un gard din țepușe de fier forjat. Am ocolit cartierul de câteva ori ca să verificăm dacă zona se afla sub supraveghere. Am parcat camioneta pe Central, ca să ne putem furișa printre case.

Mi-am verificat echipamentul, îndesându-mi cagula în buzunarul jachetei. Angelo a dat să și-o pună pe-a lui. I-am zis s-aștepte până ajungem înăuntru, chestie pe care o știa și el, numai că se purta de parcă n-ar fi fost în stare nici să se lege la șireturi. Chiar m-am gândit să-i spun să mă aștepte în mașină. Totuși nu puteam să fac asta, așa că ne-am strecurat amândoi prin curțile de pe partea opusă a străzii. Pe toată strada Newman era aprins un singur felinar, undeva un pic mai departe de casa unde aveam noi treabă. N-am auzit câini lătrând, și în casă erau stinse luminile.

I-am spus să ciocănească la ușa din față, că eu mă duc prin spate.

Mi-am tras cagula pe cap, am prins barele gardului în mâini și am sărit, străbătând apoi o curte tăcută, cu un mic iaz ce clipoceă liniștitor și straniu. Am urcat scările către ușa din spate. Deși ar fi trebuit să observ, la momentul respectiv nu mi-am

dat seama că nu se vedea nici mișcare, nici lumină, nimic. N-am remarcat că, dintre toate casele de pe stradă, tocmai aceasta era învăluită în întuneric.

Dar mă grăbeam. M-am rezemat de ușă, cu urechea ciulită. Simțeam aburii de whisky din respirația mea captivă în interiorul măștii și auzeam șuieratul aerului pe fundalul clipocitului apei din iaz.

L-am auzit pe Angelo ciocănind pe partea cealaltă a casei și-am așteptat, simțind cum, înăuntru, pași se apropiau de ușă. M-am dat înapoi, mi-am scos bastonul și-am numărat până la trei. Apoi am izbit ușa cu cizma și lemnul s-a frânt, curbându-se spre interior.

M-am repezit orbește în întuneric, cu bastonul ridicat. Un obiect greu m-a lovit în cap și-am văzut o explozie de roșu înflorind din beznă.

Mi s-a rupt filmul.

Mi-am venit în simțiri în timp ce eram trântit pe podea. Aveam o durere groaznică de cap. Cineva îmi scosese cagula, și drept în fața mea l-am văzut pe Angelo. Avea chipul însângerat și își ținea o mână la nas. Eram în holul dinspre ușa din față, învăluit într-o lumină de culoarea muștarului ce se strecura prin sticla portocalie a unei mici aplice. Tapet roșu. Un bărbat stătea lângă mine, și un altul lângă Angelo. Purtau salopete negre și măști de schi și fiecare dintre ei avea un pistol cu amortizor. Aveau veste negre cu buzunare umflate și bocanci militari butucănoși. Profesioniști adevărați. Ochii lor i-au întâlnit pe-ai mei. Erau niște ochi mici și înghețați, ca ai lui Stan.

Tipul de lângă Angelo s-a uitat după colț și am auzit pași apropiindu-se. Am crezut că aud o femeie scâncind. În aer se simțea un miros de praf de pușcă și de rahat. Am privit în jur.

Un cadavru, probabil al lui Sienkiewicz, zăcea pe o parte în camera alăturată. Cămașa îi lucea de umezeală.

Am auzit un nou suspin și-am crezut că era Angelo. Dar, când vederea mi s-a adaptat, am zărit

o fată stând pe un scaun în camera din stânga, pe întuneric. O vedeam suficient de bine ca să observ că rimelul i se scursese pe față. Fata își strânsese genunchii la piept și tremura.

Am înțeles ce se petrecea și de ce nu voise Stan să fim înarmați. M-am uitat la Angelo, dar părea năucit, cu ochii umezi și neputincioși, cu privirea ațintită asupra sângelui care-i curgea din nas și i se strângea în palmă.

Pașii s-au apropiat, și de după colț a apărut un al treilea individ, încheindu-se la pantaloni. Strângea sub braț un dosar gros, plin cu hârtii, și era îmbrăcat la fel ca și ceilalți. După ce-a terminat cu pantalonii, și-a scos pistolul de la centură.

— Ridicați-i în picioare!

Avea un accent ciudat, nici american, nici european.

— Ce-i asta? Cine sunteți? s-a văicărit Angelo.

Unul dintre bărbați l-a lovit peste față cu pistolul, și Angelo s-a zvârcolit pe podea cu mâinile la gură.

Respirația fetei de pe scaun a devenit mai precipitată și mai adâncă, de parcă s-ar fi sufocat.

Tipul care-l lovise pe Angelo l-a apucat de păr și l-a ridicat în picioare. Cel de lângă mine mi-a lipit amortizorul de tâmplă și mi-a zis:

— Sus!

M-am ridicat încet și pistolul mi-a urmat mișcarea. Simțeam că-mi goliseră buzunarele și că .380-ul nu mai era în cizmă. M-am uitat la Angelo. În jurul lui era o băltoacă de pișat. Ne aflam amândoi în raza de acțiune a trei pistoale și eram neînarmați.

Din situații ca asta, pur și simplu n-ai cum să scapi cu viață.

L-au dus pe Angelo lângă un perete, măsurând distanța dintre el și cadavrul lui Sienkiewicz din camera de alături. Cred că încercau să ne așeze în așa fel încât să pară că ne-am omorât unii pe alții, dar nu sunt sigur.

Omul de lângă mine m-a lovit în cap, apoi m-a îmbrâncit, și eu m-am prefăcut că mă împiedic,

lăsându-mă într-un genunchi.

Când m-a smucit ca să mă ridic în picioare, i-am înfipt pumnalul în gât, cu o mișcare bruscă a încheieturii. Sângele a țâșnit și l-am simțit, fierbinte, pe față și în gură.

I-am lăsat lama în gât și m-am adăpostit după trupul lui, în timp ce ceilalți își ridicau armele. Unul a tras în direcția mea, ciobind tencuiala unui perete, iar celălalt l-a împușcat pe Angelo. Am văzut cum vârful capului i-a explodat și cum a căzut în genunchi. Apoi au tras amândoi în mine. Gloanțele s-au înfipt în cel de-al treilea ins cu un sunet înfundat, ca de nituri pneumatice. S-a cutremurat sub impactul lor, cu lama înfiptă în continuare în gât.

Pistolul meu era la îndemână, vârât în centura omului. L-am scos de-acolo și-am tras prin arteziana de sânge, asupra celui care era mai aproape.

N-avusesem timp să țintesc și eram pe jumătate orb din cauza sângelui celui alt, dar l-am nimerit în gât și el a zvâcnit. A mai tras un foc și s-a prăbușit pe spate.

Nu mai țintisem așa în viața mea.

În plus, pe ultimul tip, cel care-l omorâse pe Angelo, îl împușcase tovarășul său în cădere. De la subraț îi ieșea fum și zăcea rezemat de perete, cu mâna încheștată pe rană. Pistolul lui era la câțiva pași de propria cizmă.

Atunci și-a terminat și trupul lui Angelo căderea, aterizând cu un bufnet pe covor.

Ultimul supraviețuitor și-a privit pistolul, apoi piciorul. Tocmai se întorsese cu privirea spre mine, când l-am împușcat în cap.

Toată chestia a durat probabil vreo cinci secunde.

Fumul se întinsese în tot holul ca o ceață. Partea de sus a feței lui Angelo se năruise și obrajii îi erau uzi de lacrimi și de sânge. Am vomat. Fata de pe scaun a început să plângă și mai tare, scoțând un vaiet nearticulat.

Cei trei bărbați în negru zăceau grămadă pe podea, și din trupurile lor se ridicau firișoare subțiri de fum. Lama pumnalului meu ieșea din gâtul unuia dintre ei ca un spin uriaș. În lumina portocalie, sângele de pe pumnal părea vopsea.

Fata din penumbră încremenise pe scaun, tremurând, cu ochii măriți. Am trecut pe lângă ea și-am străbătut holul.

Am zărit lumină venind dintr-o cameră din spate și m-am furișat într-acolo. Trupul gol al unei femei zăcea pe pat, colorat în verde de o veioză de citit așezată pe noptieră. Cearceafurile erau pătate de sânge. Femeia, care avea vânătăi întunecate în jurul gâtului și pe coapse, era tânără, dar nu la fel de tânără ca fata de pe scaun.

M-am întors înapoi la cealaltă și i-am spus:

— Ridică-te! Nu-ți fac nimic.

Nu s-a mișcat. Nu se uita la mine, nici măcar nu clipea. Am lăsat-o să mai stea acolo o clipă, cât să-mi șterg sângele din ochi.

Am observat că hârtiile din dosar erau împrăștiate pe covor, improșcate cu fragmente de os. M-am aplecat să le-adun și apoi am pornit către ieșire, dar m-am oprit. Fata nu se mișcase.

Totuși, îmi văzuse fața. I-am tras o palmă. Am luat-o de braț și-am ridicat-o de pe scaun.

— Hopa sus! Vii cu mine!

— Ce vrei să faci? s-a bâlbâit ea.

— Trebuie să plecăm de-aici!

— Unde mergem?

— Nu știu.

Am privit-o cu atenție pentru prima oară. Era mai tânără decât crezusem. Nu se pricepea să-și dea cu rimel și folosise prea mult, iar acum acesta arăta precum cerneala vărsată. Era blondă, cu părul tuns foarte scurt. Chiar și cu machiajul ăla scurgându-i-se pe obraz, părea aproape o copilă. Dar mai era ceva pe fața ei, ceva ce puteai să vezi uneori și în ochii lui Carmen – niște reguli de autoconservare, un nucleu de alegeri dure. Putea să fie doar imaginația mea. Orice o fi fost ceea ce am

recunoscut pe chipul ei mi-a fluturat prin minte indistinct, ca o intuiție neclară.

— Vii cu mine, am zis.

Pentru că nu s-a urnit, mi-am ațintit pistolul spre ea.

S-a uitat de-a lungul țevii, în ochii mei. În lumina portocalie, nu puteam să-mi dau seama ce culoare aveau ai ei. A privit în podea. Apoi a îngenuncheat, ghemuindu-se lângă cadavre, și-a început să cotrobăie prin buzunarele bărbaților pe care-i împușcasem. Mi-am dat seama că se uita după bani sau căuta ceva ce-i luaseră. I-am aprobat gestul, care părea să confirme intuiția mea legată de partea ei pragmatică.

Mă tot așteptam să aud sirenele poliției. M-am dus la fereastră și m-am uitat afară, dar noaptea părea liniștită și netulburată. După ce a terminat de căutat prin buzunare, fata a luat o geantă mare dintr-un colț al camerei și-a îndesat în ea niște lucruri. S-a ridicat cu o expresie hotărâtă și gravă.

— Vonda, a zis ea. Prietena mea, Vonda...

A pornit pe hol în direcția dormitorului, dar am prins-o de încheietură.

— Nu vrei s-o vezi, i-am zis eu clătinând din cap.

— Dar...

Am tras-o după mine pe ușa din spate, apoi într-o parte întunecată a străzii, unde am așteptat din nou să aud sirenele venind dinspre autostrada 90. Aveam sânge și praf de pușcă în nări, și sângele mi se usca pe obraji; îl simțeam. Mi-am scos cămașa, mi-am frecat zdravăn fața și mi-am suflat nasul. Ne-am strecurat printre curți, și ascunzându-ne pe după copaci, ne-am făcut nevăzuți.

Când am ajuns la camionetă, am împins-o pe fată înăuntru și-am pornit motorul. Vocea lui Billy Joe s-a contopit cu zgomotul acestuia și combinația m-a făcut să rânjesc. Mi-a trecut prin cap că, dacă i-aș fi povestit lui Stan despre plămânii mei, toate astea probabil că nu s-ar mai fi-ntâmplat. Poate că ar fi decis să lase natura să-și urmeze cursul.

Preț de-o clipă, am stat pur și simplu în camionetă, zâmbind cu gura până la urechi. Cred c-am speriat-o pe fată, căci s-a lipit de portieră și mi-a evitat privirea în timp ce am dat înapoi și-am condus spre autostradă.

Acum, că mă gândesc mai bine, cred c-am mai avut și alte motive să o iau cu mine, în afară de faptul că știa cum arăt. Că, pân' la urmă, ce dacă știa? Oricum eram pe moarte. Aș fi putut să-mi rad barba, să-mi tund părul. În fond, unul dintre motivele pentru care purtam părul lung era ca, în caz că dădeam de bucluc, să pot mă tund militărește, să-mi rad barba și să-mi schimb dintr-odată întreg aspectul.

Cred că, preț de o secundă, în holul ăla, cu lumina lui portocalie înțesată de sânge și fum, cu focurile de armă răsunându-mi încă în urechi și cu fălcile încheștate din pricina adrenalinei, ceva anume de pe chipul ei, frica și durerea, mi-au amintit de senzația care mă copleșise mai devreme în apartamentul părăsit – senzația unui lucru uitat, care însă trimitea ecouri prin mintea mea, o amintire intuitivă, o absență.

Oricum, s-a dovedit că fata era și ea din estul Texasului, ca mine.

Mi-a spus că o chema Raquel, dar că toată lumea îi spunea Rocky. Era destul de îngrozită. Dacă ar fi trecut prin ce trecuse ea, mulți s-ar fi decuplat o vreme de la realitate, dar ea turuia ca o gaiță. Cred că descoperise cu mult înainte de evenimentele acelei nopți că în viață poți trece peste orice.

— Numele meu de familie e Arceneaux.

Pronunțase *Arson-o*.

— Ai de gând să mă omori?

— Nu. Nu mă mai tot întreba asta.

Am condus până la rulota mea din Metairie. Un timp am așteptat amândoi în întuneric, la marginea campingului, dar rulota mea dublă arăta la fel cum o lăsasem. N-am văzut vreun vehicul pe care să nu-l recunosc. Nicio lumină la ferestre. Așa că am decis

să intrăm. Am pus-o s-o ia înainte și n-am aprins becurile.

— Adică tu locuiești în chestia asta?

— Taci din gură!

M-am întrebat cât timp trecuse din momentul în care tipii în echipament de comando ar fi trebuit să ia legătura cu Stan. Lumea de-afară părea prea liniștită. Stejarii și arțarii din jurul parcului nu scoteau niciun foșnet, cu frunzișul atârând în aerul nemișcat, deasupra rulotelor ca niște cutii, iar luminile din celelalte trailere nu trădau nicio mișcare. Nicio siluetă n-a trecut prin dreptul ferestrelor a căror strălucire slabă nu dezvăluia decât ramurile mai joase și jucăriile de plastic și cauciucurile ce se șteau din noroiul curților. Am aprins lumina din hol.

Mi-am pus pistolul pe capacul vasului de la WC și m-am spălat pe față în chiuveta de la baie, frecându-mi apoi antebrațele și mâinile cu săpun Lava și cu apă care a făcut bulbuci și s-a scurs într-un vârtej trandafiriu.

Am înhățat o cămașă curată și-am scos din șifonier o cutie de valori dintre cele pe care le folosesc băncile pentru depozitarea de bunuri. În ea erau ceva mai mult de trei mii de dolari, un permis fals de conducere și un pașaport fals pe care mi le făcusem cu ani în urmă. Planul meu de pensionare. De pe un raft am luat și o cutie cu cartușe pentru .380, o plăcuță de înmatriculare curată, ceva haine în plus și le-am azvârlit pe toate într-un sac marinăresc din surplusul armatei.

Fata se așezase pe unicul scaun din camera de zi, un La-Z-Boy imens în care adormeam în majoritatea nopților. O armată de cutii goale de bere High Life acoperea podeaua din jurul scaunului – la propriu o armată, pentru că tăiasem cu cuțitul fâșii subțiri pe laturile cutiilor, ca să se plieze asemenea unor mâini și le îndoisem capacele ca să semene a capete. Făcusem toate astea în timp ce mă uitam la Fort Apache¹⁶¹, și eram cam stânjenit că ea le

văzuse. Scaunul era așezat în fața televizorului, a aparatului video și a colecției de casete.

— Ai o mulțime de filme, a zis ea. Da' n-ai mobilă.

Ochii ei măsurau grămada de cutii de bere de pe covor.

Am agitat arma către ea.

— Înapoi la camionetă. Mișcă!

— Da' de-abia am ajuns aici. Toate filmele-astea sunt atât de vechi!

Aveam pe casete aproape toată colecția cu John Wayne și mi-a părut rău c-o las acolo. Îmi luase câțiva ani s-o adun.

— Nu suntem în siguranță, i-am zis. Mișcă! Altfel o s-avem probleme.

Ajuns la camionetă, am folosit o șurubelniță ca să schimb plăcuța de înmatriculare cu cea ștanțată la cererea mea, cu ani în urmă. Numărul corespundea cu cel al Fordului unui dentist din Shreveport.

Cea mai bună idee era să ies pe autostrada I-10 și să conduc spre vest până ieșeam din Louisiana. Am fi putut s-o luăm spre est, dar nu eram binevenit în statul Mississippi și, dac-o ieși spre vest, în mai puțin de patru ore ajungi în Texas, variantă pe care o preferam.

Mi-am aruncat sacul marinăresc pe platforma din spate a camionetei. Am pus sub scaun cutia de valori și dosarul pe care-l luasem din casa lui Sienkiewicz. Am intrat pe autostrada interstatală.

— De ce voiau tipii ăia să te omoare? m-a întrebat ea.

— Dintr-un căcat. Din cauza unei femei.

Am dat cu palma în volan, realizând abia atunci cât de enervat eram din pricina asta.

— Atâtea parale face viața mea.

Ea voia să afle mai multe, dar n-aveam de gând să-i dau detalii. Am întrebat-o cum de ajunsese să facă ce făcea. Înțelesesem deja că era prostituată și că ea și prietena ei fuseseră trimise ca să-l rețină pe Sienkiewicz acasă.

— Ți-a mai rămas niște sânge pe față, a zis ea.

M-am uitat în oglinda retrovizoare, apoi degetul ei mic m-a atins undeva sub falcă.

— Uite-aici, a spus ea.

M-am curățat cu salivă. Pe cealaltă parte a casetei era Loretta Lynn. Locul unde mă atinsese fata pulsa cuprins de o ușoară căldură. Am încercat s-o fac să vorbească, fiindcă îmi era mai ușor așa și nu voiam să intre și mai tare în șoc. Sau poate voiam pur și simplu s-aud vocea cuiva. Am zis:

— Continuă. Ce spuneai?

— Despre ce anume?

— Cum ai ajuns acolo.

— A. Păi...

Îmi povestise deja că e din Orange, Texas, chiar la granița cu Louisiana și nu prea departe de Port Arthur, unde-am crescut eu. Pretindea că are optsprezece ani.

Fugise de-acasă acum cinci luni, împreună cu un băiat cu câțiva ani mai mare. Porniseră spre New Orleans.

— A fost un dezastru. Toby... Nici că puteam să mă încurc cu un tip mai aiurea. A spus că știe el niște oameni în oraș care ne-ar putea găsi de lucru. Și-a zis-o de parc-avea tot felul de cunoștințe. Era poponar, așa că m-am gândit c-o fi adevărat ce zicea. Pân' la urmă n-a ajuns decât să transporte pachete de droguri pentru niște tipi din St. Roch și Lower Ninth. Apoi i-a venit ideea să șterpelească din marfa. Câte puțin din fiecare pachet. Să-și facă propria rezervă. Pentru mine aia n-a fost o perioadă prea grozavă. Într-o zi nu l-am mai văzut. Nu s-a mai întors în camera unde stăteam. Nu știu dac-a murit sau doar a fugit din cauza a ceva ce făcuse. Dar a dispărut.

Și-a mușcat buza și-a privit afară, la noaptea care aluneca pe lângă geamurile camionetei. Avea o expresie de parcă era gata să cedeze nervos, ca o frunză tremurând într-un vânt puternic.

— Nu l-a căutat nimeni. Eu eram deja sătulă până-n gât de el. Dar eram și-aproape lefteră. Nu-mi lăsase niciun sfanț. Știam o fată...

S-a oprit din nou, tremurând ușor, cu trupul cuprins de un fior, și și-a acoperit gura cu palma.

— Ce-ai?

I s-a schimonosit expresia de pe față și-a-nceput să plângă. Și-a șters ochii și și-a îndreptat umerii.

— O știam pe-o fată, Vonda. Stătea în același hotel. Mi-a spus că lucra pe cont propriu. Era... mă rog. Știi la ce mă refer. Nu știam eu cum e cu treburile-astea, dar din câte spunea Vonda... era nostim. Și părea treabă serioasă, pentru că era trecut și-n cartea de telefon: Elite Escorts. Ca o firmă cu acte-n regulă. Și ea mi-a zis: „Să nu faci niciodată pe gratis un lucru pe care-l faci bine!” Nu că-i nostim? Pare chiar logic, nu-i așa?

S-a întors spre mine.

— Știi, îmi aduci aminte de cineva. Un tip dintr-una dintre trupele alea care-i plăceau tatălui meu vitreg. The Almond Brothers. Un tip de pe coperta unui album.

— Unul dintre patronii Elite Escorts e un tip, Stan Ptitko. L-ai întâlnit vreodată? am întrebat eu.

— Nu. Mi se pare c-am auzit numele ăsta o dată sau de două ori. Adică, eu sunt nouă în branșă. Cine e?

— E tipul care-a vrut să mă vadă mort în noaptea asta.

— Ah!

— Vorbeai de prietena ta, Vonda.

— Da.

Ochii îi erau plini de lacrimi, și-n ei pluteau luminile reflectate de pe bordul mașinii.

— Vonda s-a purtat frumos cu mine. Am făcut cunoștință cu niște fete pe care le știa ea. Asta s-a întâmplat, cum ar veni, foarte recent. Nu aveam bani să plătesc chiria. Eram, cu alte cuvinte, în rahat. Dar... dar ea...

A clătinat din cap ca și cum ar fi respins o acuzație și și-a acoperit din nou gura cu palma.

— Aia era Vonda? am întrebat. Acolo, în casă? În dormitor?

A dat din cap că da, cu umerii ei mici și musculoși zgâlțâindu-se.

Am lăsat-o un timp în pace.

Când a putut din nou să vorbească, a zis:

— Ne-au spus că e o treabă ușoară. Numai noi două, cu tipul ăla. Abia ce începuse cu Vonda, că au dat buzna tipii ăia trei. Când au intrat ei, Vonda se dezbrăca – mie îmi luase mai mult timp – și ei... n-au lăsat-o să se îmbrace. L-au bătut pe tipu' ăla până când le-a arătat unde era... ceva. Apoi l-au împușcat pur și simplu. Dar Vonda, era, cum ar veni, goală. Și eram îngrozite amândouă. Nu mai văzusem în viața mea așa ceva. Și ei. Ăăă. Ei...

A clătinat din nou din cap, și-a încheștat pumnul ei micuț și a început să se lovească în coapsă, o dată și înc-o dată. Avea picioare frumoase și m-am gândit că n-ar trebui să și le umple de vânătaii.

— Au dus-o în dormitor. Au zis... m-au obligat să mă așez pe-un scaun. Au zis că voiau, că...

S-a poticnit din ce în ce mai tare, dar a continuat:

— Au zis că eu eram desertul. Of, Dumnezeuule, eu, of...

Și-a încheștat dinții și și-a apăsât palmele peste stomac de parcă ar fi încasat o lovitură.

— Omule, îmi pare așa de bine că i-ai omorât pe labagii ăia!

— Și mie-mi pare bine.

Și-a frecat ochii cu palmele. Avea osatură fină și, chiar și supărată, avea o duritate neșlefuită care era tipic țărănească – o mândrie furioasă, prostească, pe care-am recunoscut-o. Și-atunci mi-am dat seama de-o chestie.

Nu mă mai gândisem la cancerul meu de ceva timp. Mai mult chiar, mă simțeam bine. De parc-aș fi fost vreun soi de erou.

De parc-o salvasem.

M-am gândit ce înseamnă să ai noroc și cât de perfect trăsesem! Ce norocos fusesem că nu găsiseră stiletul sau că acesta nu se declanșase când mă doborâseră și mă târâseră în hol!

Am lăsat-o pe Rocky să plângă și să-și înfigă unghiile în coapse, acordându-i atâta intimitate câtă permitea cabina camionetei. Am pus o casetă cu Roy Orbison.

În funcție de locurile pe unde treceam, noaptea din jurul nostru își schimba culoarea, trecând de la un negru de cerneală, la roșu și la purpuriu, apoi la un gălbui palid suspendat ca un vâl în fața întunericului, ca și cum ai fi putut să vezi întunericul stând ascuns în spatele luminii. Apoi revenea înapoi la negru, iar mirosul din aer se schimba de la aroma sărată a mării, la izul de pastă de lemn de pin, apoi de amoniac și de petrol ars. Eram înconjurați de copaci și mlaștini. Am traversat Bazinul Atchafalaya pe un pod lung, suspendat peste o obscuritate lichidă, și eu mi-am amintit de încălceala de pădure și lăstăriș din vremea când eram copil și cum frunzișul acela verde părea plin de umbre, de parcă ar fi ascuns jumătate din lume în bezna lui.

Furnalele rafinăriilor ardeau în noapte. Panglicile de fum de un cenușiu palid mi-au amintit de Loraine, pe plaja aceea din Galveston, cu capul culcat pe pieptul meu în timp ce-i povesteam despre lanurile de bumbac. M-am întrebat ce-ar zice ea despre toate astea.

Cu câțiva ani în urmă, plătisem un tip să afle unde era. Se măritase. Încă mai aveam numele și adresa ei scrise pe undeva și, din când în când, mă gândisem s-o caut. Dar toate se petrecuseră acum zece ani, și oricum fusesem de la-nceput prea bătrân pentru ea.

Când am ajuns la Lafayette, Rocky reușise să se adune cât de cât, iar dispoziția ei trecuse la o vioiciune care m-a pus pe gânduri. Schimbările-astea rapide de dispoziție pe care le vezi la femei mi s-au părut întotdeauna teatrale și suspecte.

— Unde mergem? m-a întrebat.

— O să-ți dau voie să cobori după ce traversăm Texasul. Pot să te las în Orange dacă vrei. Poți să te întorci la familia ta.

— Nu-nu. Nu mă-ntorc acolo. Mai bine mă lași să cobor chiar aici.

— Dacă nu în Orange, atunci altundeva. Dar o să stai cu mine pân-ajungem în Texas. Oamenii ăia probabil te caută. O să vrea să știe ce s-a-ntâmplat acolo. Înțelege ce-nseamnă asta?

Judecând după cum s-a lăsat moale în scaun, aș fi zis că începea să înțeleagă cum se schimbaseră lucrurile.

— A!

Luminile răzlețe de-afară îi traversau chipul și ochii îi sticleau ca mlaștina noroioasă de dedesubtul nostru. Și-a mușcat buza cu o expresie calculată.

— Atunci hai să mergem undeva împreună, a zis ea.

— De ce?

S-a întors către mine într-o izbucnire de mișcare, ridicându-și picioarele încrucișate pe scaun, în timp ce fusta i se trăgea în sus pe coapsele zvelte.

— Uite ce-i – ziceai că ești pe fugă, da? Și eu la fel – ai zis-o adineauri, nu? Suntem de prin aceleași locuri, omule. Ce-ar fi să fugim împreună un timp și să vedem cum merge?

Am simțit cum mi se înfierbântă ceafa și mi se pune un nod în gât, dar n-am zis nimic. I-am examinat picioarele lungi, părul blond tuns scurt, care îi încadra fața cu bucle pufoase, obrazul ascuțit, de pasăre, ochii mari a căror culoare tot nu o descoperisem. Își reîmprospătase machiajul și-și dăduse din nou cu prea mult rimel în încercarea de a părea mai matură, bănuiesc, dar cocoloașele groase de pe gene îi accentuau și mai mult aerul copilăresc.

Probabil era soiul ăla de țărăncuță care-și iese din minți dacă n-are un bărbat prin preajmă.

— Ziceam și eu... a spus, ferindu-și privirea. M-aș simți mult mai în siguranță dac-aș ține-aproape de tine un timp.

Am clătinat din cap.

— Nici vorbă! Iisuse! Nu! Unde crezi c-am putea să ne ducem?

— Nu știu, a zis ea ridicând din umeri. Undeva în Golf? Undeva unde sunt plaje? În Corpus, poate? Sau ce-ar fi să mergem și mai la vest? Ce zici? În California?

Zâmbea. M-a deranjat că vorbea ca și cum totul ar fi fost o vacanță.

— Câți bani ai? am întrebat.

S-a făcut mică.

— Eu? Sunt lefteră.

— Aha, am zis eu.

Și-a îndreptat umerii și mi-a zis:

— Crezi că-ți vreau banii, țărănoiule? Pot să-mi fac rost de bani bine-mersi. Aveam bani, dar au rămas acolo, în New Orleans. Nici nu m-ai întrebat dacă n-am nevoie să trec și pe la mine pe-acasă. Practic, m-ai răpit.

Și-a încrucișat brațele și s-a încruntat la mine, simptom al acelei mândrii prostești, ranchiunoase, acumulate de-a lungul unor ani de viață grea.

— N-am nevoie de nenorociții tăi de bani!

— Atunci n-ai nevoie de mine, Rocky. Poți să-ți pierzi urma mult mai ușor dacă nu ești legată de mine.

— Da. Să-mi pierd urma.

Și-a schimbat poziția picioarelor și s-a întors din nou către fereastră.

— Nu știu. Nu vreau să fiu singură, OK? Mai ales acum, adică ținând cont de toate, nu vreau să fiu singură, înțelegi?

Lumini roșii au erupt în oglinda mea retrovizoare, spărgând liniștea nopții ca o împușcătură sau ca un țipăt. Sirene. Rocky a icnit de spaimă.

— E în regulă, i-am zis.

Dar inima era gata să-mi sară din piept. Am închis radioul, am frânat și am tras pe dreapta. Ea și-a pus geanta în poală și și-a încleștat ambele mâini pe ea.

— Nu-i lăsa să ne aresteze, a spus.

Vocea nu-i era moale și speriată, ci dură și fără compromisuri.

— Să nu-i lași să facă una ca asta, omule!

Dar, tocmai când trăgeam pe dreapta, mașina poliției a trecut în viteză pe lângă noi, șuierând și semnalizând. A fost unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le-am văzut în viața mea: farurile sticletelui ăluia făcându-se tot mai mici în depărtare.

Nu se mai auzea decât sunetul respirațiilor noastre. Rocky și-a descleștat mâinile de pe poșetă și ne-am pus amândoi pe râs. Avea un râs ascuțit, isteric, care-i făcea gura să se caște ca o trapă. Am așteptat până au dispărut luminile poliției, apoi am scos camioneta înapoi pe șosea.

Un timp am condus în liniște.

— N-avem niciun motiv să ținem aproape unul de altul, am zis.

Nu știam de ce deschisese subiectul din nou.

Mai târziu, am înțeles că îi ceream să mă convingă, să-mi ofere un pretext. Ca și cum o parte nevăzută din mine își aștepta șansa de a ieși la lumină.

— Cum rămâne cu aia, cum îi zice, solidaritatea, omule? Suntem complici în infracțiuni acum, mi-a zis ea.

— Infracțiuni foarte, foarte diferite.

— Cum zici tu.

S-a uitat pe fereastră și și-a încrucișat brațele. Încetase să mai ducă muncă de convingere cu mine, dar poate numai pentru că-și dăduse seama că era floare la ureche.

— Spune-mi de ce nu vrei să te întorci în Orange, am întrebat-o eu.

Și-a împins bărbia înainte și-a spus:

— Nu-ți bate capul. Am eu motivele mele.

— Familia ta mai e acolo?

Și-a dat ochii peste cap și a oftat:

— Unii da.

— Și nu poți să te întorci la ei?

— Nu suntem așa de apropiați, omule, da?

Și-a strâns geanta la piept și și-a mușcat buza de jos.

— Mama și tatăl?

— Tatăl vitreg. Ce-i asta, tipule, acuma ai de gând să răscolești tot rahatu'? Haide! Ce-ți pasă ție?

— Ușurel. Ai numai un tată vitreg?

Pădurea își legăna frunzișul de-o parte și de alta a autostrăzii. Rocky și-a încleștat maxilarele și mi-a răspuns:

— Uite ce-i, omule, dacă mă obligi să-ți povestesc despre asta, oricum n-ai cum să știi dacă te mint sau nu. Așa că las-o baltă, da? Adică, ia spune, tu cum ai ajuns în New Orleans?

Am dat radioul mai tare, și ea s-a rezemat de scaun, dar în mintea mea se contura deja un răspuns. Propria mea poveste mi s-a părut întotdeauna o serie de evenimente întâmplătoare:

Am lucrat pentru Harper Robicheaux, în Beaumont, de la șaptesprezece ani. După ce-a murit Harper, în '77 în Breaux Bridge, Louisiana, Sam Gino i-a preluat afacerea. Apoi a fost adus Sam Ptitko să conducă localul. Apoi Sam Gino n-a mai fost, dar oamenii lui tot au vrut să-mi dea de lucru. M-au trimis în oraș. Așa am ajuns în New Orleans.

M-am gândit la toate astea. Erau adevărate, dar, cumva, parcă povestea nu era corectă. Nu prea explica nimic, este?

Aveam șapte ani când John Cady s-a întors din Coreea și, peste nici doi ani, a căzut de pe un turn de răcire din rafinărie și și-a rupt gâtul, beat încă dinainte de amiază. Îi spuneam tată, dar, pe măsură ce-am crescut, au apărut semne care sugerau că de fapt nu era tatăl meu: faptul că nu semănăm, calcularea datei în care fusesem conceput. La un an după ce l-am înmormântat pe el, Mary-Anne a căzut de pe un pod. Prefera să-i spun Mary-Anne, asta ar fi îmbătrânit-o cu zece ani. Mi-au spus că ar fi sărit, dar nu cred că oamenii cu care era atunci erau de încredere. Au urmat casa de copii și cei doi Beidle și lanurile de bumbac.

Și-acum eram pe moarte și tot ce mi se-ntâmplase începuse să capete o semnificație nedeslușită.

După trei ore de drum, am ajuns la Lake Charles, iar luminile de deasupra copacilor au devenit mai puternice.

Rocky s-a ridicat în capul oaselor.

— Unde ne oprim în noaptea asta? Cât de departe mergem?

— Nu m-am hotărât. Principala mea grijă a fost să scăpăm de-acolo. Se pare c-am reușit.

— Cred că da.

— Mă gândeam că s-ar putea să le ia un timp să-și dea seama ce s-a întâmplat acolo. Iar când o să-și dea seama... ce? Nu-i ca și cum poliția ar avea datele noastre. Iar ei nu ne pot preda autorităților fără să și-o tragă singuri. Tipul ăla, Stan Ptitko. Oamenii știu cine este. Nu vrea scandal.

— OK.

— Așa că, dacă ne dăm la fund și continuăm să ne îndepărtăm... Da. Probabil c-o să scăpăm.

A aprobat din cap.

— Da, dar totuși, mergem în Nevada sau în New York sau încotro?

— Nu știu.

Ne purtam amândoi de parcă n-am fi observat că eu nu mă mai împotriveam ideii ca ea să rămână cu mine.

— Știi, dacă ți-ai tunde părul și ți-ai rade barba, fac pariu că nu te-ar mai recunoaște nimeni.

— Știu.

— Aș cam vrea o băutură.

— Eu aș cam vrea mai multe. Cum ar fi o carafă cu whisky.

S-a întors către mine și și-a cocoțat genunchii pe scaun.

— Încep să am senzația că niciodată-n viața mea nu mi-am dorit mai tare o băutură.

— Ei, ești încă tânără.

A înălțat din sprâncene într-un fel răutăcios, curvesc, un pic cam exagerat. Era însă o mască subțire, pentru că, în același timp, părea obosită, tulburată și gata să cedeze, și tot ce-avea ca să țină starea asta la distanță era jocul ăla din sprâncene.

Caseta se terminase și se auzea numai murmurul cauciucurilor pe asfalt. Aproape că ieșiserăm din oraș și ne apropiam de Sulphur, cu rafinăriile sale înșirate pe linia țărmului. Arăta ca Chicago noaptea. M-am gândit la câteva localuri din Lake Charles pe care le știam.

— Ai acte de identitate? am întrebat-o.

A dat din cap că da.

Aproape ireal, ca-ntr-un vis, șoseaua a coborât și copacii s-au rărit, dezvăluind luminile strălucitoare ale arterei principale, Prien Lake Road.

Am găsit un local unde mai fusesem cu ani în urmă, numit John's Barn. Era destul de mic, avea un tavan jos și trei mese de biliard și era plin ochi cu femei grase și bărbați furioși care beau Miller Lite, așteptând să-nceapă vreo încăierare. De pe toată coasta golfului, Lake Charles era locul unde puteai cel mai ușor s-o iei pe coajă. Orice loc aflat mai la sud de el era un lagăr al terorii, populat de gunoaie albe^[7].

Am condus până în parcare acoperită cu pietriș și am parcat camioneta în umbra unor copaci din spate. Fumul plutea pe deasupra coafurilor înalte, cu bucle țepene, ale femeilor, asemenea ceții ce dă târcoale icebergurilor. Steagul statal și cel al Confederației erau atârinate pe un perete vopsit în negru, deasupra unei fotografii a lui Ronald Reagan cu pieptănătura sa eroică. Dinspre tonomat, se auzea vocea lui Waylon^[8]. În local se amestecau râsete și voci prietenoase. Totul părea în regulă.

Câțiva oameni ne-au privit cam insistent, dat fiind că ea era suficient de tânără ca să fie fiică-mea. Ceea ce poate și era, n-aveau de unde să știe. Barmanul avea o cămașă cu gulerul ridicat și mânecile tăiate. Și-a mutat privirea de la actul ei de identitate la fața ei de vreo zece ori.

Am cerut o sticlă de Bud și un păhăruț de whisky JW.

Rocky s-a ridicat pe vârfuri și a bătut darabana pe bar.

— Ai suc de grepfrut?

Tipul a dat din cap. Avea o mustață subțire și bolnăvicioasă și un păr moale, pieptănat cu o cărare de contabil.

— De care? a întrebat ea. Galben sau roșu?

Tipul a deschis un răcitor și a scos o cutie micuță.

— Galben.

— Foarte tare, a zis ea. Dă-mi un *salty dog*⁽⁹⁾ dublu, cu multă sare.

Era genul de comandă care putea să provoace ostilitate într-un local ca ăsta, dar am observat că ea avea un zâmbet strălucitor, care alunga orice încruntare. Nu mi-a prea plăcut totuși zâmbetul pe care i l-a oferit el ca răspuns.

Toată lumea de la bar se oprise din vorbit ca să se uite la noi. Toți beau Bud sau Miller și probabil se simțiseră jigniți de nota de pretențiozitate a comenzii noastre. Localul avea numai câteva mese, în mijloc, și toate ocupate, așa că ne-am dus în spate și ne-am rezemat de o poliță prinsă-n perete.

Ne-am terminat băuturile în cinci minute.

Ea a zis:

— Încă patru-cinci de-astea și-o să mă simt bine.

— Mie-mi spui!

Mi-a întins paharul ei gol.

— Poți să mă-mprumuți? Doar în seara asta.

Am dat din cap. Dar în timp ce mă duceam la bar să plătesc pentru băuturi, vechi instincte mă făceau deja să intru în panică. În închisoare, cea dintâi și cea mai folositoare regulă e aia care spune că îți execuți doar propria pedeapsă, nu și pe-a altuia.

Toată lumea s-a uitat la mine cum dau comanda, iar barmanul n-a mai preparat cel de-al doilea *salty dog* cu aceeași bună dispoziție ca prima oară. Când am revenit, lângă Rocky stăteau doi băieți, rezemați în tacurile de biliard și rânjind prostește în timp ce ea le oferea zâmbetul ei relaxat, arcuindu-și un picior.

Am pus băuturile pe poliță.

— Hei, mersi! a zis ea. Ei sunt Curtis și David.

Erau amândoi slăbănogi și ciolănoși, purtau șepci de baseball trase peste fețele plate, înguste, și-aveau soiul ăla de ochi mici și apropiați pe care i-am asociat întotdeauna cu împerecherea prea strânsă între rude, specifică ținutului mlaștinilor. I-am salutat și-am observat înțelegerea amară care le-a străfulgerat chipurile.

— Lucrează la fabrică în Sulphur, a zis ea. Curtis participă la rodeo.

— Mda, a zis unul dintre ei, întinzându-mi mâna. Ce faceți voi prin părțile-astea?

I-am strâns mâna și i-am zis:

— Îmi face plăcere să te cunosc.

Apoi le-am întors spatele la amândoi. După expresia lui Rocky îmi dădeam seama că erau încă acolo, așa că i-am privit peste umăr.

— Hei, a zis unul dintre ei, vreți să jucați un biliard?

— Nu, mulțam, am zis întorcându-mă către ei. Valea, băieți!

Și-au umflat piepturile, iar ochii li s-au îngustat ca niște tăieturi de cuțit. S-au uitat unul la altul și înapoi la mine, cu priviri reci, stupide și întunecate, ca de pește. Am întâlnit tipi d-ăștia toată viața mea, țăranoi idioți încremeniți într-o stare de ranchiună perpetuă. Chinuiesc animalele, ajung adulți care-și bat copiii cu cureaua și-și bușesc camioanele conducând beți, îl descoperă pe Iisus la patruzeci de ani și după aia-ncep să se ducă la biserică și la curve.

— N-ai de ce să fii nepoliticos, domnu'.

Rocky a intervenit:

— Ei, haide! Nu vă faceți griji. Unchiul meu i-un tip OK.

S-au uitat unul la altul, iar eu i-am fixat cu privirea, simțind cum vena îngustă de pe frunte își dublează pulsațiile. Cei doi mi-au evitat privirea. Au salutat-o pe Rocky și s-au retras la jocul lor de biliard, fără să se întoarcă.

— Iisuse, omule! a zis ea. Ce te-a apucat?

Am sorbit din whisky-ul meu.

— Nu suntem aici ca să ne facem cunoștințe noi, m-ai înțeles?

— Păi, dacă le smulgeai capetele ăstora doi, nu se chema c-am stat ascunși la firul ierbii!

Nu i-am răspuns, dar am realizat cât de ușor și de rapid găsisem rezervele de furie care mi-ar fi permis să-i ologesc din bătaie pe băieții ăia.

Era talentul meu. Așa fusese-ntotdeauna.

Și era-ntotdeauna aproape de suprafață.

Dar n-ar fi fost corect, ținând cont că situația era cum era, iar fata era ce era. Băieții ne priveau de lângă masa de biliard, vorbind între ei. Mi-am băut berea cu ochii pe un poster cu majoretele celor de la Saints^[10], care era lipit de zid. Rocky se uita altfel la mine, mai prudentă. Lumina dinspre tonomat îi mângâia obrazul și-i puneă străluciri în ochi. I-am privit cu atenție.

— Ce-i? a zis ea.

— Ai ochi verzi. Mă întrebam ce culoare au.

— La dracu', tipule! Ești cam ciudat.

Mi-am aprins o țigară.

— De ce i-ai chemat încoace?

— Ăăă, voiam să împrumut o țigară de la unul dintre ei. O să iau în schimb una de-a ta.

Și-a strecurat mâna în buzunarul jachetei mele și a scos un pachet de Camel, a luat o țigară și a vârât pachetul la loc. Toată această succesiune de gesturi avea un aer calculat și teatral.

— Nu spui adevărul.

Încerca să facă pe vampa cu mine.

— Cum ți-ai dat seama?

— Multor oameni, când mint, le fuge privirea pentr-o clipă la stânga.

— Du-te de-aici!

— I-adevărat.

— Eu n-am făcut așa ceva.

— Ba să știi că da.

A râs și și-a aprins țigara. A închis ochii cât a tras în piept, apoi a eliberat lent fumul printre buze. A vorbit cu o voce joasă, bosumflată:

— Ai zis că-mi trebuie bani, nu-i așa? Adică, am fost amândoi de acord că-mi trebuie bani.

Zăngănitul unei melodii triste se ridica deasupra mulțimii de voci, și prin perdeaua de fum se zăreau sclipirile roz și albe ale tonomatului.

— Cam josnică strategia. Fără supărare. Ești foarte tânără. Mă gândesc că poate vrei să țintești mai sus în materie de carieră.

S-a tras mai aproape și mi-a pus mâna pe încheietură. O fierbințeală surdă, care se intensifica, mi-a urcat pe braț și mi-a cuprins umerii.

— Omule, nici mie nu-mi place chestia asta. Dar toți banii mei au rămas în oraș.

— Mai-mai să mă convingi, dar ai sărit calul. Nu trebuia să-mi pui mâna pe braț. Asta a fost un pic exagerat.

Nu-mi trăsesem însă mâna de sub a ei. În cele din urmă, ea a fost cea care a dat înapoi, cu buza de jos bosumflată, tremurându-i ușor.

Mi-am terminat whisky-ul.

— Nu-i nimic. Dar nu-ncerca să te joci cu mine, drăguță. Nu te-așteaptă nimic bun dac-o iei pe calea asta.

Ea și-a încrucișat brațele și a strâns din dinți, începând să-și construiască o mică fortăreață de indignare, dar am oprit-o înainte să deschidă gura.

— Potolește-te! Termină, da? Termină cu figurile-astea de păpușică și cu avansurile-astea de doi bani! OK? Și nici eu n-o să te-aburesc.

Am lăsat jos sticla și buzele ei s-au destins într-o mică strâmbătură drăgălașă, derutată. A bătut din picior.

— Uite care-i treaba, i-am zis eu. Am să-ți fac o ofertă și crede-mă pe cuvânt că-i un târg mai cinstit decât capătă oamenii de obicei de la mine. Ascultă-mă: fii corectă cu mine! Nu încerca să mă duci de nas și-o să fiu și eu cinstit. Dacă n-am încredere în tine, nu poți să vii cu mine.

A tras din țigară cu un aer sfidător.

— Deci te-ai gândit? Putem să ne ascundem împreună?

— Poate. Dar numai pentru puțin timp. Numai să fii corectă față de mine.

— Cu privire la ce?

— La ce ești.

— OK. Tu primul.

Și-a încleștat maxilarul și a dat drumul unui val de fum, apoi și-a îndepărtat țigara de chip.

— Cine ești?

Am dat din umeri.

— Sunt ceea ce se cheamă un colector de bani.

Mi-am terminat berea dintr-o înghițitură lungă și mi-am stins țigara.

— În plus, azi-dimineață am aflat că am cancer.

— Cred că... stai așa. Ce-ai spus?

— În dimineața asta.

— Tu... pe bune?

Am dat din cap.

— Tu ești prima persoană căreia i-am zis, am recunoscut eu, amuzat.

— Vai, Doamne! Omule, îmi pare rău! Am avut și eu o mătușă... Stai așa. E pe bune? Adică îmi zici adevărul pe bune?

— Uită-te la mine!

S-a uitat.

— Am plămânii plini de rahat și-o să mor în curând. Am aflat azi-dimineață.

— Au! Omule! Am avut o mătușă cu cancer. A mâncat-o pe dinăuntru. Arăta ca o mână de zgârciuri.

— N-am chef să vorbesc despre asta. Și nu vreau să-mi aduci aminte nici tu. N-o să apuci să mă cunoști atât de bine, cât să-ți pară rău de mine.

Am aprins altă țigară, la vederea căreia ea a făcut ochii mari:

— Hei! N-ar fi mai bine să...

Am suflat un inel de fum.

— De-acuma ce sens ar mai avea să mă las?

— Heeei! Noroc, frate!

Un bețiv cu arsuri cicatrizate pe gât și-a vârat capul între noi, bâțându-se libidinos, înainte să se izbească de ușa de la toaletă. Rocky m-a întrebat:

— N-ai... n-ai și tu o prietenă sau o familie sau pe cineva, acolo? Adică pe cineva căruia să-i zici?

— Nu. Și ce ți-am zis adineauri, că nu vreau să-mi amintești de asta?

— Îmi pare rău! Fir-ar să fie!

A răs încet, pentru sine. Când zâmbea, chipul îi înflorea, ochii i se încrețeau la colțuri și scânteiau.

— Ce-i? am întrebat-o.

— Chiar c-ai avut o zi de căcat, omule, este?

— Cea mai de căcat!

Mi-am amintit de locuința lui Sienkiewicz, de oamenii din hol, de craniul lui Angelo. Dar mi-am amintit și cât de iute mă mișcasem, cum gândurile și gesturile mele se împletiseră fluid, ca argintul viu. Ca și cum certitudinea morții apropiate ar fi anihilat tot ce era inutil și m-ar fi făcut mai iute, mai pur, cum se întâmpla cu cowboy-ii și spadasinii din filmele mele preferate.

Și chiar și-acolo, în bar, alături de ea, am simțit că mă schimb, că devin altceva. Ea și-a agitat în pahar cuburile de gheață care se topeau.

— Ce-ai de gând să faci? a întrebat.

Am rotit sticla pe poliță, urmărind cum alunecă broboanele pe ea.

— Ce-ar fi să ne îmbătăm?

— Sigur!

M-am dus din nou la bar. Când m-am întors cu băuturile, ea era singură, dar băieții de la masa de biliard încă mai trăgeau cu ochiul.

Am ciocnit. Ea a întrebat:

— Și-acum? Ce urmează?

Am ridicat din umeri.

— Măine plecăm.

Riscurile nu mi se mai păreau atât de mari. Mă simțeam ca și cum aș fi fost protejat, sub o stea norocoasă. Devenisem atât de sensibil și-atât de acut conștient, încât aproape că puteam să observ fiecare atom de fum alunecându-mi pe piele ca pietrișul fărâmițat.

Ea a sorbit din băutură și colțurile gurii i s-au curbat, desenându-i două gropițe în obraji. În

zâmbetul ei se reflecta beția vitezei, nebunia de a goni fără direcție și plan.

Dar n-aveam nevoie de niciun plan, trebuia doar să rămân în mișcare. Precum cel mai profesionist dintre asasini, dispărașem de pe radar.

Când am plecat din bar, oamenii s-au holbat și mai abitir la noi, pentru că nimănui nu-i pica bine ceea ce părea c-aveam de gând să facem – un tip ca mine și-o fată de soiul ei. Mă chioram prin parbriz, iar lui Rocky îi tot cădea bărbia în piept. Am luat-o pe sub autostrada interstată, unde știam că sunt câteva hoteluri, dar toate mi s-au părut cam prea luminoase. Așa că m-am îndreptat către sud-est, către partea mai întunecată a orașului, și-am plătit pentru o cameră de hotel a cărei fereastră dădea spre un teren viran și un centru comercial abandonat. Hotelul se chema Starliter. Am plătit cash. Bătrâna de la recepție era aproape cheală, mesteca tutun și nu mi-a cerut niciun act de identitate. Îmi amintea de Matilda, femeia care ne gătea la casa de copii, hrănindu-ne cu sângerete și praf de ouă.

Camera avea un singur pat, de tip matrimonial, și aerul condiționat făcea obloanele să zornăie. Rocky s-a dus la baie, iar eu mi-am descălțat cizmele, mi-am ascuns pistolul într-una dintre ele și le-am strecurat sub pat, alături de cutia de valori. Mi-am scos jacheta și cureaua și m-am trântit pe unicul fotoliu din cameră, apăsându-mi ferm picioarele pe podea, apoi, cu capul dat pe spate și cu ochii închiși, am așteptat ca universul care se învârtea cu mine să se stabilizeze.

Ușa de la baie a scârțâit și mi-am întredeschis ochii un pic. Ea a ieșit, în chiloței și maieu, cu părul umed și dat pe spate. Becul din baie o învăluia într-o lumină ca-n posterele cu gagici din revistele-alea mai cu pretenții. Și-a pus celelalte haine într-un colț, împăturite sub geanta ei, iar eu am închis ochii, ca să pară că moțăiam. S-a apropiat de mine până i-

am simțit mirosul. Răspândeă în aer o aromă senzuală, de mosc.

I-am simțit mâna pe umăr.

— Roy?

Am deschis ochii. Chiloțeei erau bleu, cu șireturi în părți, și din ei îi ieșeau oasele soldurilor. Privirea mea era la același nivel cu micuța ridicătură de la îmbinarea coapselor sale. Degetele ei abia dacă îmi atingeau umărul.

— Vrei să vii în pat?

— Stau bine și-aici.

— E-n regulă. Poți să vii.

M-am ridicat în capul oaselor, clipind ca să alung ceața care mi se pusese pe ochi. Fața ei de vulpiță, aplecată către mine, avea buzele umede, întredeschise.

— Înc-o chestie, i-am zis. Știi tu, ce-am vorbit noi în bar. Despre purtatul corect. Nu te-apuca să te fâțâi pe lângă mine în chiloței și alte de-astea! Nu vreau să te văd făcând așa ceva!

— De ce? a zis ea, plimbându-și cealaltă mână pe coapsă și dezmiardându-și stomacul plat. După ce s-a întâmplat azi? Nu-ți place de mine?

— Îți zic o singur dată. Stop!

A pășit înapoi, către pat.

— OK.

S-a urcat în pat și i-am văzut fundul arcuindu-se, îngust și rotund, cu despicătura lui de piersică, soiul ăla de fund cu care au fantezii toți bărbații albi pe care-i știu, inclusiv eu. Triunghiurile de mătase ale chiloților îi dezgoleau fesele și nimic nu era ridat, nimic n-atârna. Nu știu ce era în neregulă cu mine. În timp ce mă îmbătam, mă gândisem la Carmen și la Lorraine – și dacă n-o fi divorțat cumva – iar Rocky era mai drăguță decât oricare dintre ele. Ca majorității bărbaților, mi se părea că a face sex cu o femeie tânără era o formă de nemurire. Dar ideea nu mă atrăgea. Rocky s-a cuibărit între cearceafuri. Aparatul de aer condiționat zornăia și vibra, și aerul rece îmi pătrundea în piept.

Mi s-a adresat încet, fără să-și întoarcă fața de la perete:

— Poți să dormi și tu aici, dacă vrei. Ar trebui să vii în pat. N-o să fac nimic.

Se înfășurase în așternuturi. M-am ridicat de pe fotoliu și m-am așezat pe pat, iar salteaua a scârțâit lăsându-se sub greutatea mea. M-am întins pe spate, cu mâinile încrucișate pe stomac. Trupul ei ghemuit a alunecat puțin către mine, dar a rămas strâns și întors spre perete.

Mi-am închis ochii, ignorând zgomotul aerului condiționat, și-am simțit cum, treptat, respirația ei își găsea un ritm adânc, lent. În întuneric, am început să mă gândesc la tipul al cărui apartament îl vizitasem mai devreme-n ziua aia, cel cu foile de pariuri, sticlele goale și fotografia cu femeia și copilul. De-acum, nu trebuia să-și mai facă griji că va da ochii cu mine.

M-am întrebat ce va face cu timpul de împrumut pe care-l obținuse.

M-am întrebat dac-avea să fugă.

De dimineată, Rocky sforăia ușor lângă mine, cu cearceafurile împinse deoparte. Picioarele ei sexy erau dezgolate, iar chiloțeei i se lipiseră de fund, uzați și subțiați, cu unul dintre șnururi pe cale să se destrame. Mă treziseam cu gândul la Mary-Anne. Mama mea avusese păr blond-roșcat și o față drăguță, cu osatură puternică, o față dramatică. Când nu se machia, avea în jurul ochilor cercuri întunecate ca de raton, singurul ei defect, dar unul care-i dădea profunzime. Privirea ei iscoditoare era mereu în căutare de flecuștețe ieftine. Îi era cam necredincioasă lui John Cady. Era evident, și mai târziu am ajuns la convingerea că pe el nu-l deranja.

Câteodată rămânea acasă și asculta înregistrări cu Hank Williams, așezată la masa din bucătărie, cu bărbia proptită în mână, bând puncte cu rom până când în ochii ei apărea o privire sordidă și năucă. În starea asta, putea să i se năzară să danseze cu mine. Am fost dintotdeauna înalt, așa că-și putea lăsa

capul pe umărul meu. Ventilatorul zumzăitor purta către mine mirosul ei calduț, de sudoare și săpun, iar pielea de pe brațele ei mi se lipea ușor de gât.

În nopțile alea, se întâmpla să-mi spună câte-o poveste. Toate poveștile ei erau despre vremurile când eu nu mă născusem, iar ea lucra în Beaumont, pentru un ins pe nume Harper Robicheaux, care-avea un club de noapte. Îi plăcea să vorbească despre el. Era un grangur care fusese bun cu ea. Îmi povestea cum cânta ea în club, îmbrăcată într-o rochie cu paiete și fumând dintr-un portțigaret de abanos. Când vorbea despre astea, începea uneori să cânte și-avea, într-adevăr, o voce bogată, tremolată, aproape prea joasă și prea răgușită pentru o femeie. Cânta piese de Patsy Cline sau Jean Shepherd, dar când se oprea din cântat, vedeam în zâmbetul ei tristețea pe care încerca fără succes să o ascundă. Acel zâmbet mă înspăimânta.

După ce John Cady a căzut de pe turnul de răcire, ea nu și-a mai revenit niciodată și-a început să iasă cu oameni pe care nu-i cunoșteam.

Valurile i-au scos cadavrul la țărm pe Rabbit Island, pâlcul pustiu de pădure din mijlocul lacului Prien, unde autostrada I-10 trece peste ape.

Când m-am deșteptat, toate amintirile astea despre Mary-Anne erau foarte aproape de suprafață. Lumina umedă și mohorâtă a zilei se strecura, cenușie, prin fereastra camerei noastre. Nu mă mai simțeam deloc ca-n noaptea dinainte. Toată siguranța și toată încrederea în alinierea norocoasă a astrelor păreau să se fi evaporat.

Pereții reci ai încăperii îmi aminteau de promisiuni neîndeplinite. Speranțe din trecut, aceleași vechi frustrări și resentimente mă bântuiau ca stafiile. M-a iritat că-mi aflaseră urma în dimineța asta. Mă vânau de mult.

M-am sculat să fumez, lăsând-o pe Rocky ghemuită în pat. Un pin frânt se înclina deasupra parcării, marcând începutul unui câmp ierbos ce cobora abrupt spre o ravină plină de sticle sparte și saci de gunoi plesniți. Soarele nu se ridicase încă

peste orizont. O lumină sidefie umplea cerul, gonind umbrele de pe suprafața albă, cojită, a hotelului și dezvăluind o pată de umezeală ce se întindea de-a lungul întregii clădiri în forma literei U. Crăpături desenau pe trotuar un soi de hartă ce se întindea până înspre margini, unde asfaltul se sfărâmasese în bucățele mici.

Consideram că vremea mă insulta personal, prin felul în care aerul mă apăsa ca o limbă uriașă și lipicioasă. Era cald și iritant ca jăraticul. M-am gândit la Stan și la Carmen și m-am întrebat dacă ea știa ce-ncercase el să-mi facă.

Mi-am aruncat țigara și-am intrat înapoi în cameră.

Din spatele ușii se auzea șuieratul dușului, iar patul era gol și în dezordine. M-am așezat pe marginea lui și mi-am încleștat pumnii ca să-mi opresc tremurăturile matinale.

Rocky a ieșit din baie, înfășurată într-un prosop alb ce-o acoperea de la piept până la coapse. Părul dat pe spate îi scotea chipul în evidență ca și cum asupra lui ar fi fost ațintit un reflector.

— Bună, mi-a zis. Mă îmbrac acum. Dar trebuie să-mi iau hainele. Nu-ncerc nimic.

Vocea ei avea o notă de timiditate exagerată, care m-a iritat.

— Adică ce vrei să zici?

— Ce?

— Vrei să spui că-i ceva în neregulă cu mine fiindcă nu vreau să te fut?

— Nu! Nu...

— Te las aici!

— Ce?

— M-am săturat de aerele astea de păpușică cu vino-ncoace!

— Omule, da' care-i problema?

M-am ridicat în picioare și ea a dat înapoi către baie, cu hainele în mână.

— Termină, omule! Arăți ca... atunci când te-ai uitat urât la băieții ăia noaptea trecută.

— O să trebuiască să dai un telefon cuiva. O să-ți las câțiva biștari.

Chipul ei era speriat și, cu părul pieptănat pe spate, avea un aer inocent, onest. Mi-am privit cizmele, încleștându-mi și descleștându-mi pumnii.

— Uite, a zis ea. M-am gândit. M-am gândit o grămadă. La ce-ai zis tu noaptea trecută. O să ai nevoie de cineva lângă tine, Roy. Am văzut cât de rău se simt oamenii bolnavi de cancer.

— Taci din gură!

— Bine. Uite. Dar, ce mi-ai spus tu noaptea trecută... Și pe urmă venim aici și eu fac așa o prostie! Îmi pare rău, pe bune. Nuș' ce m-a apucat. Probabil băutura a fost de vină. Și faptu' c-ai vorbit așa cu mine. Dar să știi că apreciez cu adevărat, Roy, apreciez felul în care mi-ai vorbit noaptea trecută.

M-am privit în oglindă. Mi se înălbiseră nările, și pe frunte aveam riduri adânci din care se scursese orice culoare.

— Am vrut să-ți spun ce mult apreciez asta. Tot. Tot ce-ai făcut. Puteai să faci orice cu mine, dar tu m-ai ajutat. Și când am încercat să te vrăjesc... nici măcar nu știu ce voiam să fac. Și tu mi-ai vorbit cu frumosul. Așa că m-am gândit la toate astea, Roy.

În timp ce vorbea, am simțit din nou trezindu-se în mine acel vag sentiment de mândrie din seara trecută, sentimentul că sunt un erou. Ea s-a așezat pe pat strângându-și hainele la piept.

— M-am gândit și la tine, a zis ea. La ce ți se ntâmplă. Nu vreau să-ți aduc aminte de chestia asta. Chiar nu vreau. Dar ascultă-mă. Știu că n-ai nevoie de mine, Roy, chiar știu. Dar cred, adică, având în vedere cum stau lucrurile, cred că s-ar putea să ai nevoie. La un moment dat. Cred că poate-ar fi bine să ai un prieten prin preajmă, să te-ajute când o să ai nevoie.

S-a întors cu fața la perete și s-a înfășurat mai bine în prosop.

— Zic doar așa, în caz că ajungi în situația aia, c-o să ai nevoie de cineva prin preajmă. Dacă vrei să

fim cinstiți unul cu altul, cum ai zis... atunci așa o să fac. N-o să te mint. Pot să-mi acopăr singură cheltuielile. Și dacă mă caută cineva, te am pe tine ca să m-ajuti. Iar dacă tu te simți rău sau... știi tu, mă ai pe mine să te-ajut.

Mi-am desfăcut pumnii și mi-am strâns genunchii, simțind cum mi se descleștează maxilarele. Oglinda hotelului arăta ce cuplu nepotrivit eram noi doi.

— Bine, Rocky. Hai să vedem ce iese. Pentru un timp.

Mi-am aplecat capul și-am tras aer adânc în piept.

— Și poți să-ncepi să-mi zici John. E noul meu nume.

Noile acte erau pe numele de John Robicheaux.

— Poți să contezi pe mine, John.

S-a ridicat și a pornit spre baie, oprindu-se în ușă.

— Și eu pot să contez pe tine, a zis ea.

Primul lucru pe care l-am făcut după ce-am plecat de la Starliter a fost să cumpăr un *Times-Picayune* și-o cutie cu gogoși de la supermarket. Apoi am stat cu Rocky în parcare, am mâncat gogoși la cafea și m-am uitat pe ziar.

L-am parcurs de la cap la coadă, dar nu se pomenea nimic despre vreo crimă în Jefferson Heights. Când m-am gândit mai bine, mi-am dat seama că singurele sunete fuseseră cele două focuri trase de pistolul meu, probabil înăbușite de zidurile de ipsos suficient de mult, încât să se piardă în zgomotul orașului. Sau poate că auzise cineva, dar nu se sinchisise. În oricare dintre variante, Stan făcuse probabil curățenie.

— N-am mai întâlnit niciodată pe cineva care să pună atâta zahăr în cafea. Ai pus cât jumătate din pahar, a zis Rocky.

Am pus cafeaua pe bordul mașinii și-am luat de sub scaun dosarul cafeniu burdușit cu hârtii. L-am deschis deasupra ziarului. Sângele care păta hârtiile era de-acum uscat și-avea culoarea ruginii.

Declarații de expediție a mărfurilor. Înregistrări ale unor încărcături pierdute. Chitanțe de plată. O mărturisire lungă, semnată de Sienkiewicz. Numele lui Ptitko scris cu litere cursive. Peste tot, „*Ptitko*”.

— Ce-i asta? a întrebat Rocky îndopându-se cu o gogoasă.

Am închis dosarul și l-am strecurat la loc sub scaun.

— Nu știu încă.

Am condus până la o sucursală a băncii Hibernia și mi-am golit contul bancar. Încă șase sute de dolari de adăugat la celelalte trei mii. Rocky a fost încântată să țină atâția bani în mână. Părul i se uscuse într-un halou blond, aproape punk rock.

Avea o frumusețe nonșalantă. Era oarecum o consolare. M-am gândit ce efect liniștitor poate să aibă vederea unui chip drăguț.

Spre vest, pe I-10. Rocky găsisese o casetă cu Patsy Cline și-a-nceput să cânte încet, odată cu ea, și, din cauza amintirilor pe care mi le trezea muzica, am fost cât pe ce să-i zic să tacă, dar n-am făcut-o. Uscatul în jurul nostru se fragmenta în insulițe ierboase, ca o tăbliță spartă de lut. Departe, înspre sud, apa întunecată și nămolosă se scurgea către golf. Lumina soarelui poleia vălurelele și bancurile de nămol cu foc alb.

Am traversat Sulphur cu rafinăriile sale de petrol, un regat al țevăriei, betonului și noxelor. Rocky a încetat să mai cânte și a oprit muzica.

— Roy? Poți s-o ții înainte, către Orange? Cum ai zis la început?

— Ce? De ce?

Vocea aproape că mi s-a spart.

— Vrei să te las acolo?

Ea a clătinat din cap.

— Nu. Am vorbit serios azi-dimineață. Fiecare cuvânt. Dar știi c-am zis că pot să-mi plătesc partea. Pot să fac rost de ceva bani.

— În Orange, Texas?

— Pot.

— Cum?

S-a uitat prin parbriz cu ochii îngustați, apoi s-a răsucit să privească chiparoșii căzuți pe lângă care treceam. Ieșeau din noroi ca niște oase cafenii.

— Nu-ți face griji. Cineva-mi datorează bani. Mergi înainte și oprește un pic în Orange.

— Deci acum vrei să mergi în Orange.

— Și-așa suntem pe I-10. Nu-i mare deranj.

— Pe cine vrei să vezi?

— E un tip acolo care mi-e dator cu niște bani. Abia azi-dimineață mi-am adus aminte.

— Și crezi c-o să ți-i dea așa, pur și simplu?

— O să mi-i dea. N-am niciun dubiu.

Coborâse vocea, și privirea-i devenise preocupată.

M-am gândit puțin.

— Crezi că o să vorbesc eu cu el, așa-i? Ai impresia că o să-i obțin eu în locul tău. Acum sunt bodyguardul tău sau ce?

— Nu.

— Nu?

— Nu. Nu trebuie să faci nimic, doar să conduci pân-acolo.

Am învârtit ideea în minte.

— E-n regulă atunci.

— Ai fi făcut asta dacă te-aș fi rugat? a întrebat ea. Dacă te-aș fi rugat să scoți tu banii de la tipul ăsta, crezi c-ai fi făcut-o?

Am strâns volanul în mâini, furios pe mine însumi.

— Posibil.

— În regulă. Nu trebuie să faci asta. Mersi oricum.

Siluețele fusiforme și contorsionate ale copacilor fără frunze aduceau cu niște trunchiuri cerebrale, iar cocorii albi care se cuibăriseră în coroana exuberantă a unui chiparos păreau să-și întoarcă ciocurile după camioneta noastră. Rocky își frământa geanta în mâini.

— O să vorbesc cu el singură.

— Nu e periculos?

— Căcat, nu, nu e periculos.

— Chiar vrei să riști? Avem bani. Să știi că n-am vorbit sincer mai devreme, când ți-am zis ce ți-am zis. Nu tre' să faci chiar acum rost de bani. Când ajungem acolo unde mergem, o să găsim noi ceva.

— Nu. E OK. Trebuie să fac asta. Am promis.

Privea pe geam cu un aer practic și rezervat pe care nu i-l mai văzusem.

— Vrei să-mi spui și mie despre ce naiba-i vorba?

Și-a răsucit capul spre mine.

— Dacă mă-ntrebi, o să-ți spun, fiindcă ți-am promis că o să fiu cinstită. Dar aș prefera să nu mă întrebi.

Un indicator verde arăta că Orange se afla la treisprezece kilometri distanță.

— E-n regulă, i-am zis. Cel puțin așa cred...

Și-a încrucișat mâinile peste geantă și a oftat. Peisajele pe lângă care treceam în viteză, numai kudzu^[11], copaci scheletici și apă întunecată, păreau să însemne ceva pentru ea, la fel cum însemnau și pentru mine. Se uita pe fereastră cu un soi de abandon. Zona asta avea o gravitație proprie, care ne trăgea pe amândoi înapoi în timp, bântuiți de amintirea persoanelor care fuseserăm cândva.

Am parcurs o stradă principală prăpădită pe care se aflau restaurante părăginite, o stație de benzină, o cooperativă de credit. Ierburi înalte, sălbăticate. Ea a spus:

— Tastee Freez. Acolo ne duceam de obicei.

Dar nu vorbea, de fapt, cu mine.

Preria se întindea cât vedeai cu ochii. La liziera ei se îngrămădeau copaci stufoși, care emanau adieri de amoniac și de lemn ud. Pe meleagurile-astea aerul însuși era strălucitor, de parcă aduna lumina în el. Trebuia să te uiți printre gene până și când priveai în pământ.

Mi-a spus să cotesc de câteva ori, prin cartiere sărăcăcioase situate departe de șosea, cu case dărăpănate, umbrite de crengile plecate ale stejarilor și sălciilor. În climatul ăsta toate lucrurile caută

umbra, așa că una dintre calitățile de bază ale Statelor din Sud este că aici totu-i parțial ascuns.

Rocky m-a îndrumat către sud-vest, printre coline năpădite de viță de vie, pe lângă rulote mâncate de rugină. În fața unei alte stații de benzină se vedeau fundațiile de piatră de pe care pompele fuseseră smulse, ferestrele n-aveau geamuri și clădirea era aproape complet invadată de ierburi și kudzu. Am trecut pe lângă terenul de fotbal al școlii, apoi dincolo de marginea orașului, pe lângă un panou negru postat la marginea drumului care ne-a informat cu litere albe: „IADUL EXISTĂ”.

Când pustiul ne-a înghițit, după ce lăsaserăm în urmă până și ultima rulotă, Rocky mi-a cerut să opresc, cu câțiva metri înainte de o cabană de lemn construită lângă o încâlceală deasă de lăstăriș și ierburi decolorate de soare până la nuanța ovăzului. Cabana era de mărimea unui bivuac vechi de vânatoare și la fel de prăpădită. Un boiler ros de rugină era rezemat de unul dintre pereți, iar în iarba înaltă era un sac de box gonflabil, în formă de clown, cu pete de mușgai pe suprafața lui de vinilin. Cârcei cafenii de viță înconjurau casa, și ziare fuseseră îndesate în spărtura unei ferestre. Un Chevrolet fără roți ședea pe butuci, acoperit de ierburi, ca și cum câmpia l-ar fi digerat lent. Lângă pădure, era o baracă din tablă, înclinată într-o parte. Tot ansamblul părea genul de loc unde motocicliștii își prepară metamfetamina.

Am stat un timp pe loc, cu motorul mergând. Soarele lumina câmpurile, și în jur, cât vedeai cu ochii, nu era decât cerul liber, încins de căldură. Rocky își strângea poșeta în mâini, cu ochii ațintiți asupra micuței cabane, de parc-ar fi putut să o facă una cu pământul numai din priviri.

— Ești sigură? am întrebat-o. Ce-ar fi să intru și eu cu tine? O să stau acolo, pur și simplu. Crede-mă că, de obicei, asta e suficient.

— Nu. Mersi. Nu-mi poate face nimeni rău acolo, înăuntru.

Părea să vorbească de fapt cu cineva aflat dincolo de parbriz.

— E mai bine dacă intru doar eu.

— Cum vrei, i-am zis.

Dar ea nu s-a urnit, și-am mai stat așa încă un minut. Iarba era atât de uscată încât trosnea în bătaia vântului.

— Dacă se-ntâmplă ceva, să mă strigi! am adăugat. O să vin după tine.

A deschis ușa și a coborât.

— Dă-mi, așa, vreo zece minute.

— Ești sigură că persoana pe care-o cauți i-acasă?

— Normal că-i acasă. Nu se duce niciodată nicăieri. Vin oamenii la el, dacă au treabă.

A închis portiera și a traversat șanțul atentă, cu geanta sub braț, apoi curtea păraginită, unde cutii de aluminiu turtite sticleau din mijlocul cuibarelor de iarbă. Pe fundalul strălucitor al câmpiei, părea foarte mică și părăsită și, pe măsură ce se apropia de casă, silueta ei se micșora și mai tare. A urmat linia copacilor și, în loc să intre pe ușa din față, a ocolit cabana, dispărând după colț. Ciripituri și foșnete uscate tulburau liniștea din jur.

Am scos din nou dosarul și l-am deschis. Cred că Sienkiewicz se gândise că toate hârtiile alea o să-i asigure o protecție de vreun fel. M-am gândit la potențialul documentelor într-o încercare de șantaj. Dar nu conta, pentru că nu puteam să șantajez sfârșitul care mă aștepta sau să mă târguiesc cu el.

Casa era tăcută, fără vreun sunet, fără vreun semn de viață, cu lemnul înălbit și bătut de vremuri ca preria din jur.

De undeva a răsunat un pocnet sonor, inconfundabil. O împușcătură.

Am privit în jur, dar drumul era pustiu, ridicându-se în spatele meu într-un deal. Putea să fie cineva care vâna veverițe sau porumbei prin zonă. Dinspre casă, nicio mișcare.

Am sărit din camionetă cu Coltul în mână, am trecut șanțul și-am luat-o la fugă prin curte, dar

cizmele mi-au alunecat în noroi și-am căzut în genunchi. Mi-am recuperat pistolul și-am alergat găfâind, ud learcă din cauza căldurii. Eram la jumătatea distanței către casă, când Rocky a ieșit pe ușa din față. M-am îndoit de mijloc, încercând să-mi recapăt suflul. Când m-am uitat din nou la ea, se apropiase. M-a trecut un fior de groază.

Rocky venea spre camionetă cu o fetiță, o copilă blondă.

M-am întors pe călcâie și am alergat către Ford. Ea a strigat după mine:

— Roy! Așteaptă, Roy!

— Așteaptă tu! i-am strigat, grăbind pasul, cu cizmele patinând pe iarba alunecoasă.

Am trântit portiera camionetei. Motorul a dat câteva rateuri până să pornească, în timp ce eu priveam panicat cum Rocky încerca să traverseze în fugă câmpul, încărcată cu două rucsacuri, trăgând-o după ea pe fetița cea blondă și strigându-mă pe nume. Ajunseseră deja la șanț când am apăsât pe accelerație și am revenit pe drum, derapând și împrăștiind pietricele și praf.

Am călcat accelerația până-n podea și, în oglinda retrovizoare, le-am văzut pe amândouă în mijlocul drumului, Rocky făcând cu mâna în timp ce un nor de praf cafeniu le înghițea cu totul.

Drumul din fața mea era din pământ bătătorit și părea să ducă în inima pădurii, în adevărata sălbăticie, poate chiar spre ținutul mlaștinilor. Am încercat să-mi amintesc care era ultimul avanpost al civilizației pe care-l văzusem pe drumul către colibă și cât de mult aveau ele de mers pân-acolo.

Am început să încetinesc.

Mi-am spus c-o să mă descotorosesc mai încolo de ele. C-o să le trimit să-și vadă de drum. Dar că mai întâi, trebuia să le duc undeva cu mașina și să le las niște bani.

Când m-am întors, stăteau pe marginea drumului cu bagajele la picioare. Rocky își ținea mâinile-n șolduri și amândouă erau acoperite cu un strat fin de praf verzui. Ea își încleștase falca, semn că era

furioasă, dar în același timp se uita la mine de parc-ar fi știut c-o să mă-ntorc.

Mai întâi a urcat-o în mașină pe fetiță. Copila avea ochi îndrăzneți, căprui-verzui, care i-au fixat pe-ai mei mai mult decât ar fost capabil s-o facă un adult fără să se simtă stânjenit. S-a instalat pe mijlocul banchetei, cu ochii ațintiți asupra mea.

— Ăăă, am zis.

— Tu cine ești? m-a întrebat.

— John.

Fetița s-a încruntat.

— Nu, nu ești, mi-a zis.

— Tiff! Poartă-te frumos!

Rocky a trântit portiera și și-a îndepărtat de pe frunte o şuviță de păr prăfuit.

— Ea e Tiffany.

Pusese rucsacurile pe podea, între picioare, și ținea poșeta cu o singură mână, iar cu celălalt braț o înconjurase pe Tiffany, trăgând-o către ea. A pornit aerul condiționat, în timp ce fetița continua să mă examineze. Mirosea ca un câine ud.

— O să fie bine, Tiffy. Mergem într-o excursie, Tyffi-nanny.

A gădilat-o pe fetiță și aceasta a chicotit, dar tot nu și-a luat privirea de la mine. Rocky se uita când la ea, când pe fereastră, în timp ce eu reveneam pe interstatală.

I-am zis:

— Dă-mi geanta la control, Rocky!

— De ce?

— Dă-o-ncoace! Ca să n-o iau eu singur.

Și-a suflat niște cârlionți care-i cădeau pe frunte, a apucat geanta și mi-a azvârlit-o în poală. Era grea.

Am deschis-o. Pistolul era acolo, la vedere. Îi aparținuse unuia dintre mascații din locuința lui Sienkiewicz. Amortizorul fusese scos și zăcea pe fundul genții, sub batiste și cutiuțe cu machiaj. Cred c-abia atunci mi-a trecut prin cap să mă-ntreb ce anume luase ea de la bărbații ăia când le cotrobăise prin lucruri. Pistolul încă era cald.

M-am simțit trădat în stil mare.

— Ce căcat, Rocky?!

— Fii atent cum vorbești, omule!

— Cum vorb...?

Am tras pe dreapta.

— Măi fată, joci un joc periculos cu mine!

Micuța se uita de la unul la altul. Avea obraji dolofani și moi, cu dăre vechi de murdărie, și începuseră să-i tremure suficient cât să-mi îndulcesc tonul. Părea mult prea slabă și avea un păr atât de blond, că părea aproape alb. Rocky a mângâiat-o pe cap, privind pe geam. Pe lângă noi a trecut mașina unui șerif.

— E sora mea. Vine cu mine. Poți să ne lași undeva dacă n-o vrei, dar vine cu mine.

Cămașa de noapte a micuței era de culoarea norilor de furtună, iar pielea ei presărată cu perișori blonzi făcea pielea mea să arate, prin comparație, ca un zid de cărămidă.

— Tat-su ce-o să zică despre asta? am întrebat. Ce-ai făcut cu pistolul? Ce-a fost împușcătura aia pe care-am auzit-o?

Rocky a pufnit.

— E bine. Doar l-am speriat. Ca să știe că-s în stare s-o fac.

Am pornit din nou motorul și am revenit pe șosea, începuseră să mai treacă și alte mașini prin zonă. Văzând că ea nu mai adaugă nimic, am spus:

— Ai tras în tac-tu vitreg!

— Am tras într-un perete. El a scăpat nevătămat.

— Cristoase! Nu crezi c-o să cheme poliția?

— Nu cheamă el nicio poliție! Nu vrea să se apropie vreun polițist de locul ăla.

— Iisuse, ce prostie!

— Aș prefera să înjuri, decât s-o tot ții cu Cristoase-n sus și Iisuse-n jos. Ce, ești atât de bisericos? De ce îi tot folosești numele?

De pe un pod de deasupra noastră, o altă patrulă de poliție părea să ne observe cu interesul detașat al unei bufnițe.

— Nu crezi că era cazul să-mi spui și mie despre asta? C-aveai de gând să faci una ca asta? Ce am

hotărât noi doi? N-ai zis că o să fii cinstită cu mine?

— Ți-aș fi spus dacă m-ai fi întrebat.

— Mi-ai zis să nu te-ntreb!

— Și chiar apreciez că n-ai făcut-o.

— Asta e răpire. O să ne trezim cu toată lumea pe urmele noastre.

În mod absurd, vocea-mi coborâse până la o șoaptă.

Tiffany se uita de la unul la altul, dar nu mai părea speriată sau măcar vreun pic deranjată că se afla cu noi. Rocky a zis:

— Nu-i vorba de răpire aici. Tipul n-o să se plângă nimănui. O să-i pară chiar bine. Mai ales c-o să-ncaseze în continuare alocația ei.

Am clătinat din cap și-am continuat să verific drumul și oglinda retrovizoare, așteptându-mă să văd sticleții. Dubițe, autoturisme, camionete și tiruri se aglomerau în oglindă. Grilele cromate sclipeau, iar geamurile fumurii păreau să ne spioneze.

— Ce crezi c-o să facem? Nu știu care-i jocul, Rocky. N-are niciun sens.

— Păi, eu și cu ea o să ne stabilim undeva pentru o vreme. O să-mi găsesc o slujbă, ceva. O să am grijă de ea. În curând o să meargă la școală.

— Școală? Te-ai... Cristoase!

Ea s-a întors către mine, continuând să mângâie părul fetei.

— Ți-aduci aminte ce ți-am povestit noaptea trecută? Despre Vonda?

A indicat-o pe soră-sa cu bărbia.

— Tiffy o să tragă niște cărți mai bune decât Vonda.

Micuța m-a privit și ea, cu o asemenea suspiciune în ochi, încât am hotărât pe loc că-i o fetiță deșteaptă. Apoi, copila a căscat și și-a lipit obrazul de Rocky.

— Știi că noi... vreau să zic... ce se poate întâmpla, având în vedere că ne caută oamenii ăia. Acuma o bagi și pe ea în asta. La asta te-ai gândit?

Nu și-a ferit ochii de ai mei.

— O să trebuiască să mă crezi pe cuvânt când îți zic că-i e mai bine aici, decât acolo de unde vine. Și cum o să ne dea cineva de urmă? Taie-ți părul! Eu o să mi-l vopsesc pe-al meu. Și-acum suntem trei. Cine-o să caute trei persoane?

Am simțit cum mi se contractă boașele când o mașină de poliție a intrat încet în trafic de pe banda din mijloc a șoselei. Însă ne-a depășit. Am lăsat-o să se îndepărteze.

— Te duc un timp cu mașina. Dar sunteți pe cont propriu. Nu așa ne-a fost vorba!

— Putem să facem tot ce-am fi făcut și-nainte. Numai că acum o să am grijă de Tiffany.

— Zici că-i floare la ureche, mai ales dacă ții cont cât de bine te-ai priceput să ai grijă de tine însăși până-acum. Cred că habar n-ai ce vorbești. Cred că pur și simplu speri c-așa o să se-ntâmpale. Și când n-o să se întâmpale-așa, o să te trezești mușcând asfaltul.

Tiffany și-a întins mâna și mi-a atins barba țepoasă. S-a uitat la Rocky și-a întrebat:

— Ca Moș Crăciun?

— Da, iubito, așa e, Tiffy. E ca barba lui Moșu'.

Fetița s-a întors iar către mine:

— Nu ești Moș Crăciun.

M-am enervat și mai tare.

— Măcar ai mai făcut rost de niște bani?

Rocky s-a încruntat.

— Nu cine știe ce. Gary avea vreo optzeci de dolari și i-am luat pe-ăia. Nu prea-i mai rămăsese nici mare lucru de vândut.

— Cine-o să aibă grijă de sor-ta cât tu o să fii la presupusul tău serviciu?

Ea și-a umezit un deget și a șters o dâră de praf de pe obrazul surorii ei.

— Poate-o să lucrez undeva unde-o să-mi dea voie s-o iau cu mine. Jumătate din zi o să fie la școală. Ce dracu', dom'le, până și cei mai mari cretini din lume pot să crească un copil!

Mi-am încleștat mâinile pe volan.

— Da, dar nu foarte bine.

— Știi ce? a zis ea. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi dau seama că nu pricep ce anume te deranjează.

Îmi venea să urlu, dar am realizat că toate obiecțiile mele erau legate de viitor, iar eu nu mai aveam unul.

— Ți-aduci aminte ce-ai zis? m-a întrebat ea. Omule, noi îți oferim o oportunitate. N-ai nevoie de noi acum. Dar s-ar putea să ai nevoie de noi cândva.

Tiffany a scos un sunet moale și s-a cuibărit sub brațul lui Rocky, gata să tragă un pui de somn.

— Vă las baltă pe-amândouă.

— Bine, a zis ea.

Am rămas cu toții tăcuți pentru o lungă bucată de timp, cu vântul șuierând afară ca un acvaplanor. Un cer acoperit de nori astupa orizontul. Mă simțeam de parc-am fi fost cu toții niște gândaci târându-se pe marginea lumii. Ceea ce și eram, oarecum.

Am condus către vest, cu soarele în spate. Chipurile fetelor deveneau din ce în ce mai somnoroase. Mi-am reamintit din nou vechea regulă: „Îți execuți numai propria sentință, nu pe-a altcuiva.” Dar ce faci după ce ai executat-o? m-am întrebat. Am privit-o pe micuța care adormise cu pumnul strâns sub bărbie.

— De ce-ai scos amortizorul? am întrebat.

Rocky a ridicat din umeri, urmărind cu privirea ceva pe fereastră.

— M-am gândit c-arată mai periculos fără el.

— Ai fost vreodată în Galveston? am zis eu.

Ea a clătinat din cap.

DOI

În viață, există experiențe cărora nu le poți supraviețui și în urma cărora, chiar dacă n-ai murit, nu mai ești viu cu-adevărat. Tot ce s-a întâmplat în mai 1987 se-ntâmplă încă, numai că de-atunci au trecut douăzeci de ani, și ce s-a întâmplat e de-acum istorie. În 2008, îmi plimb câinele pe plajă. Sau încerc să-l plimb. Nu pot să merg prea repede sau prea mult.

Azi dimineată am primit un bilet de la Cecil, anunțându-mă că m-a căutat un bărbat. Cecil e proprietarul motelului unde am închiriat un apartament și unde lucrez ca om bun la toate.

Aici și înspre sud, ceața arămie a dimineții pare nesfârșită, și culoarea ei ca un amurg mă duce cu gândul la furtunile de nisip ce năvălesc încoace tocmai din largul golfului, ca și cum dincolo de orizont ar fi un deșert. Când urmărești vasele de pescuit crabi, platformele mobile și petrolierele răsărind în depărtare, ai impresia că vezi un alt plan al existenței străpungându-l pe acesta. Totul aici e încărcat de istorie.

Și cred că lecția istoriei este că suntem cu toții lipsiți de autenticitate, până în ziua morții.

Dar eu sunt încă-n viață.

Sage îmi dă roată lătrând, dar nu mă mișc suficient de repede ca să țin pasul cu ea, așa că-i arunc în schimb girafa de pluș în valuri și-o urmăresc cum se avântă după ea. Se aruncă și plonjează în apa mică de la mal, și eu rămân singur pe plajă. Zorii aprind ceața. Gâgăitul moale al păsărilor și geamătul gutural al sirenelor de pe nave anunță începutul unei zile de muncă. În septembrie, în mijlocul sezonului uraganelor, cerurile sunt acoperite de nori de culoarea plumbului, în permanentă fierbere, care seamănă cu vata pe băț.

2008.

Ce an imposibil!

Piciorul meu stâng e strâmbat în afară, de parcă ar încerca în permanență să se îndepărteze de mine. Urmele pe care le las pe nisip sunt strâmbe. Nisipul din Galveston e cenușiu și aspru, presărat cu particule portocalii și galbene. Dimineața devreme, plajele sunt aproape goale, ceea ce-i permite lui Sage să alerge nestingherită în susul și-n josul țărmului, cu girafa ei zdrențuită în gură. Îmi plimb limba peste puntea dentară de porțelan și-mi amintesc.

Biletul pe care mi l-a strecurat Cecil pe sub ușa e un post-it mic. Mesajul mi se repetă prin cotloanele minții ca un val răătăcit:

Roy, te-a căutat un tip dur, la costum. Nu mi-a spus cum îl cheamă.

Cred că m-aș putea întoarce în cameră să-mi fac bagajele și s-o șterg spre vest, spre ținuturi mai primitoare. Mi se pare puțin probabil ca ei să mă mai caute după atâta timp, dar n-are cine altcineva să fie.

Poate, după douăzeci de ani, un grangure mafiot deschide registrul și îi vine ideea să regleze vechile conturi. E posibil.

Îmi contemp lu viața și admit că oricine m-ar căuta n-are cum să aibă intenții bune. Am în stomac o greutate, ca presentimentul că o poliță a expirat.

Biletul mă face să mă gândesc la Rocky, chiar mai mult decât de obicei.

Mi-o amintesc povestindu-mi despre ea, într-un bar din Angleton, în timp ce luminile verzi și purpurii dinspre ringul de dans i se reflectă în ochi. În mintea mea, chipul ei devine mai însuflețit când mi-o amintesc așa, vorbindu-mi despre ea.

Mi-a povestit cum, pe când avea patru sau cinci ani, a dormit pe bancheta din spate a unei mașini, într-o pădure unde un bărbat o condusese pe maică-sa. În jur erau parcate o mulțime de camionete și două rulote. Maică-sa nu s-a întors până dimineața, când a ieșit dintr-o rulotă cu machiajul întins pe față. Bărbatul le-a condus pe amândouă înapoi acasă, și nimeni n-a scos o vorbă.

Sage vine fuga la mine și-și scutură blana de apă.

Cobor în josul canalului pe lângă docul abandonat, unde am instalat niște capcane pentru crabi. Îmi simt picioarele țepe, iar aerul umed îmi face mâinile să mă doară și să se încârlige ca niște gheare. Când plătesc cumpărăturile, oamenii din magazine îmi observă întotdeauna mâinile. Degetele-mi sunt strâmbe, iar articulațiile umflate ca niște bășici.

Aș putea să fug, să-mi caut scăparea.

Dar plăcerea de a o plimba pe Sage și de a goli capcanele pentru crabi e un mic capriciu pe care mi-l pot permite în dimineața asta.

Mă aflu pe aceleași plaje pe care oamenii lui Cabeza de Vaca⁽¹²⁾ au fost reduși la canibalism, unde pirații Aury, Mina și Lafitte⁽¹³⁾ s-au ascuns de brațul lung al legii. Aici, Lafitte, care construisese o fortăreață numită Campeche, a făcut comerț cu sclavi și cu târfe, a ținut localuri și a acționat ca guvernator al insulei, până când a trebuit să fugă după ce deschisese focul asupra unei nave americane. Înainte să plece, însă, a oferit insulei o orgie de patru zile, alimentată din plin cu whisky și femei. De dimineață, străbătând plaja cețoasă și respirând mirosul de sare și descompunere din aer, ai senzația că locul ăsta încă mai suferă de-o mahmureală provocată de atâta istorie.

Mi-o amintesc pe Rocky ținându-mă de mână și povestindu-mi cum stătuse ea în mașina aia, când era mică. Cred că la fel s-a întâmplat cu istoria insulei ăsteia. Poveștile au devenit esența locului. Un scriitor spunea că poveștile ne pot slava, dar bine-nțeles că astea-s vrăjeli. Nu ne salvează.

Dar salvează ceva, totuși.

Și m-au ajutat să-mi omor o groază de timp în ultimii douăzeci de ani. Dintre care, mai mult de jumătate, petrecuți în pușcărie.

Puțin mai departe, lemnul cenușiu al digului a putrezit, iar scândurile sunt rupte și se năruie în ceața de culoarea bronzului. Câțiva pescăruși s-au

așezat pe stâlpii dinspre capăt, cu piepturile scoase înainte, ca niște președinți în miniatură. Crabi-fantomă se feresc de pașii mei. Plescăitul calm, ritmic al valurilor. De-aici poți vedea cum se întetesc vânturile în depărtare, în largul golfului. Cerul începe să se agite, pradă unei fierberi lente, atotcuprinzătoare. Vremea asta îmi dă senzația că niturile din craniul meu se strâng și mai tare.

Cobor sub doc. Stâlpii lui de susținere, care converg spre centru, îl fac să arate ca o catedrală inundată. Strângând din dinți, îmi înfășor degetele în jurul firului ca să ridic cușca de sârmă, și un val de spumă îmi inundă tenișii. Deschid ușița și deșert patru crabi albaștri în sacul de pânză care-mi atârna de umăr, apoi armez din nou capcana și-o arunc în apă. Crabii se zbat și împung în sac, întinzând pânza groasă, și realizez că o am și pe Carmen în minte în dimineața asta. Aproape că-i simt mirosul, de țigări Camel mentolate și parfum Charlie, în locul aerului îmbibat de sare.

Urcându-mă înapoi, mă opresc, alături de Sage, pentru că dincolo de digul sfârâmat, la marginea zidului strălucitor al ceții, văd un banc de delfini cu bot gros țâșnind la suprafață în arcuri lucioase. Sage își lasă jucăria la picioarele mele și-și scutură din nou blana de apă. Câinele ăsta are o fire curioasă și prietenoasă, e un ciobănesc australian castaniu și alb, zvelt, cu ochi de un verde-palid și-o limbă care-atârna tot timpul. Mai stăm un minut, pentru că sper să mai văd o dată delfinii, dar aceștia nu mai apar. Dunele sunt îmbrăcate în muri și scaieți. O barjă se târăște afară din ceață, înspre canalul de navigație, plutind prin dreptul ochiului meu bun.

Mă întreb de ce s-a referit Cecil la tipul ăla ca la „un dur”. Oare ce l-a întrebat omul ăla despre mine?

Aș putea să fug.

Sau aș putea să mă ascund și să aștept. Să-mi înfrunt soarta, cum se zice.

Ar fi o moarte bună, îmi zic. Și mult amânată. Apoi pulsul accelerat și viteza gândurilor mele se

transformă într-o senzație de conștientă totală, clară, ca și cum m-aș fi deșteptat dintr-un somn.

Îi arunc jucăria lui Sage și mă întorc să-mi privesc urmele strâmbe lăsate pe nisip. Cu spatele cocoșat și cu gâtul îndoit, nici n-ai crede că odată am avut 1,89 m. Peticul de pe ochiul stâng îmi dă o vagă asemănare cu pirații care-au pus cândva stăpânire pe coasta asta.

Întinzându-se înainte, umbra mea i-atât de contorsionată, că poate trece drept un crustaceu scheletic, proaspăt adus de flux. Târându-se spre ieșirea din poveste.

După ce golesc capcanele pentru crabi, trec cu Sage pe lângă două parări și ajung la gogoșerie. Atmosfera de la Finest Donuts^[14] e tot atât de tensionată pe cât mă simt eu. Roger abia de-o scarpină pe Sage între urechi, și asta numai după ce ea își freacă insistent botul de piciorul lui. Se uită la tabla de șah, apoi la chipul lui Deacon cu falca lui căzută, cu ochii umbriți, cu brațele lungi atârând, atât de negru, încât pare lustruit cu Shinola^[15]. Deacon n-a mai dat pe-aici în ultimele două zile, dar iată-l acum, venit cu noaptea-n cap. Îi simt încă din ușă mirosul de gin și de urină.

Finest Donuts ocupă cu chirie spațiul din capăt al unui mic centru comercial, despărțit de Seawall Boulevard și de zona plajelor, de un alt centru comercial, mai mare și mai nou, aflat mai la sud. Pizzeria de lângă Finest s-a închis de câteva luni, așa că acum nu mai găsești aici decât o farmacie-și-tutungerie ținută de un localnic. În majoritatea timpului, parcareă bătută de vânturi a mallului este ocupată numai de nisip răscolit și de pliante cu reclame, luate de vânt. Tocmai a fost cea de-a șaptea aniversare a zilei de 11 septembrie, și pe un banner din fața magazinului se poate citi: „NU VOM UITA NICIODATĂ”.

Cred că asta-i unul dintre lucrurile pe care le facem aici. Stăm prin zonă, fără să uităm nimic.

— Și-acum trebuie s-o iei de la capăt, îi zice Roger lui Deacon. De la zero. Să dai înapoi medalia⁽¹⁶⁾. Crezi c-a meritat?

Îi arunc o privire lui Errol, care stă la tejghea și suflă în cafeaua aburindă, iar el își ridică sprâncenele semnalându-mi că situația a fost tensionată toată dimineața. Unul dintre cele trei recipiente de cafea este deja gol, și în scrumiere s-au adunat mucuri de țigară, așa că mă-ntreb de când s-or fi trezit. Jocul de șah pare să fie ajuns la remiză, Roger adunând deja o colecție ordonată din piesele lui Deacon.

— Începi prin a recunoaște că n-ai nicio putere, îi spune Roger acestuia, aprinzându-și o nouă țigară.

După primul fum ia o gură de cafea neagră și își încrucișează pe masă brațele groase. Roger are o mustăcioară mică, tunsă militărește. Ușurința cu care chipul lui exprimă dezamăgire te poate tiraniza, oarecum. N-aș vrea să fiu în pielea lui Deacon, cu ochii lui sticloși și năuci, așa că mă apropii de Errol și pun sacul cu crabi pe tejghea.

Roger îi spune lui Deacon:

— O iei de la capăt. Din nou și din nou. De fiecare dată, oricât ar dura.

Deacon dă din cap lent și o lacrimă își croiește drum pe obrazul lui. Își ridică cu amândouă mâinile cana de cafea, ducând-o încet la buze, ca și cum ar fi vin de împărtășanie, și expresia lui confuză și rușinată îmi aduce aminte de Rocky.

Gâtul înclinat al lui Deacon se reflectă în vitrina de sticlă din fața magazinului, ca o umbră spășită care păzește șirurile de gogoși și prăjituri de sub lumina tuburilor fluorescente. Mă gândesc la biletul de la Cecil, la omul care mă caută și mă-ntreb dacă n-or fi trimis mai mulți inși pe urmele mele. Eu așa aș face.

Errol clatină din cap și împăturește ziarul pe care-l avusese deschis la tabelele de curse.

— N-o să mă apuc din nou de pariuri, îmi spune el. Oricum, pe-acolo dai doar peste femei de doi

bani.

Mă așez într-un separeu aflat între el și masa de șah, iar Sage desenează opturi în jurul gleznelor mele, apoi se ghemuiește între ele. Deacon mă salută și încearcă să-mi zâmbească. Observ că are un cucui proaspăt și vinețiu pe frunte și o pată roșie în albul unui ochi. A crescut aici, a dat-o-n bară la Texas Tech, unde prinsese o bursă pentru că era bun la baschet, și s-a angajat apoi nuș' pe ce post la Wall Mart, dar în dimineața asta ceva-mi spune că nu mai e cazul. Uneori îmi zice Căpitanul Morgan^[17], din cauza peticului meu de pe ochi.

— Ce mai faci, Deacon? întreb.

— Bine, bine.

Suflă în cafea. Dinspre el vine un miros de gin care îl acoperă pe cel al cafelei și-al prăjiturilor, ba chiar și pe cel de țigară.

Toți de-aici suntem în programul AA^[18], deși eu nu prea am de-ales – ședință, neședință, eu unul nu pot să beau, dar vin aici ca să le-aud poveștile. Și, în plus, e un motiv de a ieși din casă.

Roger se uită la ceas și zice:

— Ce-ar fi să-ncepem?

Enumeră cei doisprezece pași^[19] și-ntreabă dacă are cineva ceva de împărtășit cu grupul. Toate privirile sunt ațintite asupra lui Deacon. El dă să vorbească, dar își duce pumnul la gură și clatină din cap. Încă o lacrimă îi alunecă neajutorată pe obraz, în timp ce spune:

— Nu știu dacă, chiar acum, adică...

Vreau să-l ajut, așa că oftez și spun:

— Încep eu.

Asta-i ia pe toți prin surprindere. Roger și Errol mă privesc cu atenție.

— Mă cheamă Roy. Sunt alcoolic. Am peste nouăsprezece ani de când n-am mai băut.

Toți îmi spun „bună, Roy!”, de parcă m-ar vedea pentru prima oară, iar eu îi zic lui Deacon:

— Mi-ai adus aminte de cineva în dimineața asta. De-o fată pe care-am cunoscut-o cu mult timp în

urmă. M-am tot gândit la ea astăzi. A avut o viață grea.

Sacul de pânză de pe tejghea se mișcă, se-agită. Venim aici ca să ne spunem poveștile și astfel să putem face față trecutului, să nu fim înghițiți de el. Ceilalți mă așteaptă să continui.

— Mă gândesc și-acum la ea. Azi dimineață s-a întâmplat ceva... am primit un bilet. Mi-a adus aminte de ea.

Pentru o clipă, până și eu sunt convins c-o să spun, în sfârșit, întreaga poveste, dar mă opresc. Toți așteaptă însă să continui, așa că, până la urmă, le mai spun câte ceva despre Rocky.

Îmi povestise că avea un drum lung de mers până-acasă din locul unde oprea autobuzul școlii și că trebuia să treacă pe sub un vechi pasaj acoperit cu graffiti stranii. Uneori, pe partea cealaltă a tunelului, își pierdeau vremea niște băieți mai mari, bând și fumând, și când se-ntâmpla asta, Rocky trebuia să aștepte în beznă pasajului, s-aștepte până când ei plecau iar celălalt capăt al tunelului era pustiu. Odată fusese nevoită să aștepte până după miezul nopții și, când ajunsese acasă, nimeni nu observase c-a-ntârziat. Avea treisprezece ani.

Mă poticnesc și mormăi spunând povestea. Când termin, toți par nedumeriți, dar îmi mulțumesc. Este, în mod limpede, una dintre poveștile-alea pe care nu știi cum să le iei. Băieții nu-nțeleg care-i ideea.

Ideea consta în felul în care îmi spusese ea toate astea, privind în depărtare în timp ce povestea și uitându-se din când în când la mine ca să vadă dacă o ascultam. Felul încet și măsurat în care-și alegea cuvintele.

Știu că tuturor celor de-aici, din grupul Alcoolicilor Anonimi de la Finest Donuts, mărturisirile ne permit să ne ordonăm amintirile, să comprimăm anii de degradare și vinovăție în pachete măsurabile pe care le putem pune pe un raft, le putem da jos de-acolo și le putem frunzări în deplină siguranță.

Nu le-am spus-o niciodată adevărata mea poveste.

Errol povestește cum a pierdut bani la curse în weekend-ul trecut. Îi mulțumim.

În cele din urmă, Deacon își adună curajul și ne povestește cum s-a întâlnit la serviciu cu un vechi prieten care s-a oferit să-i ia ceva de băut. Când termină de mărturisit și-și șterge ochii, îi mulțumim.

După ce am terminat, toată lumea rămâne să mai bea cafea și eu îmi amintesc de cartea din jachetă. Scot volumașul subțire și i-l dau lui Roger. E un roman pe care mi l-a împrumutat, despre doi boxeri din California de Sud.

Cartea pare să-i stârnească interesul lui Deacon, care o trage către el pe masă și se apucă să citească ce scrie pe coperta din spate. Roger pufnește.

Când e acoperit până la coate cu făină și zahăr, nu poți zări tatuajul marinăresc de pe antebrațul stâng al lui Roger, dar acum e o pată ștersă, verde-albăstruie, o vagă formă de ancoră sub o boltă de păr des.

Errol spune:

— Cred că trebuie să facem un plan să dăm de niște păsărică. Trebuie să intri în joc. Cine-i cu mine?

Deacon ridică în sus cartea și-l întreabă pe Roger:

— Despre ce ziceai că-i asta?

Roger spune:

— Despre lupte.

Errol clatină din cap și-și trage pe frunte șapca de camionagiu, apoi deschide iritat ziarul. A început să vină la întâlniri la puțin timp după mine, povestind, în timpul plimbărilor pe plajă, cum a făcut el transporturi cu camionul traversând deșerturi vaste și țări ale nimănui, cum a condus pe ghețuri în Canada, cum a bătut în sus și-n jos autostrada de sud-vest. Își roade unghiile involuntar, când vorbește, și-apoi își coboară privirea și își cere scuze pentru slăbiciunea sa. I-am văzut camionul, dar nu știu când o fi transportat ultima dată ceva cu el.

Errol închide din nou ziarul și zice:

— Trebuie să emani o aură de siguranță, de prietenie. Și mai ales trebuie să simți că le ascuți, chiar și când înțelegi ce spun.

— Cred că de la un punct încolo, ajungi să preferi să fii singur, spune Roger.

Roger a divorțat de trei ori și și-a cumpărat gogoșeria spre finalul ultimei aventuri de genul ăsta, în '92. El și Errol încep să discute despre noul uragan care s-a format acum câteva săptămâni în Cuba și care se apropie în pași de dans de-a lungul coastei Mexicului. Unul din două uragane primește un nume de bărbat și pe-ăsta-l cheamă Ivan sau Izzy sau ceva de genul ăsta.

— O să fie unul mare.

— S-ar putea să nu fie.

— N-ai văzut ce-au anunțat la știri?

Apoi apare Leon, împingând ușa de sticlă și făcând clopoței să clincăne.

— Scuze c-am întârziat, spune. Cine-a rămas dator cu pensia alimentară pe-aici?

— Întoarce semnul ăla, dacă ești drăguț, îi zice Roger.

Leon se duce și întoarce semnul de pe ușă în așa fel încât să anunțe „DESCHIS”. Revine la Roger și-i spune:

— Credeam că fosta ta s-a măritat.

— Nu pe mine mă caută. Se pare că pe unul dintre voi, băieți, îl paște o citație.

— Ce? întreabă Errol.

Leon se reazemă de vitrina cu gogoși și își întinde picioarele, savurând momentul ăsta în care încă nu ne spune ce știe.

— Afară-i un tip care stă cu ochii pe magazin. A parcat vizavi. L-am văzut de pe drum.

Mă ridic în picioare și Sage mă urmează la fereastră.

— O conștiință vinovată, zice Leon indicându-mă cu bărbia.

Văd pe fereastră că în capătul cel mai îndepărtat al parării e un Jaguar negru. Înăuntru stă un tip cu

ochelari de soare care, în mod evident, supraveghează localul. Nu există nimic altceva ce-ar putea supraveghea așa de dimineată.

— Ce-i? întreabă Roger.

Mă îndepărtez de fereastră.

— Are dreptate. Un tip supraveghează localul.

Mă duc la teighea și-mi iau sacul cu crabi.

— Ce-i cu tine? întreabă Leon.

— Nimic. Tre' s-o tai mai devreme azi, îi zic. Am de vopsit casa închiriată a lui șefu'.

O chem pe Sage plescăind din limbă. Își ia jucăria de pe linoleumul podelei și-și agită coada lovindu-mă peste glezne.

Acum toată lumea e cu ochii pe mine.

— În câteva zile s-ar putea să ne lovească uraganul, și el vrea s-o vopsească? zice Errol.

Dau din umeri, pornesc pe lângă teighea, apoi traversez bucătăria, cu capul pulsând de durere și cu biletul de la Cecil arzându-mi în minte.

— Unde te duci? întreabă Roger.

Trec prin ușa batantă alergând deja și strig în urma mea:

— Ies prin spate.

Traversez în grabă aleea din spatele localului Finest Donuts, cu inima gata să-mi sară din piept, și încep să urc digul de nisip spre următorul complex comercial. Îmi aud respirația, şuierătoare în aerul cald. Mă revăd șchiopătând afară din Stan's Place, acum douăzeci de ani, și alergând pe câmp urmat de strigătele lor, gata să mă înec cu propria limbă. Pot să-mi repet cât oi vrea că n-am de ce să cred că omul din Jaguar mă urmărește, dar tot mi-e frică să privesc înapoi.

Nu m-am hotărât cum să reacționez la accesul ăsta de paranoia. Să stau pe loc sau să fug?

Gândul la Rocky mă face să vreau să stau.

TREI

Departe de orașe, Texasul s-a transformat într-un deșert înverzit, menit să te strivească sub vastitatea lui, ca-ntr-un mojar plin de cer. Fetele se uitau la peisaje ca la un spectacol de artificii.

Am urmat autostrada 45 înspre sud, pe un dig rutier, străbătând nordul insulei: porturi înțesate de bărci de agrement în toate culorile curcubeului, traulere de pescuit cu plase spânzurând de pe macarale ca mușchiul ce năpădește chiparoșii. Vagabonzi se ghemuiau la umbra palmierilor și a stâlpilor de telefon. Palmierii n-aveau frunze și arătau ca niște coaste roase înfipite în praf. Un câine scheletic și năpârlit șchiopăta pe trotuar, poate în drum spre Insula Pelicanului⁽²⁰⁾. Adolescente în costume sumare, din două piese, ședeau pe acoperișurile mașinilor, și soarele se reflecta în dinții lor, în barele cromate, în capacele de sticle împrăștiate în jurul roților și în cutiile de bere făcute una cu asfaltul. În jurul lor se îngrămădeau tipi mai în vârstă, pasându-și de la unul la altul cutii de High Life sau Lone Star.

Golful era de un albastru-închis. Soarele imens, proțăpît deasupra lui, îl împestrița cu puncte strălucitoare ca napalmul. Aerul avea o calitate anume care făcea astrul să pară mai mare și-l descompunea în săbii de lumină. Toți oamenii aveau bănuți de lumină reflectați în lentilele ochelarilor de soare.

Fete în bikini treceau pe patine cu roțile de-a lungul promenadei de pe dig, un grup de tineri pe skateboard-uri săreau, zăngănind, pe balustrade și borduri. Mingi de plajă erau aruncate și prinse în umbra marilor complexuri hoteliere ce se întindeau de-a lungul țărmului. Puteai găsi după miros piețele de pește în aer liber, coșurile de creveți și cazanele cu fiertură piperată de raci, unde câini bătrâni,

veterani ai plajelor, scurtau pe sub mese, în căutare de mațe și cochilii.

Urme ale istoriei: biserici spaniole vechi, pietrificându-se de căldură, cu lespezi albe, cărămidă trandafirie, argilă și stuc; o corabie cu trei catarge de pe la 1800, plină de o neîntemeiată mândrie, la Muzeul Portuar.

Puteai să-ți joci viitorul aici. Să-ți arunci amintirile în lumina albă a golfului, ca și cum ai fi pus niște frunze pe foc.

Fetița își lipise mâinile de fereastră, cu gura căscată. A șoptit, de parcă ar fi împărtășit un secret:

— Ce-i asta?

Rocky i-a spus la ureche:

— E oceanul, iubire.

— Și ce este?

— Apă, scumpa mea. Multă, multă, multă apă.

Plajele cafenii erau tivite cu alge aduse de flux, care schițau o linie neregulată de-a lungul malului. Rocky a privit oamenii aplecați deasupra grătarelor fumegânde și fetele aproape goale, cu băieții ținându-se după ele ca niște câini hămesiți. Îmi dădeam seama că se gândea la viețile lor. Mulți tineri de vârsta ei se așteptau să fie nemuritori și vedeau viața ca pe un soi de drept înăscut la o nesfârșită petrecere.

Eu n-am privit niciodată lucrurile în felul ăsta și știu că nici ea.

Din când în când, părea hărțuită de ideea propriului ei potențial, cum li se întâmplă uneori tinerilor. Atunci privirea ei devenea fixă, iar chipul ei, într-un moment de neatenție, uita să mai joace un rol și-l vedeai împietrit de confuzie și remușcări, deși, în mod normal, trăsăturile acestei fețe erau guvernate de un soi de mândrie țărănească ce nu admitea asemenea sentimente. Știam și eu cum e să fii cuprins de confuzie și remușcări.

Nu știam ce să fac cu ea.

Nu înțelegeam de ce eram acolo și știam că n-o să rămân.

Un gest rezonabil și chiar generos din partea mea ar fi fost să le găsesc un hotel, să plătesc pentru câteva zile și să mă despart de ele. Era dificil, însă, să mă uit la aia mică și să nu simt impulsul să fiu mai generos de-atât. Dar ăsta-i un impuls care-ți fute viața, făcându-te să achiți note de plată care nu s ale tale.

Bărbați între două vârste cărau plăci de surfing sub braț. Autobuze turistice luau curbele legănându-se ca bețivii.

Locul ăsta fusese altfel când venisem aici cu Loraine, fusese mai puțin dezvoltat. Pe vremea aia arăta mai mult a orășel. Noi închiriaserăm o casă pe piloni, aflată pe plajă. Prăjeam creveți în aluat de bere și toastam cu tequila. Stăteam amândoi în cadă și fumam iarbă. Ea spunea că ne înțelegeam cel mai bine când nu ne luam în serios și că n-avea rost să devenim serioși. Cred că n-am crezut-o niciodată. La un moment dat, Loraine mi-a spus că, după părerea ei, căsătoria era o invenție socială care transforma plăcerea în afaceri. Am încercat să mă port de parcă nu-mi păsa. Era mult mai tânără ca mine, erau nouă ani între noi. Cu toate astea, mă făcuse să-mi doresc să duc o viață cinstită, să mă fac sudor sau ceva de soiul ăsta, și să încerc să mă așez la casa mea împreună cu ea. Dar de fiecare dată, Loraine mă întreba: „Se plătește suficient de bine?” și „De ce să strici ceva ce merge?”

M-am gândit uneori cum ar fi fost. Să vin seara acasă, să luăm cina. Să avem vreo doi copii, să-i vedem cum cresc. Cred că nu m-ar fi deranjat să-ncerc asta, să văd cum iese.

Fetele se uitau pe geam și, din când în când, cea mică scotea o exclamație, își întorcea fața spre Rocky și-i arăta ceva.

Am condus în continuare spre vest, până la capătul digului și înapoi, iar ele au privit pentru a doua oară peisajul cu același interes. Încercam să localizez casa pe care o închiriaserăm noi atunci, dar cred că în locul ei se înălța un hotel din sticlă și

granit. Sau poate că pur și simplu nu mai puteam eu s-o găsesc.

Am ales un motel situat la câteva străzi mai la nord de un golfuleț, pe strada FM 3005. Avea formă de L și, în centru, o parcare străpunsă de vlăstare dese de pipirig și buruieni. Zidurile vechi din cărămidă erau vopsite în albastru deschis, avea numai parter și un acoperiș plat, iar brațul mai scurt al L-ului se transforma la capăt într-o recepție de sticlă, alături de care era un vechi garaj în forma unei palete de pictor. Pe un panou scria „RATE SĂPTĂMÂNNALE” și deasupra acestuia era un altul, mai mare, pe care scria „EMERALD SHORES”^[21]. În afara parcarii, lângă stradă, un palmier chel se înclina către pământ, deasupra unei grămezi de frunze îngălbenite.

Am oprit motorul camionetei și i-am zis lui Rocky:

- Sunteți nepoatele mele, ai înțeles?
- Ești fratele lu’ mama, a aprobat ea.
- Ea unde-i acum?

Rocky s-a gândit puțin.

- În Vegas.
- Și tatăl tău?

A ridicat din umeri și a zis:

— A murit pe o platformă de foraj marin. S-a desprins un cablu și l-a azvârlit în apă. Știu pe cineva căruia i s-a-ntâmplat asta.

Parcarea era goală, cu excepția a două mașini cu antenele îndoite și barele ruginite, a unui break cu două cauciucuri de rezervă și a unei motociclete sub care se strânsese o baltă întunecată de ulei. Ferestrele uneia dintre camere erau acoperite cu folie de aluminiu. Era soiul de loc ce atrage oamenii care n-au unde se duce, un motel unde, din când în când, cineva închiriază o cameră ca să se sinucidă. Oamenii de aici erau mult prea absorbiți de propriile lor eșecuri ca să ne acorde atenție nouă.

Le-am ținut fetelor ușa de la intrarea în recepție. Trei ventilatoare mici erau orientate înspre tejghea,

și zumzetul lor se contopea cu hârâitul asurzitor al unui aparat de aer condiționat montat într-o gaură din perete. Rocky și-a luat sora de mână și a dus-o către standul cu broșuri turistice.

Dintr-o cameră alăturată se auzea un radio sau un televizor, o voce care bătea câmpii spunând ceva despre liberali. Am sunat clopoțelul nelustruit de pe tejghea.

Tiffany își tot rotea capul, uitându-se în toate direcțiile, la tavanul cojit, la tapetul șters cu modelul său de scoici, la mocheta roz roasă de pași. Pun pariu că aparatul de aer condiționat era cu totul altceva în mintea ei.

Din camera de dincolo de tejghea a apărut o femeie cu pielea ridată și uscată, de parc-ar fi fost tăbăcită într-o afumătoare. Era arsă de soare până la nuanța lemnului de stejar auriu și drapată peste oase proeminente. Avea păr cărunt. Ochelarii erau prinși la mijloc cu bandă adezivă. Și i-a împins mai sus pe nas.

— Cu ce pot să vă ajut?

S-a uitat peste umărul meu, la fete. Cele două șanțuri care-i încadrau gura păreau să fie săpate până în os.

Lipită pe perete, o hârtie bătută la mașină expunea prețurile, anunțând că rata săptămânală pentru o cameră single era o sută cincizeci de dolari.

— O să luăm două camere single, i-am zis. Pentru o săptămână.

Femeia și-a înclinat capul.

— Sunt ale tale?

— Ale surorii mele. Ele sunt nepoatele mele.

— Ce fetiță drăgălașă!

Rocky s-a apropiat și i-a spus lui Tiffany să zică „bună ziua”, dar micuța s-a ascuns după picioarele surorii ei, intimidată.

— Cum te cheamă, drăguț?

— Spune-i cum te cheamă, iubire.

Fetița a chicotit.

— O cheamă Tiffany, a spus Rocky.

— Câți ani are?

— Trei și jumătate.

Zâmbetul femeii îi umplea chipul de adâncituri. M-am întrebat cum o fi arătat înainte ca soarele să-și fi făcut de cap cu ea.

Din camera de alături se auzea radioul. Știam că e un radio pentru că recunoșteam vocile dintr-un talk-show telefonic. Un bărbat tocmai vorbea despre Noua Ordine Mondială și despre Semnul Fiarei. Pe perete, un ceas în formă de stea de mare se oprise la ora 11.20.

Mi-a cerut permisul de conducere și i l-am întins pe cel fals, împreună cu două hârtii de o sută și cinci de câte douăzeci de dolari.

— Mai e o taxă de douăzeci și patru de dolari și șaizeci și șapte de cenți.

I-am mai dat două de douăzeci și m-am uitat cum completează formularul. Îi tremura mâna cu care ținea stiloul și părea să stea cu o ureche ațintită asupra vocilor de la radio.

— Cred c-o să ne descurcăm. Să devenim statul independent Texas. Dacă ne invadează Națiunile Unite, o să ripostăm.

Am încercat să zâmbesc, dar expresia de pe chipul meu a făcut-o să se încrunte ușor.

— Noi suntem din Louisiana, i-am zis.

— Ei bine, a zis ea întorcându-se la scrisul chitanței. Louisiana e a catolicilor.

Am schimbat o privire cu Rocky și i-am spus femeii:

— Bine.

Mi-a înmânat un formular și două chei, fiecare prinsă de un breloc de cauciuc în formă de placă de surfing.

— Camerele 19 și 20, vizavi, chiar pe partea cealaltă a parării. Mă cheamă Nancy Covington. Dacă aveți nevoie de ceva, mă găsiți tot timpul aici.

I-am mulțumit, dar expresia de pe chipul ei mi-a dat de înțeles că nu terminase.

— Așa, ca să știi, am o mulțime de prieteni în poliție, a adăugat ea. Ca să știi. Fii atent ce se-

ntâmplă în camerele alea.

Rocky și cu mine ne-am uitat unul la altul. Fetele i-au zâmbit lui Nancy.

— Dumnezeu, adorabilă copilă! Cred că ești cel mai drăguț lucru care mi-a călcat pragul vreodată.

— Să sperăm că rămâne-așa, a spus Rocky și-au chicotit amândouă.

Camerele noastre erau una lângă alta și aveau mochetă verde-închis, rezistentă, tablouri în ulei înfățișând plaja, câte un șifonier din imitație de lemn, o noptieră și o masă mică. Miroseau a sudoare și a loțiune de plajă. Tapetul avea același model cu scoici ca la recepție, iar cel din camera mea se dezlipise pe la margini, din cauza umezelii. Robinetul chiuvetei scotea un horcăit când îl deschideai, și în colțurile încăperilor erau pete cafenii de apă. Aparată mari de aer condiționat erau vârate în găuri sub fereastra fiecărei camere, draperiile erau groase, de un albastru închis, și învelișul lor de plastic bloca soarele la fel de eficient ca un zid de cărămidă. Aveam până și televiziune prin cablu.

Tiffany s-a așezat pe pat în camera lor și a fost imediat absorbită de o emisiune cu marionete și decoruri de carton. Am urmărit-o pe Rocky despachetând rucsacurile și punând hainele surorii ei în sertarele șifonierului. Când s-a lăsat pe vine, fusta i s-a mulat pe fund și-am simțit sângele punându-mi-se în mișcare, entuziasmat de o așa priveliște.

Scena avea însă ceva fals. Ca și cum ne prefăceam amândoi și n-aveam de gând să vorbim despre asta.

— Și-acum? a întrebat ea.

M-am gândit o clipă.

— Cred c-ar trebui să facem niște cumpărături.

— Imm.

— Nu-ți face griji, i-am zis. Mă ocup eu.

Am simțit o vagă panică interioară – vechi alarme declanșate de favoruri, încurajarea anumitor dependențe.

— N-ar trebui să plătești tu pentru noi, Roy.
— Nu-i ca și când pot să iau banii cu mine în mormânt.

Se părea că nu mă puteam abține. Mai tânjeam și după o băutură. Cred că voiam să mă îmbăt ca să pot ignora instinctul care îmi spunea să țin bine de portofel și să-nctez cu teatrul ăsta. Să le părăsesc fără întârziere.

Am găsit un JCPenney într-un mall și-am așteptat să-și aleagă Rocky câte ceva de îmbrăcat. În general, mallurile îmi dau o stare de iritare. Mă enervează toți oamenii ăia îmbulzindu-se să cumpere lucruri și, în plus, mi se părea că observ din cei în ce mai mulți grăsani de la o zi la alta.

Am văzut-o pe Rocky ținând o fustă lângă o bluză, în timp ce printre rafturi se legănau femei masive, trăgând de umerase, citind etichete, lăsând pantalonii despăturiți sau trântiți pe rafturi. Toate păreau umflate și nefericite și puse pe cheltuit.

Am descoperit că toți oamenii lipsiți de tărie morală au aceeași obsesie: satisfacția, cu orice preț. Oriunde mergi, bărbații și femeile sunt ca niște ciori atrase de obiecte scânteietoare. Pentru unii, obiectele scânteietoare sunt alți oameni, și-ntr-un fel ți-ar fi mai bine să ajungi dependent de droguri.

Ceva devine prea plăcut, devine o prezență prea constantă în viața ta și-nainte să-ți dai seama, ești compromis.

Asta mi se întâmplase cu Loraine și cred că se întâmplase oarecum și cu Carmen. Iar asta mă deranja.

Rocky și-a ales o fustă, o bluză și un costum de baie din două piese. La insistențele mele s-a întors și și-a mai luat două maiouri și o pereche de blugi. Dintr-o farmacie K&B, am cumpărat periute de dinți și alte articole de toaletă, iar eu mi-am luat și o mașină de tuns. Am luat prânzul la un local din apropierea hotelului, aproape de dig, o construcție din lemn cu zid din beton, pictat cu imagini șterse ale unor creaturi marine. Am luat masa într-o curte

interioară. Un grup de adolescenți stăteau rezemați de zid, fumând și dându-se în spectacol. Rocky și-a cocoșat umerii, uitându-se în direcția opusă. N-a mușcat decât de vreo două ori din cheeseburger.

Tiffany și-a mâncat cartofii prăjiți cu eleganță, în timp ce Rocky se uita când la ea, când la grupul de adolescenți, ca și când n-ar fi vrut să-i privească, dar nu s-ar fi putut abține. Își plimba mâncarea prin farfurie, se mai uita în direcția puștanilor, apoi desena în ketchup cu un cartof.

Eu am înfulecat doi burgeri cu un Budweiser, m-am lăsat pe spate și am tras în piept aerul sărat și fierbinte, depozitându-l în plămâni.

— Ce părere ai? am întrebat-o.

— Ă?

A lăsat cartoful.

— Adică, mersi.

— Cum ți se pare locul ăsta? Pare în regulă.

— E OK.

— Cred c-o să-i placă la plajă.

— Da.

Și-a încrucișat brațele pe masă, a privit-o pe Tiffany și mi-a aruncat un zâmbet crispat și rapid.

— Fac pariu că poți să-ți iei o slujbă de chelneriță pe undeva pe-aici. Ești drăguță. O să te angajeze cineva.

— Posibil.

Un chelner cu pantaloni scurți și lăbărțați ne-a luat farfuriile și-a întrebat-o pe Rocky dacă mai mănâncă. I-a spus că nu, dar eu i-am cerut să ne dea mâncarea la pachet. El a plecat, iar ea abia dacă și-a ridicat privirea, jucându-se cu apărătoarea plastifiată de pe masă.

Am măsurat cu privirea pereții, plasele de pescuit atârinate în exterior, cu crabi și raci de plastic prinși în împletitură, marlinul de deasupra ușii, articolele de ziar înrămate despre uraganul din 1900^[22]. Trecutul nu încetează să scoată capul la suprafață în locul ăsta. Fațadele se erodează întotdeauna.

— Ce-ai? am întrebat-o.

Și-a luat un aer rănit.
— La ce te referi?
— Ești bosumflată.
— Nu știu. Adică, uneori mă simt copleșită... a zis ea, cu ochii strălucindu-i de lacrimi. Mă simțeam mai bine când nu gândeam prea mult. E vorba despre tot. Știi tu.
— Aha.
— Exact. Tot ce s-a întâmplat de noaptea trecută-ncoace.
— O să fim bine. N-o să ne găsească nimeni.
Tiffany și-a ridicat ochii către mine, a arătat cu un deget înspre barba mea și a zis:
— Eu te-am găsit.
Rocky a continuat:
— Știu. Adică, cred că ai dreptate. Dar mă înnebunește felu-n care merg lucrurile. Mă gândesc la asta din când în când. Că nu-i drept.
Și-a șters o lacrimă și și-a mușcat buza.
— Mă-ntreb dacă pot să mă aștept ca lucrurile să se schimbe pe viitor.
M-am gândit la problema ei în timp ce-mi scoteam o țigară. Am bătut ușor țigara de marginea mesei și-am zis:
— Nu pare drept, pentru că totul e la întâmplare. Dar tocmai de aia e cinstit. Pricepi? E drept, dar e ca o loterie.
— Căcat, Roy! Acu' se presupune c-ar trebui să mă simt mai bine?
Mi-am aprins țigara și m-am dat pe spate ca să-mi întind picioarele.
— Da, i-am zis.
— Mie nu mi se pare.
Obrajii și nasul i s-au înroșit brusc. A clipit ca să împiedice lacrimile să curgă.
— Gândește-te, totuși. Funcționează în ambele direcții. Măine poți să te îmbogățești și să te îndrăgostești.
Nu crezusem niciodată una ca asta, dar am încercat să par convingător.
— O, da, sigur că da!

A început să-și împăturească și să-și despăturească apărătoarea uitându-se la oceanul de dincolo de dig. Părea foarte mică în momentul ăla, prea tânără și prea fragilă, proiectată pe fundalul fâșiilor lungi și roșiatice de nori de pe cerul auriu. Am privit-o pe Tiffany cum desena cu degetele în ketchup. S-a uitat în sus la mine, apoi la mâinile ei murdare, a râs, s-a lins pe degete și le-a vârât din nou în ketchup.

În drum spre casă, am cumpărat un ziar, pentru ca Rocky să se poată uita pe mica publicitate. Voiam să-nceapă să-și facă din nou planuri de viitor, în principal pentru că mă gândeam că așa o să-mi fie mai ușor să le părăsesc. Tiffany a început să moțăie de îndată ce ne-am întors la motel, iar pleoapele lui Rocky începuseră și ele să se îngreuneze, oboseala cuprinzând-o cu repeziciune, așa că ne-am despărțit la ușile camerelor noastre.

O ladă goală de bere stătea lângă bordură de parcă aștepta autobuzul. De partea cealaltă a parcurii, un bărbat cu bustul gol ședea în pridvor în fața unei camere, cu capul în mâini.

Am închis ușa. Înainte să bag mașina de tuns în priză, mi-am scos cuțitul și mi-am retezat părul la spate. L-am ținut o secundă în mână, oarecum surprins de lungimea lui. M-am simțit ca și cum aș fi pierdut o parte din mine, una mai importantă decât crezusem. Apoi l-am lăsat să cadă în gunoi și-am pornit mașina de tuns. Am reglat-o la șase milimetri și mi-am ras capul, apoi am folosit aceeași măsură și cu barba, astfel încât scalpul și bărbia mi-au rămas acoperite cu o miriște egală de păr blond cenușiu.

M-am privit în oglindă. Imaginea mea era întotdeauna cea pe care o știam, niciodată cea la care mă așteptam, dar de data asta schimbarea a fost mult mai brutală – nasul mic și strâmb, gura ca o tăietură și bărbia lată, pătrată. Parcă toată viața m-am așteptat, nedeslușit, să văd altă față în locul acestei măști severe pe care Loraine o comparase odată cu cea a unui stâlp totemic al indienilor

choctaw. Comparația fusese adevărată în tinerețea mea și era încă și mai adevărată acum. Aveam fruntea înaltă, de pe care părul se retrăgea, formând un unghi ascuțit, ochii stinși și obrajii căzuți. Mai ales ochii mi se păreau stranii. Căprui-închis, depărtați unul de altul, păreau mai mari fără tot părul ăla. Dar de când țin eu minte mi s-a părut că fața mea cea adevărată nu era asta, că în mine se mai afla un chip cu trăsături mai netede și mai precise, cu o falcă ascuțită și un nas roman, ca o statuie de centurion cuceritor al lumii vechi. După patruzeci de ani cu aceeași față, o parte din mine încă mai aștepta să zărească în oglindă chipul celălalt.

Mi-am trecut mâna peste creștetul meu țeșos, și gândul mi-a fugit către pacienții care făceau chimioterapie.

N-am aprins televizorul și m-am lungit pe pat. Pete de apă umflau vopseaua tavanului ca niște mici continente neincluse pe vreo hartă. Mi-am imaginat o erupție de alge înflorindu-mi înăuntrul pieptului.

M-am întrebat cât de tare avea să mi se înrăutățească starea și m-am gândit cum o să fac față atunci.

Pusesem coltul și pistolul luat de Rocky în cutia de valori, alături de bani, la fundul sacului meu de voiaj. Sinuciderea mi se părea mai atrăgătoare decât perspectiva de a mă îmbolnăvi, dar problema cu sinuciderea este că, până când chiar ajungi s-o faci, ce-i mai rău s-a întâmplat deja. Și, ca să fiu cinstit, ideea mă îngrozea, deși am făcut în viața mea o grămadă de chestii care mă-ngrozeau.

Și ideea de a bea până mor, undeva prin Mexic, era tentantă.

Dar, în ambele variante, nu-mi dădea pace ironia situației. Eram singurul rămas în viață din holul casei ăleia. Ce sens avea ca singurul tip care ieșise de acolo pe propriile-i picioare să fie tocmai cel care plănuia oricum să moară?

Cel mai ciudat era că nu simțeam niciun impuls să mă răzbun. Ceea ce nu-mi stătea în fire.

Cred c-o parte din mine chiar se bucura să termine cu toate astea, cu jucătorii și cu drogații, cu Stan Ptitko și cu armenii, și probabil că simțisem asta de ceva vreme deja, acesta fiind adevăratul motiv pentru care-mi făcusem actele-alea false de identitate.

Îleșisem din joc.

Afară, greierii țârâiau. Începuse să se întunece. Prin perdele se infiltrau nuanțe de roșu și albastru, care îmi aminteau de un colț de stradă din Hot Springs, cu ani în urmă. Zgomotului pe care-l făcea aparatul de aer condiționat i se alăturau insectele și vuietul vag al oceanului. Râsul unei femei a răsunat de cealaltă parte a ferestrei. Apoi, s-a auzit cineva împiedicându-se și zgomot de sticlă spartă.

Mi-am închis ochii și am văzut-o pe Carmen, zâmbindu-mi peste umăr. Și pe Loraine, zgâriindu-mi coastele. Mi-am amintit că, la colțul acela de stradă din Hot Springs, luminile roșii și albastre se reflectau, de fapt, într-o băltoacă, iar eu stăteam pe bordură ca tipul de adineauri, din parcare. Cu genunchii îndoiți și cu capul atârând între ei, cu încheieturile mâinilor însângerate.

Perioada de la școala de corecție. Încălzeam o periută de dinți deasupra unei cutii de chibrituri până când puteam să-i smulg perișorii și să strecor o lamă de ras în plasticul topit.

La șaptesprezece ani, când lucram la barul lui Robicheaux, un bătrânel băuse toată noaptea de unul singur, liniștit, fără să spună vreo vorbă cuiva. Pe la miezul nopții, l-am văzut cum cade de pe scaun. Și-a spart capul și-a murit pe loc, la picioarele tuturor.

Am deschis ochii.

Aici, lucrurile nu rezistă. Sarea pătrunde peste tot, cojind vopseaua, făcând apărătorile să ruginească, erodând zidurile. I-am simțit mirosul pătrunzător în cameră. În petele de pe tavan, am văzut orașe și câmpii.

Ești aici pentru că-i și ăsta un loc. Pe stradă, câinii gâfâie cu limba scoasă. Berea nu rămâne rece

prea mult timp. Ultimul cântec care ți-a plăcut a fost nou acum multă, multă vreme și nici nu se mai difuzează la radio.

Cineva a ciocănit timid la ușa mea. M-am rostogolit din pat, aterizând în picioare. Rocky stătea în lumina rece a neonului, într-un tricou și-o pereche de pantalonași scurți care-i dezgoleau complet picioarele. Se cuprinsese cu brațele, o roșeață îi persista pe obraji și pe nas, iar ochii îi erau umflați.

— Roy.

A intrat și-am închis ușa, apoi am aprins veioza. M-am așezat în fața ei, pe pat. Ea s-a așezat pe scaun, ridicându-și genunchii și încrucișându-și picioarele, oferindu-mi o asemenea priveliște, încât a trebuit să am grijă să nu mă uit la ea din față. Și-a tras nasul și și-a îmbrățișat genunchii.

— Ce s-a întâmplat?

— Ia te uită! Nu mai ai păr deloc!

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic. M-am gândit la ceva.

— O revelație târzie.

— Da.

A chicotit, și-a tras nasul și și-a îndepărtat o șuviță blondă de pe frunte.

— Mă gândeam... tu câți ani ai?

— Patruzeci.

— Ei, eu am optsprezece, omule. Asta-i o nimica toată. Nu-i așa? Adică, indiferent ce s-a întâmplat până acum.

— Optsprezece ani e chiar nimica toată. Ai timp să-ți iei viața de la capăt de vreo trei-patru ori dacă vrei.

I-am spus asta, și ăla a fost primul moment când chiar m-am simțit prea tânăr ca să mor. Cea mai tâmpită obiecție. M-am gândit cum ziceau toți același lucru când mă vedeau venind după ei cu mânușile puse și cu bastonul pregătit. „Stai, stai”, spuneau. *Stai puțin*.

Rocky avea ochii umezi și-și iritase nasul de cât și-l frecase. S-a uitat spre fereastră, unde raze de

lumină se strecurau prin draperie ca niște corzi de harpă. Privirea ei era concentrată undeva dincolo de ele.

— Vorbește-mi, Roy. Am nevoie s-aud ceva, omule.

N-am zis nimic. Nu-mi puteam lua privirea de la picioarele și coapsele ei. Dorința carnală pare întotdeauna un pic umilitoare.

— Tu ce făceai când aveai optsprezece ani, Roy?

Am scos o țigară și i-am dat și ei una. Le-am aprins pe amândouă. I-am spus:

— Lucram într-un bar și plasam pariuri ilegale în sud, mai ales în Louisiana, Arkansas și Mississippi.

— Ce-i aia?

— Când pui pariuri pe cai ca să dai peste cap calculele bookmakerilor.

— Aha.

Zgomote noi s-au strecurat din lumea de afară. Fumul țigărilor noastre s-a înălțat și s-a împrăștiat în contact cu insulele decolorate de pe tavan. Muzică, de la radiourile unor mașini aflate la câteva străzi depărtare. O femeie pe trotuar strigând către un bărbat ceva despre „res-pon-sa-bi-li-tăți”, accentuând fiecare silabă.

— Cum ai ajuns să faci asta? a întrebat Rocky.

Am dat din umeri.

— Trebuia să intru în Marină.

— Pe bune?

Și-a coborât picioarele îndoite și m-a privit drept în față. Nasul și obrajii îi erau presărați cu pistrui palizi. Așa, umezi, ochii ei păreau și mai mari.

— Cum adică?

— Când am împlinit șaptesprezece ani, am luat autobuzul spre centrul de recrutare. Am ajuns acolo. Am așteptat vreo două ore. Erau o mulțime de băieți. Erau cu mamele și cu tații lor și aveau blugii la fel de peticiți ca și-ai mei. Aveau cămășile cârpite. Mâinile bătătorite de munca de la fermă. Mamele și tații nu putuseră să se curețe complet de murdărie. Am observat că oamenii care se ocupau de recrutare vorbeau cu părinții. Asta făceau. Abia

dacă-i băgau în seamă pe băieți. Le spuneau părinților: „O să-l învățăm aia, o să-nvețe ailaltă, o să se-ntoarcă bărbat”. Știi tu. Nu mi-a plăcut că vorbeau numai cu părinții. Nu mi-a plăcut nici cum stăteau ceilalți băieți deoparte, ca niște cai scoși la vânzare. Și, între timp, mă gândisem deja să fac ceva. Altceva.

M-am oprit, ținând țigara în sus și lăsând fumul să se risipească. Aducea cu turnurile rafinărilor de dincolo de lac, din locul unde copilărisem.

— Ce? m-a întrebat ea. Ce te gândeai să faci?

— Era un local în Beaumont unde-a lucrat mama înainte să mă nasc eu. Tot povestea despre el. Un bar care se chema Robicheaux's. Mama îmi zicea că șeful ei de odinioară, Harper Robicheaux, era un tip de treabă, un om exemplar. Spunea că o lăsase să cânte acolo. Apoi se apuca să-mi cânte mie. Acolo, în casă.

— Cânta bine?

— Da. Cred că s-a lăsat de cântat când am apărut eu.

— Și ce-ai făcut?

— Am plecat de la centrul de recrutare, am luat un autobuz până-n Beaumont și-am găsit locul ăla, Robicheaux's. De fapt se chema Robicheaux's-on-the-Bayou. Am intrat și-am aflat că tipul despre care vorbea ea, Harper, era chiar patronul. A trebuit să-l aștept. Era un tip misterios și influent, dar era prietenos și-avea o mulțime de cunoștințe. I-am spus cine-a fost mama și s-a purtat tare frumos. M-a întrebat ce mai făcea și s-a întristat când i-am spus că murise. M-a întrebat ce vreau și i-am spus că vreau de lucru. Așa am început. Am lucrat în barul lui pentru o vreme, și, când a constatat că sunt isteț, m-a pus să mă ocup de pariurile ilegale.

Rocky fuma și trăgea de o unghie de la picior.

— Cu cine-ai locuit înainte să te duci la barul ăla?

— Cu domnul și doamna Beidle. Ei conduceau orfelinatul.

— Mama ta nu mai era?

- Murise de mult. Se îmbolnăvise.
- Tot de chestia asta pe care-o ai tu?
- Nu știu. Posibil.

Mi-am stins țigara și-am urmărit cu privirea dâra sângerie de oxid care păta plintele încăperii. Mary-Anne nu se îmbolnăvise, sau cel puțin nu de ce-aveam eu. Aveam zece ani. Oamenii de pe podul autostrăzii I-10 au susținut că s-au repezit s-o prindă, dar ea s-a lăsat pur și simplu să cadă de pe balustradă. N-a scos niciun sunet, așa au zis. Unul sau doi dintre ei au dat fuga la balustradă și-au văzut-o cum cade, cu rochia înfoindu-se în jurul ei, de la o înălțime de o sută cincizeci de metri.

Mi-am imaginat întotdeauna cum ar fi să cad. Pare o distanță cam mare ca să te prăbușești fără să scoți un sunet.

Rocky a întrebat:

- Și tatăl tău?
- Era un om de treabă. A fost în Marină. În Coreea. A murit. Nu în Coreea. La rafinării, am zis eu ridicând din umeri. S-a-ntâmplat de mult.

Abia pe la douăzeci de ani mi-a picat fisa că John Cady trebuie să fi știut că nu eram al lui. El avea un metru șaispatru, iar eu ajunsesem la un metru optzeci și nouă încă dinainte să împlinesc cincisprezece ani. N-aveam părul negru ca el și Mary-Anne, nici bărbia ca ale lor, dar John nu m-a pus niciodată să-i spun altfel decât tată.

— Tipul ăsta, Robicheaux? Ți-a plăcut de el, așa-i? Mi-am dat seama după cum ai vorbit despre el.

— Cred că-mi plăcea. A fost al naibii de surprins prima oară când a dat ochii cu mine.

— De ce?

Am suspinat și-am dat ochii peste cap, dar nu mă deranja să-i povestesc chestiile astea pe care nu le mai spuseseam nimănui. Am început să-mi scot cizmele.

— Păi, am mormăit, era un tip solid, ca mine, și de fapt semăna destul de mult cu mine. Aceeași față. A fost surprins că aveam aceeași față.

— Semăna cu tine?

— Leit.

S-a gândit un pic, dar nu cred că s-a prins de aluzie. A zis:

— Ce ciudat! Ce fel de om era?

— Deștept. Oamenilor le plăcea de el. Făcea afaceri bune cu italienii de pe coastă, din New Orleans, și cu o mulțime de motocicliști din Arkansas și Texas.

— Aha. Și ce s-a-ntâmplat cu el?

— Cineva l-a aruncat în aer.

— L-a aruncat în aer?

— Exact cum am spus.

— Roy, îmi pare rău.

— Nu-i nimic.

— Îmi pare rău.

Și-a stins țigara și și-a strecurat mâinile sub coapse, și-a întins picioarele și mușchii acestora s-au încordat ca parâmele unei nave.

Mi-am scărpinat genunchii și mi-am pipăit noul meu chip, simțindu-i pielea lăsată. Ea a zis:

— Cred că-ntr-adevăr am cam intrat în căcat.

— Nu trebuie să privești lucrurile așa, i-am zis.

M-am ridicat și m-am dus la chiuvetă, să beau puțină apă și să mă spăl pe ochi – fața mea, în oglindă, începea deja să pară banală.

Rocky m-a privit peste umăr.

— Roy, ai mai omorât oameni? În afară de bărbații ăia din casă?

Mi-am șters fața și-am revenit.

— Câțiva.

— Și ce simți în privința asta?

— Scutește-mă!

— Scuze!

Privirea ei dezamăgită mă făcea să vreau să dezvolt subiectul. Perspectiva morții iminente făcea ca toate obiceiurile și constrângerile mele să-și piardă sensul. Îmi schimbam felul de a fi. De exemplu, începusem să vorbesc prea mult.

Am spus:

— Simt ceea ce probabil simt toți soldații. Oamenii cărora le-am făcut de petrecanie nu erau

niște spectatori inocenți. Se vârâseră singuri în rahatul în care se aflau. Eu văd lucrurile-așa: ei au creat o situație și situația cerea intervenția mea. Și-au căutat-o.

Ea și-a tras nasul, respirând pe gură, apoi s-a ciupit de degetele de la picioare.

— Am crezut c-o să ne lași aici.

Nu i-am răspuns. Am rămas în picioare, însă, ca să priceapă că trebuia să se întoarcă în camera ei.

— Omule, dacă asta vrei, să pleci, poți să-mi spui. Pricep, să știi, are logică. Chiar dacă ești bolnav. N-are sens să stai aici. Nu mă supăr.

— O să-ți găsești de lucru. O să ai grijă de Tiffany. O să câștigi la loterie.

— Mă uitam la ea mai devreme și m-am gândit c-o să ne lași aici și ce rahat am făcut din toate. Până și când am plecat cu tipul ăla, Toby. Era poponar. Am crezut c-o să fie în regulă. Ce dezastru!

Și-a privit țigara fumegândă, apoi a continuat:

— Dar să știi, omule, că din start n-am avut parte decât de rahat.

— Deocamdată nu plec nicăieri, am zis.

— Bine, a oftat ea. Nu-i mizeria ta, omule, i-a mea.

— O să te descurci.

— Știi, prin părțile-alea nimic nu se schimba... Era cald, întotdeauna cald. Aceleași câmpuri, aceeași iarbă. Nimic de făcut. Pur și simplu mi-am văzut restul vieții: zi, după zi, după zi, tot așa.

— Și eu am avut parte de un loc ca ăsta, i-am zis.

Dar m-am crispat spunându-i-o și m-am înfuriat pe mine că stăteam la palavre cu ea. M-am înfuriat mai ales pentru că aveam chef să-i povestesc despre câmpiile pustii, arse de soare, despre Loraine și despre Carmen. Voiam să spun ceva despre ele, dar nu știam ce.

Rocky a spus:

— Mă uitam la puștii ăia mai devreme, știi, pe plajă? Mă tot gândeam că vreau și eu o viață adevărată.

— Totul e viață adevărată.

— Lasă că știi la ce mă refer. Vreau să aibă și Tiffany parte de asta. De un loc obișnuit.

— Atunci așa o să fie.

Obrazul nu-i mai era ud de lacrimi. Mi-a zâmbit și i s-au îngustat ochii.

— Arăți ciudat fără tot părul ăla, a zis ea.

— Nici eu nu m-am recunoscut. Cred că-i de bine.

— Nu mai pari atât de psihopat ca-nainte.

Am dat mai tare aerul condiționat. Zbârnâitul lui s-a auzit și mai rău, și ferestrele au început să zângăne.

— Ai face bine să dormi puțin. O să mai vedem mâine ce facem.

Mi-a întins o mână ca să-o ajut să se ridice, aruncându-mi o privire jucăușă pe sub pleoapele coborâte, iar asta m-a enervat. A văzut și ea că m-a enervat, așa c-a lăsat-o baltă și-a pornit încet către ușă. Nu puteam să nu mă holbez la pantalonii ei scurți, care-i intraseră în fund cât stătuse pe scaun.

S-a oprit și-a zis:

— Dacă vrei să pleci e OK. E-n regulă. Ai făcut deja destule pentru noi, Roy. Poți să-ți vezi de drum. O să ne descurcăm noi.

I-am deschis ușa și-am zis:

— S-ar putea să plec.

Omul care stătuse pe verandă se mutase pe un petic de iarbă mai lângă trotuar, unde stătea sub lumina unui felinar. Roiuri de țăntări se învârteau în conul de lumină de lângă el.

Înainte să intre în camera ei, Rocky s-a răsucit către mine și a părut că vrea să spună ceva, dar s-a răzgândit.

I-am zis:

— Dacă mai sunt aici mâine dimineață, înseamnă că n-am plecat.

Am închis ușa. Rămas din nou singur, m-am pomenit cuprins de neastâmpăr. Am schimbat posturile la televizor de vreo patru-cinci ori. Mi-am împăturit hainele, le-am pus în șifonier una câte una, apoi le-a scos pe toate și le-am pus înapoi în

sacul de voiaj. Am desfăcut și curățat .380-ul cu un creion și-o bucată de cârpă. Aveam sentimentul că-mi lipsea ceva, un lucru greu de definit, dar a cărui lipsă era evidentă.

Simțeam că am greșit față de mine însumi vorbind atâta.

Emerald Shores avea, se pare, câțiva clienți fideli. Breakul cu cauciucurile de rezervă aparținea unei familii cazate în camera numărul 2. Tipul cu motocicleta era cel din camera 8, care-și ținea fereastra acoperită cu folie de aluminiu. Două femei mai în vârstă ocupau camera numărul 12 și erau posesoarele Chryslerului de fabricație recentă, cu suspensiile stricate și cu botul înclinat înainte, ca o mașină de curse. De dimineață, peste drum de mine, un tip întorcea cârnați pe un grătar mic, cu cărbune, care emana un miros iute de grăsime arsă și își răspândea fumul pretutindeni. Tipul era așezat pe un scaun pliant și mi-a făcut cu mâna.

Era un tip în vârstă, slăbănog, care purta o bandană, sandale și-un tricou fără mâneci cu emblema berii Corona. Mirosul mi-a stârnit foamea. Am traversat parcare, observând că tipul avea la picioare un mic teanc de farfurii de carton.

— Țsta-i sigurul mic dejun pe care-l oferă locul ăsta, omule. Eu sunt Lance.

A tras o farfurie din teanc și-a pus pe ea doi cârnați.

— Lucrezi aici? l-am întrebat eu.

— Nu chiar. Am fost căsătorit cu Nancy. O știi, tipa care te-a cazat. Mă lasă să stau aici. Îi place că gătesc micul dejun pentru clienți. Nu avem bucatărie, așa că folosesc grătarul.

— Aha. Mersi.

— A zis că ai și două fete cu tine. Pot să mănânce și ele dacă vor.

Am auzit o ușă deschizându-se. Din camera numărul doi au ieșit doi copii, cu tatăl lor. Acesta avea părul vâlvoi și fața înroșită și umflată, iar ochii-i erau injectați și sticloși.

Primul lucru, pe care l-a făcut a fost să mă măsoare de sus până jos.

Apoi, a tras una peste ceafă băiatului.

— Nu te băga înaintea soră-tii! Las-o să-și ia porția!

Copiii erau năuciți și făceau ochii mici din pricina luminii, ca și cum abia s-ar fi deșteptat din somn într-o peșteră. Lance le-a zâmbit și-a transferat doi cârnați pe o farfurie, întâi pentru fată, și-apoi pentru băiat.

Eu tocmai mi-i terminasem pe-ai mei.

— Și-acu' treceți înăuntru! le-a zis bărbatul, copiilor.

— Mama a zis să-i luăm și ei.

— Nu-i trebuie ei cârnat. Zi-i c-așa am zis eu!

A luat o farfurie de la Lance și și-a urmărit copiii care se întorceau în cameră. Avea o față mare, lungă și lată, o bărbie ca o pietricică azvârlită în apă și un gât gras și neted, în care linia maxilarului se topea cu totul. Avea părul cam netuns și nepieptănat, un maiou în stilul „bătăuș de nevastă” și niște blugi țepeni de murdărie și mirositori, întinși peste un stomac ca o ghiulea, care îi făcea spinarea să se curbeze înainte.

— Neața, a zis Lance.

— Mda, a zis omul. Este.

A înjumătățit cârnatul dintr-o mușcătură. Un adevărat dur, asta voia el să ne transmită. Avea ochi paranoici și naivi. Fusesse cândva câinele cel mai mare dintr-o curte mică, dar acum brațele i se fleșcăiseră și-arătau ca niște coapse de babă.

— Nimic la Kestrel, tocmai am aflat, mi-a zis el. Deci a fost o țepă.

M-am uitat la Lance, apoi, din nou, la celălalt bărbat.

— Nu știu ce-i aia.

— E o platformă de foraj marin. Am venit până aici pentru că trebuia să mă angajez pe una dintre ele, la Cities Service. Dar când am ajuns acolo, mi-au spus că nu-mi promiseseră niciodată că m-

angajează. Le-am spus că am o scrisoare. Ei mi-au zis că-n scrisoare nu scrie ce scrie.

S-a uitat la Lance așteptând consolare.

— Și eu aveam scrisoarea în mână.

Și-a terminat cârnații și-a pus farfuria de carton jos, pe cimentul parării.

M-a văzut scoțându-mi țigările.

— Ai una-n plus?

I-am dat.

— De unde ești? Am crezut că lucrezi la o platformă.

— Nt. Sunt în vacanță.

— De unde ești?

— Din Louisiana.

— Din care parte-anume?

— Din New Orleans.

— Omule, îmi pare rău pentru tine. Am fost pe-acolo. Numai ploaie, catolici și negri.

— Pe unii poa' să-i înghită orașul cu totul, am zis. Tre' să știi în ce te bagi.

— Am cunoscut un băiat din New Orleans. S-a împușcat în coapsă. Era un nătărău.

— Probabil de-aia l-au expulzat din oraș.

Și-a încruntat fruntea de parc-ar fi încercat să se prindă care-i poanta.

Am observat că mai apăruse încă un tip, cel cu motocicleta, de la numărul 8, cu folia de aluminiu aplicată pe fereastră. Era un tânăr pricăjit, cu părul lung, și se ținea la distanță, urmărindu-ne prin ochelarii săi mari de soare.

Bărbatul de lângă mine încă mă mai cântărea din ochi, încercând să înțeleagă cum anume îl insultasem.

— Câți copii ai în camera aia de hotel? l-am întrebat cam ironic.

— Doar p-ăia doi. Și-o femeie, a zis el clătinând din cap. Se îngrașă pe zi ce trece.

În semn de bunăvoință, s-a apucat să povestească despre nevastă-sa. Cu câteva zile în urmă, se simțise nevoit să-și impună punctul de vedere despre un

costum de baie. De-atunci, soția lui nu mai ieșise din cameră.

— Se poartă de parcă i-am rănit sentimentele sau ceva de genul ăsta. Știi cum fac ele.

Mi-am aruncat țigara și-am pornit spre camera mea. Băiatul de la numărul 8 se aplecase să-l întrebe ceva pe Lance, iar celălalt bărbat rămăsese locului privind în jur și sucindu-se încolo și-ncoace, uluit că nimeni nu-l ascultă cum se plânge de nevastă-sa.

În timp ce închideam ușa, l-am văzut pe puștiul cu păr lung măsurându-mă din ochi și i-am întors privirea.

Mi-a zâmbit de parcă eram vechi prieteni. S-a prefăcut că mă împușcă c-un pistol imaginar.

Când s-au trezit, fetele au mâncat, s-au îmbrăcat și după aia n-am știut ce să mai facem. M-am gândit că aia mică ar fi trebuit să vadă plaja. Așa că m-am îmbrăcat cu niște blugi rupți, o cămașă în culori vesele, în stil hawaiian, pe care mi-o cumpărasem cu o zi înainte, și o pereche de sandale, și-am coborât cu ele la plajă. N-aveam niciun motiv să fac una ca asta, dar trebuia să-mi omor timpul cumva și voiam să văd ce-o să facă micuța când dă cu ochii de ocean și de nisip. Eram curios.

Tatăl de la numărul doi stătea în fața camerei sale cu o bere Michelob și m-a salutat când am trecut pe lângă el.

— Mișto cămașă, a zis, arătând-o cu bărbia.

Am mers vreo două străzi și-am traversat o arteră mediană până la golfulețul cu plajă de lângă șosea. Ziare uitate și ambalaje de mâncare acoperite de nisip fluturau în briză și tecile păroase de iarba dragostei mărgineau panta nisipoasă care ducea către ocean. Tiffany a zâmbit, a început să țopăie pe lângă Rocky și-a arătat cu degetul. Oceanul, înaintând cu un clipocit și retrăgându-se în continuare.

Rocky și-a scos pantalonii scurți și cămașa și m-a surprins trăgând cu ochiul, așa că m-am uitat în altă

parte. Bikinii ei erau destul de sumari, patru triunghiuri de cârpă roșie, și priveliștea mi-a făcut respirația să se accelereze. Era desenată din curbe înșelătoare și linii lunecoase, cu mușchi de dansatoare înroșiți sub pielea ei palidă, acolo unde o încălzea soarele. Obrajii și nasul i se îmbujoraseră, iar soarele arunca străluciri albe și aurii în părului ei. S-a lăsat pe vine și și-a împăturit hainele pe nisip, cu o cuminenie care mi s-a părut extrem de erotică. Avea umerii largi pentru statura ei și spatele-i era o întindere musculoasă, rezultat al eforturilor fizice.

M-am așezat pe un petic de nisip. Adusesem cu mine două cutii de Coors și mi-am deschis una, urmărind-o pe Tiffany cum alerga către valuri, uluită, cât pe ce să se împiedice. Rocky a dus-o până la apă, apoi s-au întors în fugă, urmărite de valurile sparte. Râsul fetei răsună ca niște clopoței, un sunet de încântare pură, deloc prostească.

Când valurile au udat-o pe Rocky, costumul i s-a lipit de ea ca o cârpă udă și i-am putut întrezări sfârcurile și crăpătura dintre fese. Mi-a făcut cu mâna, de lângă sora ei, în timp ce valurile se spargeau în jurul lor, îmbrăcându-le în scânteieri de diamant. Fetița țipa și râdea, iar apele albastre și purpurii din spatele lor erau dantelate cu spumă și atât de vaste, că îți puteai imagina un timp în care întreaga planetă fusese numai apă și cer. O barcă a tăiat orizontul, trăgând după ea un schior pe apă, iar prin cețurile dinspre est se întrezărea o platformă maritimă.

S-au întors pe țărm. Rocky s-a așezat și a încercat s-o învețe pe Tiffany cum se construiește un castel de nisip. Tiffany a arătat către golf și-a întrebat:

— Încotro se duce?

— În ocean.

— Ce-i aia?

— Și mai multă apă.

— Și unde se duce?

— Of, taci, a zis Rocky și-a gădilat-o.

Rocky stătea cu picioarele întinse, modelând nisipul ud. Era greu să nu te uiți la ea, așa că am încercat să mă concentrez asupra plajei. Un tufiș de grozămă în care sclișea ceva. Doi băieți grăsuți alergând prin valuri. Pescăruși plutind pe curenți de aer cald și plonjând ca să brăzdeze suprafața apei cu ciocurile. Un zmeu în toate culorile curcubeului, ridicat în depărtare, de o persoană pe care n-o puteam vedea. Zmeul se legăna, dansa și se răsucea în cercuri strânse. Tiffany l-a văzut și l-a arătat cu degetul.

Pe lângă noi a trecut un grup de băieți, pasându-și o minge de fotbal. Au amuțit cu toții, holbându-se, când au dat cu ochii de Rocky. Ea i-a observat și s-a apucat din nou să-i arate lui Tiffany cum să bătătoarească nisipul.

Mi-am dat jos cămașa și m-am lungit la soare. Am încercat să-mi imaginez celulele mele făcând provizii de lumină solară.

Rocky a întrebat:

— De unde ai cicatricele-alea?

— Care dintre ele?

— Alea rotunde dintr-o parte.

Mi-am atins adânciturile din piele, cu ochii închiși și cu soarele pe pleoape.

— Alice.

— Adică te-a împușcat cineva?

— A tras de departe. Abia dacă m-au ciupit un pic.

— Și cealaltă? Cea de pe umăr?

— E o rană de cuțit.

— Trebuie să fi avut o lamă mare.

— Da.

— Și aia de pe picior?

— Ala a fost un câine.

— Știam eu. M-am gândit că era o mușcătură de câine. L-ai omorât?

— Pe câine?

— Da.

— Nu-mi aduc aminte.

Dar îmi aduceam.

Am așteptat să mă mai întrebe ceva. Când n-a mai zis nimic, m-am uitat printre gene și-am văzut că se întorsese să se ocupe de Tiffany.

După ce mi-am terminat berile, am moțait câteva minute și, când m-am trezit, Rocky era întinsă pe spate alături de mine, bronzându-se. Mărgelile de apă și nisip i se lipiseră de piele și transpirația i se adunase pe pânțele. Trebuia să mă îndepărtez de ispită, așa că m-am dus către apă.

Tiffany a început să strige veselă și să alerge pe lângă mine țopăind. Zmeul în culorile curcubeului era în continuare pe cer, săltând și tăind aurul palid al văzduhului.

Fetița s-a oprit la malul apei și și-a ridicat brațele spre mine, cu un geamăt, de parcă ar fi putut să ajungă la umerii mei printr-un efort susținut. Am ridicat-o și-am ținut-o deasupra apei, prefăcându-mă că vreau s-o arunc în ocean. Ea a început să râdă și să țipe în același timp. Mi-a venit să strig și eu odată cu ea, dar m-am abținut. Am strâns-o de nas și m-am azvârlit în valuri cu ea în brațe, ținând-o deasupra în timp ce eu mă scufundam. Apa sărată m-a acoperit. Fetița a râs, a plesnit apa și-a icnit de încântare, nesigură, și-apoi a cerut din nou.

Pentru tot restul zilei, trupul ei ușor, dar dens, și-a lăsat amprenta pe brațele mele cu aruncări și lovituri din piciorușe. M-am întors cu ea pe plajă și, din când în când, copila făcea câte un gest ce părea foarte feminin, cum ar fi să-și dea părul ud după ureche sau să-și îndrepte costumul de baie cu un aer, deodată, foarte serios.

Rocky stătea lungită pe nisip și ne zâmbea.

Îmi aduc aminte că un prieten mi-a spus odată că fiecare femeie pe care-o iubești are ceva din mama și sora pe care nu le-ai avut și că în fiecare dintre ele cauți, de fapt, latura ta feminină, animalul femelă din tine sau ceva de genul ăsta. Tipul ăla putea să spună chestii d-asta fără să se facă de râs fiindcă era un drogat și mai și citea cărți.

Am pornit către casă și nu m-am putut abține să nu rămân în urmă ca s-o admir pe Rocky din spate,

în costumul ăla al ei de baie, dar nu cred c-aș fi putut totuși să mă ating de ea.

După amiaza târziu, am mâncat „sandviciul săracului”⁽²³⁾ umplut cu creveți fripți și stridii. Le-am dus pe fete la sala de jocuri de lângă plajă. Au jucat Prinde cârțița și Doamna Pac-Man și au aruncat inele la țintă. Eu m-am plimbat de colo-colo pe dig, dar nu le-am scăpat din ochi.

Niște negri stăteau înșirați de-a lungul digului, cu undițe în mâini, iar pe plaja de dedesubt zăcea răsturnată o barcă cu vâsle. Era o gaură în ea, și dinăuntru se auzea mieunatul unei pisici. Mii de tichete cu premii, de culoare stacojie, erau împrăștiate pe nisip.

Mai târziu în aceeași noapte, ne-am uitat la televizor, la un film, unul cu Richard Boone mi se pare. Când m-am retras la mine, fetele erau obosite și fericite și-am realizat că asta mă făcea și pe mine să mă simt bine.

Reîntors în camera mea, m-am simțit bine gândindu-mă la dispoziția în care le lăsasem.

Apoi am simțit că mă sâcăia ceva ce nu puteam pune în cuvinte. Ca și cum aș fi uitat ceva important, numai că nu știam ce anume.

Am ieșit și-am privit noaptea împestrițată de lumini. Vântul fierbinte agita palmierii în drumul său către râul ceresc al stelelor. Am plecat să mă plimb.

Vechi silozuri și depozite dăinuiau încă în Sud, rămășițe ale exporturilor de bumbac din zilele de odinioară. Unele dintre silozuri erau chiar iluminate cu neoane. Aerul era îmbibat de apă sărată și de mirosul încărcăturilor de creveți și stridii. Un bărbat își ajuta prietenul să meargă, ținându-l cu un braț pe după umeri.

Tropăitul cizmelor mele pe asfalt răsuna ca ticăitul unui ceas. Pentru o vreme, o pisică fumurie a mers în ritm cu mine pe celălalt trotuar. Pe o bancă în stația de autobuz, un bătrân bărbos bea

dintr-o sticlă vârată într-o pungă de hârtie și plângea. Ieșise din închisoare în ziua aia.

Când am revenit în cameră, era atât de liniște, încât ticăitul ceasului deșteptător părea să aibă ecou. Sunetul său îmi spunea că e târziu, și mai târziu, și încă și mai târziu.

Timpul trecuse. Îmbătrânisem.

De dimineață, m-am trezit înaintea fetelor și-am privit cum se crapă de ziuă deasupra golfului, cum apa căpăta o nuanță gălbuie și cum se răspândea în larg flota de pescuit creveți, schoonere mici cu macarale scheletice și plase atârănând. Vasele se târau spre largul mării cu încetineala și coordonarea specifice unei migrații naturale. Soarele, la apus sau la răsărit, umplea cerul de culori țipătoare: verde și purpuriu, nuanțe de roșu-aprins și de portocaliu, ireale ca norii din vechile westernuri produse de MGM.

Mișcări lente. Culori schimbătoare.

Începeam să observ chestii noi.

Rocky a spus că ar fi trebuit probabil să-nceapă să-și caute de lucru, dar i-am zis c-ar fi mai bine să mergem toți la plajă. Asta am și făcut.

În seara aceea, am mai cunoscut doi dintre clienții motelului: cele două bătrâne care dețineau Chryslerul cu antena ruptă. Numele lor erau Dehra și Nonie Elliot, surori, ambele cu-același păr cărunt și sârmos, coafat în formă de conopidă, purtând haine din stoffe țepene, de culoare închisă, ca de călugărițe, și crucifixuri groase la gât.

Lance făcuse niște burgeri, și eu cumpărasem un bax de Coors de altundeva. Au venit și fetele. După ce-au văzut-o pe Tiffany prin fereastra camerei cu numărul doisprezece, cele două surori s-au aventurat afară ca s-o cunoască.

S-au aplecat de șale să dea mâna cu Tiffany, care și-a băgat degetul în gură c-un aer modest.

Aveau fețe amabile și amuzate și-și purtau spinările cocoșate cu o demnitate liniștită. Cea pe

care o chema Dehra avea ochelari și tendința de a vorbi mai mult.

Dai mai puțin de bănuir când ești dornic să-ți faci noi cunoștințe.

Dehra mi-a spus:

— Avem patru surori care sunt călugărițe la Surorile Sfântului Iosif din Huston. Locuim în Denton, dar am vândut casa părintească. Ne-am gândit să ne cumpărăm o proprietate în Florida, dar de fapt am tot hoinărit prin Texas de-atunci.

— Ei, voiam să fim mai aproape de surorile noastre, a zis Nonie.

— Așa e. Dar stăm aici de trei săptămâni deja.

— Vrem în continuare să ne stabilim undeva mai permanent.

— Nu știu de ce, dar nu reușim să ne mobilizăm să găsim un loc.

Aveau un aer de fetișcane, o lipsă de șiretenie pe chipurile lor calme, asexuate.

— Faceți multă plajă? am întrebat.

— Vai de mine, nici vorbă! Nu ne prea place soarele.

În timp ce spunea asta, sora ei încerca să-i dea lui Tiffany o gumă cu aromă de cuișoare, în timp ce micuța, timidă, se ascundea după picioarele lui Rocky. Am simțit un imbold trecător de a le povesti femeilor ăstora despre plămânii mei.

Lance a instalat o masă pliantă pentru jucat cărți, și Nancy a venit aducând sac de chifle pentru hamburgeri, ketchup, muștar și farfurii de carton. Le-a pus pe masă și s-a uitat la mine de sus în jos.

— Mi-aduc aminte că alaltăieri aveai o claie de păr. Ia te uită! Te temi să nu te recunoască cineva?

I-am răspuns:

— Mi-era prea cald cu tot părul ăla.

Lance a întors burgerii și-a zis:

— Fac pariu c-o să fie la fel de buni ca ăia pe care i-am mâncat în Austin. La Greenbelt Grill. Ți-aduci aminte, iubito?

Ea a scos un oftat zgomotos și și-a dat ochii peste cap cu un aer compătimator, ca și cum el s-ar fi

făcut de răs. S-a întors în biroul ei.

Tiffany râdea de-acum împreună cu surorile și le făcea la rândul ei să râdă.

— Era altfel, cândva, a zis Lance. A luat-o pe calea cea bună înaintea mea și cred că a mers cam departe-n direcția aia. Știu ce crezi, dar eu n-o văd pe Nancy cum e ea acum, înțelegi? Văd toate versiunile lui Nancy pe care le-am cunoscut, și-au fost de toate soiurile. Îi place că-i știu toată istoria, chiar dacă se preface că nu-i așa.

Rocky ni se alăturase afară, la fel și puștiul din camera 8. Avea păr lung, roșcat, un aer intelectual, delicat, iar blugii rupți și cizmele de motociclist pe care le purta păreau complet nelalocul lor.

Au început să discute rezemați de zid, lângă camere, și el a zis ceva care-a făcut-o pe Rocky să râdă. Băiatul purta un tricou gri cu mânecă lungă, sub care umerii înguști i se cocoșau puțin, și-și ținea mâinile în buzunare.

A văzut că mă uit la ei și mi-a făcut cu mâna. Rocky părea agitată.

Tatăl de la numărul 2 a ieșit și el. A închis ușa în urma lui. De fapt, de-abia o deschisese cât să se strecoare afară. Și-a trecut limba peste buze, cu ochii pe haleală.

S-a oprit lângă grătar și ne-a cuprins pe toți cu privirea.

— Cerșim toți hamburgeri ca niște câini hămesiți, a proclamat el, fără să se adreseze cuiva anume, apoi a privit în jur așteptând o reacție și, când n-a primit niciuna, a încercat să pară cufundat în gânduri.

— Mă cheamă Tray, mi-a spus băiatul roșcat.

Mi-a întins mâna, clipind către mine cu ochii lui cufundați în găvane cenușii. Rocky mi-a luat o bere și-a sorbit din ea.

I-am strâns mâna puștiului.

— Tray Jones, a spus el.

Privirea i-a alunecat spre antebrațele mele, apoi a revenit asupra ochilor mei de parcă ar fi încercat să-

mi spună ceva. Era atât de slab, încât părea că-l trage-n jos cămașa de pe el. A continuat:

— Mulți îmi zic Ucigașul.

— Sunt convins, am zis.

Tatăl a luat următorii trei hamburgeri. M-am gândit să-i zic vreo două, dar am văzut că se ducea cu ei înapoi în cameră, așa că am fost mulțumit că pleacă și-am lăsat-o baltă.

Pusese toți hamburgerii pe o singură farfurie și, cât timp a mers spre cameră și a descuiat ușa, s-a tot uitat înapoi peste umăr. M-a mai privit o dată când s-a strecurat înăuntru, depărtând ușa doar câțiva centimetri și trecând prin deschizătură.

Tray Jones stătea în continuare lângă mine.

— I-ai văzut pe copiii lu' tipu'-ăla? Nu par să fi mâncat cum trebuie de ceva vreme.

Am dat din cap. Rocky stătea pe verandă urmărindu-le pe bătrâne, care vorbeau cu Tiffany.

Băiatul a scos un pachet de țigări mentolate și mi-a oferit și mie una. Am refuzat. El și-a aprins-o pe-a lui și-a spus:

— Unde-ai stat la pârnaie, frățâne?

— Ce?

— E foarte tare, omule! Întotdeauna recunosc un tip care-a stat la mititica. După felu' în care ți-ai mâncat burgerii, omule, a zis el chicotind. Pricepi?

Am luat o țigară.

— N-am fost la închisoare.

— Da, sigur. OK.

A dat din cap și mi-a oferit un foc. Avea unghiile roase până la sânge și-și trăsese tricoul ca să-i ascundă încheieturile subțiri. Mi-am imaginat că pe brațe avea urme de seringă.

— Pe mine m-au băgat la răcoare în Rowan, Oklahoma, a zis. Fă-ți un serviciu și rămâi în sud.

— Câți ani ai?

— Am împlinit douăzeci și șase în martie.

— Ce făceai în Rowan?

— A!

A tras din țigară îndreptându-și umerii, apoi a continuat:

— Făceam o afacere cu tipu' cu care lucram pe-atunci. Parteneru' meu. Ne descurcam bine dar, la un moment dat, el se ia la bătaie într-un bar. Vin să-l aresteze și vor să-i controleze mașina. Nici n-am habar de la ce-a-nceput. Dormeam pe bancheta din spate.

— Aha.

— Mai am trei care-s gata, ne-a anunțat Lance.

Le-am spus fetelor să mănânce. Cele două bătrâne au condus-o pe Tiffany la masă și-au ajutat-o să-și prepare un burger. Tray tot nu pleca de lângă mine.

Începusem să mă întreb ce voia de la mine.

— Am niște oameni aici, a zis el. Niște oameni pe care-i cunosc.

N-am zis nimic și mi-am terminat berea.

— Știi de cine-mi amintești, omule? a zis el.

Am ridicat din sprâncene și-am desfăcut o altă doză.

— De tipul ăla din film. Cum îl chema? Era într-un film cu un luptător de cocoși. Și în celălalt. Cu gagi' care conducea de colo-colo c-un cap în mașină.

M-am gândit o secundă.

— Tipu-ăla seamănă c-un cal.

— Da, dar nu-i stă rău.

— Poftim.

I-am dat o bere, și pe celelalte le-am dus în cameră. Nu-mi era foame.

Cerul era roșu și nesfârșit. Umbre se agitau pe asfaltul crăpat.

După miezul nopții, am desfăcut o sticlă nouă de Jameson^[24], pentru că ajunseseam să nu mai dorm dacă n-aveam ceva la bord. Trecusem bine de prima jumătate a sticlei, când amintirile au început să se amestece și să mă inunde – clipe pierdute, fantezii ce se deschideau și se-nchideau ca niște cutii de puzzle, așa că nu prea-mi mai amintesc cum s-au desfășurat lucrurile. Știu doar că gândurile mele

luaseră o turnură maniacală. Îmi venea să plâng, dar cumva nu reușeam. În ziua în care aflasem rezultatul radiografiilor, ieșisem ca o furtună din cabinetul doctorului, de îndată ce auzisem cuvintele „carcinom pulmonar cu celule mici”.

Acum voiam să știu cât timp îmi mai rămăsese. Probabil c-am sunat la informații și-am cerut numărul de-acasă al doctorului.

Mi-aduc vag aminte că mă înfierbântasem și că-njuram, iar glasul omului de la telefon părea adormit. În fundal se auzea vocea unei femei. Cred c-a trebuit să-i amintesc cine eram și cine mă trimisese la el.

Cred c-am zis ceva de genul:

— Cât timp? Cât mi-a mai rămas?

Mi-a spus că nu știe și că n-ar putea aproxima. A încercat să-mi explice că trebuie să mai fac și alte teste, o biopsie. Da, cel mai probabil aveam carcinom cu celule mici. Cred c-a încercat să mă convingă să revin la cabinet.

— Data trecută ai fugit din cabinet. N-am avut ocazia să discutăm opțiunile de tratament.

Îmi amintesc vag că m-am simțit profund jignit de incapacitatea lui de a-mi da un răspuns. Am simțit că mă ia de sus și dintr-odată m-a cuprins o ură arzătoare față de el. Recunosc că anumite conexiuni din creierul meu nu prea funcționau în momentul ăla. Dar mi-am imaginat chipul lui trandafiriu și îngrijit, părul cărunt bine tuns și cu cărare impecabilă, felul detașat și rutinat în care mi-a spus c-o să mor.

Pentr-o clipă, în toiul nopții, în camera aia întunecată de hotel aflată sub asaltul sării, respirând fierbinte în receptorul telefonului, mi s-a părut că am identificat răul principal, inamicul vieții mele.

Iar atunci cred că, de fapt, voiam să aud că-i e și lui frică. Cum îmi era mie.

— Măcelar nenorocit, impostor și futangiu! i-am zis. Vrei să mă-ntorc? O să mă-ntorc! Și-atunci o să vedem dacă îmi dai un răspuns mai clar sau nu!

A protestat, clamându-și nevinovăția.

— Am adresa aici, băi, puță bleagă ce ești! 2341 Royale. O casă mare probabil. Sigur că da!

— Ce? Stai așa, ascultă-mă...

— Nevastă-ta știe c-ai pierdut la jocuri? Știe în ce căcat ești? Degenerat cu puța mică!

— Stai puțin, stai așa! Ascultă-mă, oprește-te un minut...

Cred că atunci am trântit telefonul. Probabil că l-am aruncat în celălalt capăt al camerei, căci de dimineață l-am găsit făcut bucăți, lângă peretele opus, cu firul smuls din priză.

Când m-am trezit a doua zi, soarele tocmai răsărea, în cameră era foarte cald, iar perna-mi era learcă de transpirație. Eram fără tricou și-aveam pieptul presărat cu zgârieturi roșii, de parcă aș fi fost atacat de-o sălbăticiune. Sticla zăcea pe podea. M-am întrebat, confuz, ce se întâmplase cu telefonul.

Simțeam acel soi de oroare cleioasă care însoțește uneori mahmurelile, când te întrebi ce-ai făcut exact în timpul ăla, în ce încurcături te-ai băgat.

Dar nu mi-am amintit să fi dat vreun telefon. Am trecut telefonul la pagube colaterale, genul de accidente care se întâmplă cu obiectele fragile din jurul tău atunci când bei prea mult.

Am cumpărat câteva ziare. Unul local, pentru anunțurile de mică publicitate, *Houston Chronicle* și *The Times-Picayune* din New Orleans.

În *The Times-Picayune* era un articol scurt care spunea că Sienkiewicz era căutat pentru a răspunde la niște întrebări în cadrul unei anchete în desfășurare.

Se bănuia că fugise din oraș.

Nimic despre Stan Ptitko. Nici despre Angelo sau despre ceilalți bărbați, despre femeie sau despre ceea ce se întâmplase în casa lui Sienkiewicz din Jefferson Heights.

Am încercat să-mi imaginez ce făcea Stan. Dacă pusese oameni să ne caute. Câți ar fi putut fi și cât

de departe și-ar fi întins căutările. În final, nu prea conta. Eram ca acul în carul cu fân.

Tot mai aveam dosarul pe care-l luasem de la Sienkiewicz de-acasă, dar nu prea știam ce să fac cu el. Poate să-l trimit procurorilor prin poștă, înainte să pornesc către Mexic.

Îmi spuneam în continuare c-o să le părăsesc. Mai întâi îmi fixasem ca termen momentul în care-aveam să le găsesc un loc unde să stea. Apoi am decis c-am s-o fac după ce-și găsește Rocky de lucru.

Am răsfirat pe pat paginile de mică publicitate.

— Uite un post de amfitrioană. Uite încă unul. Babysitter. Ai putea să faci asta.

Ea se plimba încolo și-ncoace prin fața ferestrei. Purta din nou pantalonașii ăia scurți. Nancy găsisese niște jocuri, la ea în birou și Nonie și Dehra întrebaseră dacă nu se pot ocupa ele de Tiffany câteva ore.

— Ce zici? am întrebat-o.

— Păi cum fac asta? a zis ea.

— Te îmbraci frumos, intri și ceri un formular de angajare. Scoți un pix și-l completezi.

— Da, dar ce scriu? N-am mai avut niciodată o slujbă, Roy.

M-am gândit câteva clipe la asta.

Am luat un carnețel de pe noptieră și mi-am ciocănit dinții cu pixul. Am scris numele a două localuri. Unul era un bar din Morgan City, iar celălalt, o bodegă cu grătar din New Orleans. Ambele arseseră din temelii recent. În timp ce eu le priveam arzând, de fapt.

I-am dat hârtia.

— Aici ai lucrat. Potrivește tu datele cum îți convine. Le spui pur și simplu că ambele localuri sunt închise acum. Și că tu ai stat la fiecare dintre ele până s-a închis, pentru că așa ești tu – o angajată model. Ești loială.

S-a așezat pe pat și-a clătinat din cap, de parcă nu era de acord.

— Știu și eu, Roy? Chiar nu știu ce să fac. Nu știu cum să fac asta.

— Ei, va trebui să înveți.

I se umpluseră ochii de lacrimi și privea în gol. Am trecut în revistă tot ce nu știam despre ea și m-am întrebat ce trăsături de-ale ei o făcuseră să ajungă în casa lui Sienkiewicz. În cel mai bun caz, putea fi vorba de lipsă de discernământ, dar puteau fi și explicații mai rele.

— Nu trebuie decât să fii fermecătoare la interviuri. Știi cum să fii fermecătoare.

S-a uitat în sus, către mine. Ochii-i erau sălbatici și-n ei clocotea isteria. M-am gândit cât de ușor putea râsul ei să capete o notă de disperare.

— Gândește-te puțin! Până și cei mai mari cretini de pe lumea asta capătă slujbe. Te duci acolo și faci ce trebuie să faci.

A dat din cap și și-a șters ochii, cu privirea ațintită asupra perdelei.

Am auzit sirene trecând pe sub fereastră. Patul a scârțâit când m-am ridicat.

— Poți să mai stai dacă vrei, mi-a zis. Doamnele alea o să aibă grijă de Tiffany.

M-am oprit la ușă. Rocky și-a întins picioarele și s-a lăsat pe spate, rezemată în coate, făcând patul să scârțâie din nou. I-am aruncat o privire de avertisment, ca să înceteze cu trucul ăla cu arătatul picioarelor.

Atunci, a început să vorbească:

— Nu l-am cunoscut pe tata. Mama mi-a spus povești diferite despre el. Într-una era în închisoare, și în cealaltă murise. Pe Gary l-am cunoscut la un club unde lucra. Uneori, când ieșea cu câte-un tip, stăteam în mașină pe locul din spate. Am tot umblat de colo-colo așa, pe locul din spate. Ori de câte ori mă gândesc cât de rău era Gary, îmi aduc aminte și cât era de leneș. Futangiu' ăla mare, gras și leneș! Se îngrășa din ce în ce mai tare, în fiecare an. Respira greu numai cât căuta telecomanda. Cred că lenea e malefică.

M-am îndepărtat de ușă, m-am așezat și i-am dat încă o țigară Camel. A așteptat până când a tras primul fum, apoi și-a plimbat limba peste dinți.

— Mama a plecat acum vreo patru ani. Cel puțin Gary așa se comporta, de parcă ea ar fi fugit de-acasă. Poate-o fi fugit. O fi plecat într-o noapte și nu s-a mai întors. Cred c-a pățit ceva.

Am scuturat scrumul amândoi în același timp. Țigara îi tremura în mână.

— Să vezi ce-a făcut el odată. S-a hotărât să crească iepuri. Trăia din nuș' ce ajutor din partea statului. La un moment dat a lucrat într-o fabrică, dar s-a rănit la picior, așa că trăia din ajutorul ăla. Mama a crezut că-i o idee tâmpită. Ea lucra la un club în Beaumont. Erau nopți când nici nu ajungea acasă. Așa că poate-o fi fugit. Poate se gândea și ea la iepurii ăia.

Și-a încrucișat picioarele, iar eu mi-am mutat privirea către perdele.

— A cheltuit mult. M-a pus să-l ajut să construiască niște garduri din plasă de sârmă, să tund zona din spatele casei cu o mașină de tuns iarba pe care a trebuit s-o împrumutăm. În soarele-ăla! Ne-am petrecut câteva săptămâni construind un soi de poiată pentru ei. Zicea că dacă iei câțiva iepuri din rasa aia specială, măcar doi, și-i pui acolo, în două luni ai o întreagă producție de iepuri. Nu trebuie decât să le dai apă și mâncare. După aia, poți să-i vinzi la oraș. Pentru carne și blană, pentru că iepurii din rasa asta au blană frumoasă. Eu și mama am fost surprinse când am văzut că s-a întâmplat cum a zis el. Cred c-aveam vreo unsprezece ani. Nu țineam nici câini, nici pisici, așa că mi-a plăcut să am prin preajmă toți iepurii ăia. Erau uriași. Dacă-i luai de subsuori și-i țineai astfel ca vârfurile labelor din spate să atingă pământul, îți ajungeau până la umeri. Erau bălțați alb și negru. Gary tot făcea calcule și le trecea pe hârtie, stând la masa din bucătărie, încercând să-și imagineze cât o să scoată pe primul puiet. Cheltuia deja banii în mintea lui. Dar toate astea se întâmplat înainte să

vină luna august, când căldura e atât de mare și iarba se usucă, iar curtea se umple de praf. Erau prea mulți iepuri ca să-i poată hrăni pe toți, așa că a scos jumătate din ei. Ne-a luat pe mama și pe mine și i-a dus la Lake Charles ca să-i vândă, puși în niște cuști de sârmă în spatele camionului. N-a căpătat cât și-a imaginat. Nici pe departe. La magazinele de haine de blană i s-a spus că nu așa merg lucrurile. Așa că iepurii au ajuns toți la măcelărie, vânduți pe mai nimic. Deci, Gary e supărat, și mama la fel, că n-a scos câți bani credea. Îmi aduc aminte ce milă mi-a fost de iepuri când am ajuns la abator și animale jupuite atârnav de cârlige peste tot în jur. El și mama sunt tare supărați și el spune: „Dă-o-n măsă! Hai să bem ceva!” Și se duc să bea, iar eu rămân în cameră la hotel. De-asta mi-am adus aminte adineauri, dincolo. Mă gândeam cum am stat eu singură în camera aia. Pentru c-am stat acolo vreo două zile. M-am uitat toată ziua la televizor și-am mâncat cereale dimineața, la bufetul cu mic dejun. Nu-mi place să stau s-aștept. S-au întors după două zile, într-un hal fără de hal, furioși, cu hainele rupte. Puțin. Cheltuiseră până și puținii bani pe care-i obținuse, mama trebuia să se întoarcă la muncă, așa că am revenit în Orange. La asta mă gândeam. Cum am stat eu în camera aia. Ca și cum aș fi stat pe bancheta din spate a mașinii.

Și-a ciugulit o unghie și și-a făcut de lucru cu țigara.

— Iar iepurii lui Gary... când ne-am întors, primul lucru pe care l-am văzut a fost că toată curtea din spate era plină de păsări. Un stol întreg, inclusiv doi vulturi mari care m-au făcut să izbucnesc în plâns pe loc. El a țipat la ei și i-a gonit și-am văzut cum unul dintre vulturi mai smulge o bucată de carne înainte să-și ia zborul. Toți iepurii zăceau înșirați în curtea din spate. Erau vreo douăzeci, împrăștiați prin toată curtea, nemișcați. Fuseseră ciuguliți toți. Ne-am dat seama că se încinseseră, n-avuseseră apă și muriseră de căldură. Îmi aduc aminte că mama i-a tras una cu geanta. Era atât de

furioasă, că plângea. Eu începusem să plâng de când văzusem păsările alea, iar pe-atunci cred că urlam de-a binelea. Amândouă țipam la el, și el stătea acolo, jalnic, gras, mahmur și cu ochii lacrimoși. Ei, cam ăsta era omul. Cred că aia a fost ultima lui încercare să câștige niște bani. În afară de ierburile alea pe care le cultivă în spatele casei și le vinde.

Și-a dat deoparte câteva şuvițe căzute pe frunte și s-a uitat în sus la mine. Bosumflarea buzelor ei era vulgară și puțin cam stângace, iar pleoapele lăsate îmi făceau niște promisiuni anume.

M-am ridicat și m-am dus spre ușă. O parte din mine ar fi vrut s-o doresc. Era greu de spus ce anume mă oprea. Nu voiam să mă gândesc la asta.

— Dormi, i-am spus.

Revenit în camera mea, am realizat că, dacă maică-sa plecase acum patru ani, asta trebuia să se fi întâmplat înainte de nașterea lui Tiffany. Nici la asta nu voiam să mă gândesc.

Am țâșnit în capul oaselor în pat, cu răsuflarea tăiată. Luminile poliției străfulgerau afară, colorând camera când în roșu, când în albastru. Nu se auzea nicio sirenă, dar propriul puls îmi bubuia asurzitor în urechi.

M-am rostogolit din pat, am scotocit după cutia de valori, am înhățat .380-ul și l-am încărcat. M-am ghemuit pe vine lângă ușa metalică, ținând arma cu amândouă mâinile, și-am încercat să-mi recapăt suflul și să respir într-un ritm mai adânc și mai lent. Aliniază cătarea cu înălțătorul, încadrând cătarea între două bare paralele de lumină. Expiră și ține trăgaciul cu degetele strânse. Nu trage.

Am așteptat ciocănitul. De-afară se auzeau voci îndepărtate, joase, oficiale, și m-am târât către fereastră trăgând cu ochiul pe după marginea draperiei.

Două mașini de poliție erau parcate în fața camerei cu numărul 2. Alta era în stradă, blocând

aleea, și împreună creau un fel de carnaval paranoic cu luminile lor.

Venise și-o ambulanță.

Nancy era afară, într-un halat lung, cu brațele încrucișate pe piept. Lance îi pusese o mână pe umăr și urmăreau amândoi ce se-ntâmpla, din umbra vânăta ce învăluia ușa camerei lui. Mai jos de ei, ușa de la numărul 2 era deschisă. Acolo era centrul întregii agitații.

Curând după aceea, două ajutoare de șerif l-au scos afară pe tată. Avea un ochi vânat și era fără tricou, cu mâinile încătușate la spate și cu burta proeminentă revărsată peste cureaua blugilor. Avea un aer năuc, umil și speriat.

Imediat în urma lui, doi infirmieri au scos din cameră o targă pe care se afla ceva acoperit cu un cearceaf. Unul dintre brațe atârna afară de sub învelitoare, enorm, cu mâna de la capătul lui ca o gheară. Pielea strălucea când roșu, când albastru în întuneric.

I-am văzut pe copii urmărind desfășurarea lucrurilor de pe bancheta din spate a uneia dintre mașini, iar plasa dintre scaunul lor și cele din față le brăzda fețișoarele cu umbre. Am lăsat draperia și m-am îndepărtat de fereastră.

Nu mai puteam să dorm, așa că am tot schimbat canalele TV aproape o oră, dar n-am putut să urmăresc ce se întâmpla pe ecran. Luminile poliției dispăruseră. Am ieșit afară să văd dacă nu pot să dau de Nancy sau de Lance și să aflu ce se petrecuse la numărul 2.

Singurul rămas pe-afară era băiatul cel roșcat, Tray Ucigașul, care stătea lângă ușa lui, fumând și trăgând câte-o dușcă dintr-o sticlă de Lone Star. A ridicat sticla și-a clătinat-o în direcția mea, înclinându-și capul.

Puteam deja să-mi dau seama că somnul n-avea să mai vină, iar perspectiva de-a bea o bere rece m-a făcut să traversez parcare.

— Era moartă de ceva vreme, mi-a zis el indicând cu bărbia camera numărul 2, cu banda

galbenă a poliției întinsă de-a curmezișul ușii.

A intrat înapoi la el pentru o secundă și s-a întors cu o bere neîncepută pe care mi-a întins-o.

— Ce-a făcut? l-am întrebat.

Berea nu era chiar atât de rece, dar tot avea un efect calmant.

El a ridicat din umeri.

— A durat ceva. În cele din urmă, unul dintre copii i-a spus lui Nancy ce s-a întâmplat.

A tras din țigară cu un aer laconic, rezervat, pe care se vedea că-l tot repetase fără să reușească însă să și-l însușească.

— Poliția a luat copiii. L-au luat și pe el. I-au spus lui Nancy că tot abdomenul femeii era numai vânătăi.

Îmi aminteam foarte bine neajutorarea omului. De fapt, îți puteai da seama că tocmai neajutorarea asta-l făcuse să fie crud.

— Fetele-alea sunt nepoatele tale?

Vocea puștiului căpătase o tărăgănare exagerată, un accent texan pe care încerca să-l deprindă.

— Mda.

— Ești în vacanță, așa-i? Am vorbit cu fata mai mare. A zis că le-ai adus la plajă. Mi-a spus că taică-su a murit.

Am dat din cap. O briză caldă făcea banda poliției să foșnească și frunzele de palmier să scrâșnească uscat.

— Scuze.

Și-a aruncat țigara undeva în parcare și și-a trecut mâinile prin păr.

— Și eu sunt în vacanță. Mă dau la fund.

Am ignorat remarca și-am mai luat o gură de Lone Star.

— Pentru ce te-au băgat la răcoare, dacă nu te superi că-ntreb?

I-am aruncat o uitătură rece, la auzul întrebării.

— Bine. Nicio problemă, frățâne!

S-a scărpinat pe gât unde pielea-i era iritată, părând cenușie și zgrunțuroasă în lumina palidă a neodelor. Nu prea făcuse plajă. Părul roșu și silueta

lui fragilă îi dădeau un aer efeminat. Trăsăturile lui vorbeau despre sărăcie și despre lipsuri de tot soiul. Dar poate tocmai asta a reușit să-mi stoarcă niște compasiune, pentru că mi-am adus aminte cât de mult mă chinuisem, la vârsta lui, să nu arăt cât de speriat eram.

— Te-ntreb, a zis el, pen'că mă gândeam dacă nu-ți trebe ceva de lucru. Să câștigi niște bani. Cât timp ești, știi tu, în vacanță.

L-am privit cu coada ochiului. Era un puști slăbănog, cenușiu la chip. Și-a ridicat o sprânceană c-un aer obraznic care mi-a dat de gândit. Dar, mai presus de toate, voiam încă o bere.

— Te ascult, Ucigașule.

În încăperea lui cu folie de aluminiu la geamuri, haine se revărsau dintr-un sac menajer, iar un altul, legat la gură cu sfoară, părea să fie umplut cu obiecte ascuțite, grele. Sacul era înfășurat cu o coardă ca să poată fi legat de motocicletă. În cameră nu mai era altceva de văzut, cu excepția a două cărți și a unor schițe împrăștiate pe masă. Pe coperta uneia scria *Alarme electronice moderne*. Cealaltă avea o copertă albă și se chema *777 și alte scrieri cabalistice*. Foi dictando rupte dintr-un carnetel erau acoperite cu diagrame, înscrisuri în cerneală și mângăleli stranii.

— Omule, știam eu c-o să te bagi pân' la urmă! Puteam să jur! Am un al șaselea simț.

Am mai luat o bere din rezerva lui, mi-am aprins o țigară și m-am uitat cum strângea hârtiile la un loc, așezându-le peste cărți. Avea gesturi grijulii și meticuloase, aranjând hârtiile perfect una peste alta și chiar aliniind cotoarele cărților pe suprafața mesei. Părea oarecum rușinat, ca și cum ăsta ar fi fost un obicei de care nu putea scăpa. Ochelarii rotunzi, cu rame metalice, contribuiau la aerul lui școlăresc, de intelectual cu o slăbiciune pentru droguri.

— OK, omule, asta e. Domnu' Robicheaux, așa stă treaba. Ce crezi că fac, omule? Cum crezi că mă

descurc, adică?

M-am mulțumit să trag din țigară și să mă uit la el, lăsând fumul să-mi plutească pe dinaintea ochilor.

— Nu-mi închipui.

— OK. Uite asta de-aici, omule. Asta fac. Sunt un hoț, și-s unul al naibii de bun!

Nu i-am răspuns, doar am privit cu ochii îngustați fumul de țigară care plutea între noi.

— OK, OK. O să zici: „Și ce-i cu asta?” Știu. O să zici: „Bravo ție”. Ei, ideea e că nu vreau să-mi mai petrec nicio clipă din viață în închisoare. Ideea e că nu mă mai bag în ceva decât dacă este *bona fide*, dacă nu-i niciun risc și recolta-i bogată.

A mai scos niște hârtii pe care erau desenate planurile unor încăperi, un soi de hărți rudimentare. Mulți hoți pricepuți erau dependenți de droguri. Cât timp își țineau dependența sub control, puteau fi profesioniști și eficienți, dar asta nu dura prea mult. Erau drogați funcționali, făceau câteva trebușoare, dar la un moment dat aveau prea mult succes, exagerau cu drogurile și erau arestați, iar când ieșeau din închisoare o luau de la capăt. Am observat că pielița dintre degetele lui Tray avea câteva semne ca niște înțepături de purice.

— Am avut un partener, omule. Bun tip. Dencredere. El era, cum ai zice, mușchii în operațiunea noastră, mai mult sau mai puțin. El m-a crescut. Făcea transporturi, mai juca la bursă. Era speculant. Un tip de treabă.

În spatele lui, imaginile noastre se reflectau neclare și ondulate în folia de aluminiu. Am fost cât pe ce să-l întreb de ce-o ținea în geam.

— S-a dus, dar ce echipă bună am fost! Acu' s-a zis cu el. Niște tipi l-au aruncat într-o mlaștină din Alabama.

Îl luasem drept șarlatan, și-ncă unul ageamiu, dar când a pomenit de tovarășul său, i se citea mâhnirea în ochi. M-am gândit că puștiul era însingurat și mi-am reamintit cum fusesem și eu cândva. Nu învățase încă să facă față singurătății. Pretindea că

renunțase la anumite lucruri, la care de fapt nu renunțase. Mi-a zis:

— Am ceva în lucru. Am planuri.

— Ce furi? l-am întrebat.

S-a strâmbat de parcă întrebarea ar fi fost absurdă:

— Produse farmaceutice, omule.

— Le-o tragi doctorilor.

A ridicat din umeri, menținându-și expresia de mai devreme, ca să sublinieze că era evident.

— Ascultă-mă, omule! Mă jur pe Dumnezeu că pot să plasez marfa în două-trei zile. Maximum. Vorbesc de treij' de mii de dolari, omule. Uite, e un tip care are o clinică pe Broadway^[25]. Știu o tipă care face curățenie acolo, omule.

N-am zis nimic, iar el a luat asta ca pe o încurajare.

— Pot să mărit marfa în Corpus și Houston. În trei zile. S-ar putea ca treij' de mii să fie o estimare mai degrabă pesimistă. Gagi' ăla... e, cum ar veni, medicul tuturor tipilor faimoși care au case de vacanță pe-aici. Le tratează gagicile, nevestele. El e tipul care le furnizează drogurile. Are o întreagă farmacie de mostre de medicamente chiar în incintă. Benzi, dexi, bifetamine^[26], despre asta vorbim. Amfetamine. Ecstasy. Știi ce-i ăla? Planul meu e blindat, omule. Femeia de serviciu îmi dă informații despre sistemul lui de alarmă. Am camere Polaroid. E o nimica toată, omule. Alarmă cu întrerupător. Pot să mă ocup de ea și-n somn. Nimica toată.

— Și eu ce-ar trebui să fac?

— OK. Bine.

Și-a stins țigara și și-a aprins alta, apoi a frunzărit printre hârtiile de pe masă și mi-a arătat o schiță rudimentară, planul unei camere.

— Îmi trebuie cineva care să conducă o camionetă și-mi trebuie un intermediar. Cineva care să m-ajute să intru și să deschidă ușa pe dinafară odată ce am intrat. Să mă ajute să scot marfa. Eu mă ascund înăuntru până când tipii închid și încuie. Ies,

scap de alarmă – faci pur și simplu un circuit închis. Scot marfa – trebuie să ne mișcăm rapid. De la ușa din spate pân-la mașină. Și chestia la care mă poate ajuta un tip ca tine e să mărit marfa. Am o mulțime de clienți, dar, știi și tu, oamenii interesați de marfa asta sunt mai mult sau mai puțin niște escroci. Nu-s de încredere. Știi? Wilson era tare bun la asta. Un tip solid, ca tine. Umbla mereu înarmat. Nimeni n-ar fi încercat să-l păcălească pe Wilson. Toți își imaginează, însă, că pe mine pot să mă jumulească. Așadar. Acuma știi. Cred că afacerile de soiul ăsta merg mai ușor dacă la masă stă și-un dur mare cât Kilimanjaro când se-ncheie târgul. Un tip ca tine.

— De ce crezi că-n mine poți să ai încredere?

— Știu c-ai fost pușcăriaș. Da' te-am văzut cum te porți cu nepoatele tale, omule. Cum te porți cu fetele-alea. Ești un om curat, un tip hotărât. Vrei să faci niște biștari pentru-ai tăi, cred eu. Ai așa un aer, da'-n același timp pari dur. Și nu ești un drogat. Îmi dau seama.

Am bătut darabana pe masă. Un vânt fierbinte adia afară.

— Cum te-ai băgat în chestia asta, Tray?

A răs ca pentru sine. Dinții lui mărunței păreau că abia se țin în gingii.

— Am fost într-un cămin din Houston. Am fugit când aveam cinspe ani. Am început să fur din magazine. Mi-a mers un timp. Dormeam pe unde-apucam. Mai știam și alți puști pe ici, pe colo. Și-ntr-o zi îl întâlnesc pe Wilson. Aveam șapțișpe ani. Îmi imaginam că n-o s-ajung la douăzeci. Eram într-un magazin numit Maison Blache și fur niște ceasuri. Când mă uit acumă înapoi văd că sărea în ochi ce făceam, dar eu atunci credeam că-s foarte agil. Oricum, am deja pe mine marfă de vreo două sute de dolari și tipu' ăsta solid trece pe lângă mine, așa, prin spate, și-mi dă un ghiont în spinare și zice: „Nema, puștiule”. Și-și vede de-ale lui. Mă bagă-n sperieți. Așa că mă lepăd de marfa, o las pe rafturile cu haine și, când să ies, doi tipi de la pază mă opresc să mă controleze. Da' io-s curat. Ies din

magazin și afară mă așteaptă tipul ăla solid. Are o motocicletă El Dorado beton și stă lângă ea fumând. Fusesse cu ochii pe mine tot timpul. Mi-a zis că asta făceau și tipii de la pază. Deci ăsta-i Wilson. E, cum ar veni, profesionistul. Și eu sunt amatorul. Am lucrat împreună opt ani. Ce vremuri...! M-a învățat multe.

A mai scos câte-o bere pentru amândoi.

— Dar, cum am zis. Willie și-a găsit sfârșitu-n Alabama.

A clătinat din cap și-a vărsat câțiva stropi de bere pe podea. Puteam să văd clar orfanul din el. Lipsa.

Mi-am pus jos sticla și m-am aplecat înainte.

— Uite ce-i, puștiule! Cred că ești un ticălos dat naibii. Dar ai priceput greșit. M-am lăsat de chestii ilegale de ceva timp.

— Haide, omule!

— ăsta e adevărul. Acum trebuie să am grijă de fetele-alea și-am venit aici numai pentru soare și mare. După aia, plecăm. Nu-mi trebuie trebușoara asta pe care mi-o propui.

Spaima i-a stins lumina din ochi și l-a lăsat cu gura căscată.

— Faci mișto de mine!

Am dat din cap, m-am ridicat, mi-am terminat berea și-am pus sticla pe masă, lângă cărțile lui.

— Ți doresc mult noroc cu schema ta. Fii cu ochii-n patru!

Am pornit către ușă și el a zis:

— Ai putea să ai grijă de fete mai bine dac-ai avea niște bani. Nu-ți trebuie cinșpe bătrâne, omule?

M-am uitat peste umăr și i-am răspuns:

— Acolo unde mă duc eu, nu-mi trebuie.

I-am mulțumit pentru bere și-am ieșit.

Vântul se furișă printre copaci scoțând un sunet slab, iar dincolo de acesta domnea o mare liniște. Micile zgomote nocturne păreau niște bijuterii împrăștiate peste toată liniștea. Am privit în lungul zidurilor, la toate ușile-alea metalice de sub luminile zumzăitoare ale neoanelor, la banda

galbenă de la numărul 2, la cele două mașini și la motocicletă puștiului. În spațiul acela deschis, mă simțeam captiv.

Două zile mai târziu, un ziar m-a convins, în cele din urmă, să le părăsesc pe fete. Rocky plecase în oraș să-și caute de lucru. Pentru-a treia zi consecutiv. O condusesem la autobuz pentru că voiam să se obișnuiască să se descurce singură prin oraș. Nancy se dusese la magazin și închiriasse niște desene animate pentru Tiffany. Venise la ușa fetelor și întrebase dacă Tiffany ar vrea să vadă *Cenușăreasa* la video, la ea în birou. Cele două surori veneau și ele și-am văzut-o pe Tiffany repezindu-se să le întâmpine când traversau parcare. Își petreceau mult timp cu ea. Mititica parcă se lumina în prezența celor două bătrâne. Ele erau încântate s-o aibă prin preajmă.

Stăteam afară, în parcare, la soare – mă obișnuisem să stau cu pieptul la soare, ca și cum mi-ar fi putut arde mizeria din interior. Beam JW dintr-un pahar de hârtie și frunzăream *Houston Chronicles* și *Times-Picayune*. Nicio știre despre investigația autorităților federale în port. Nimic despre Stan Ptitko sau despre casa din Jefferson Heights.

Începusem să beau mai mult JW ca de obicei. Nici nu mai așteptam să se facă ora prânzului. O gură din sticlă mă ajuta să iau startul dimineața. Simțeam nevoia să-mi salt moralul în felul ăsta. Și mă ajuta să stau liniștit la soare.

La sfârșitul rubricii de infracțiuni din *Chronicle*, înghesuit în josul coloanei din dreapta, scria:

**BĂRBAT ÎMPUȘCAT ÎN PROPRIA SA CASĂ;
SOȚIA ȘI FIICELE, DISPĂRUTE.**

Cadavrul lui Gary Benoit din Orange, Texas, a fost găsit în locuința sa de pe Big Lake Road, miercuri, de către doi tineri din localitate. Medicul legist a declarat că domnul Benoit a fost împușcat o

singură dată, în stomac, și că un animal a pătruns ulterior la locul crimei. Ajutoarele de șerif au confirmat că au trecut câteva zile între momentul morții și găsirea cadavrului pentru că decedatul nu avea vecini și nici loc de muncă. Biroul șerifului nu a oferit alte informații, dar soția domnului Benoit, Charmane, este căutată pentru a da declarații.

Se caută informații și despre fiica sa minoră, Tiffany, și fiica sa vitregă, Raquel, de 18 ani.

Inima mi-a coborât în stomac, grea ca o piatră. Am înțeles acum ce însemnau lacrimile lui Rocky. Mi-am amintit expresia ei distantă când stătuse în camera mea și-mi povestise despre viața ei, șocul și bâlbâială și ochii ei măriți învârtindu-se în toate direcțiile. Nebunia unora era mai rea decât a altora.

De aia-ți stabilești niște reguli, de aia rămâi mereu în gardă, gata să pleci oricând. Am făcut ziarele ghem și le-am aruncat în coșul de gunoi improvizat dintr-un butoi de ulei așezat într-o nișă, între camere. Ultimele rămășițe de instinct de conservare care-mi mai rămăseseră urlau la mine s-o șterg, să ies din situația asta.

Și-așa am și făcut.

Mi-am aruncat lucrurile în sacul de voiaj, mi-am luat cutia de valori și sticla de whisky. Am verificat prin fereastră curtea motelului și, când nu trecea nimeni, mi-am azvârlit lucrurile în camionetă și-am ieșit din parcare, evitând să mă uit în oglinda retrovizoare până când Emerald Shores a dispărut din raza mea vizuală.

Pulsul îmi galopa de parc-aș fi evadat din închisoare și, pe deasupra, o dezamăgire fără sens îmi făcea stomacul să se strângă. Fusesse ceva la ea care-mi ațâțase imaginația, trebuia să recunosc. O speranță prostească, prost plasată. O speranță de reabilitare.

Se terminase.

Nu mai conta, mi-am spus. Nu mai eram decât eu și Texasul. Eu și cancerul.

Câteva străzi mai încolo, am oprit într-o alee și-am curățat pistolul și amortizorul pe care le folosisese ea, le-am făcut bucăți și-am aruncat fiecare bucată în alt tomberon.

Când am ajuns pe autostradă, am condus către nord pe 45, prefăcându-mă că nu știu de ce.

Când am ajuns în orașul Teague eram amețit bine. Drumul de la gând, la faptă era atât de scurt, că m-am trezit formând numărul înainte să mă pot opri. Nu mai fusesem în Dallas de ani de zile, dar cu ceva timp în urmă plătisem un detectiv să afle unde era ea. Păstrasem informația în cutia cu valori. Nu știu de ce-am făcut asta, pe cuvânt. Când am ajuns în Dallas am verificat adresa într-o carte de telefon. Era pe numele soțului ei. În ziua de azi, toată lumea e în cartea de telefon.

— Eram în trecere pe-aici. M-am gândit să te sun... M-am întâlnit cu cineva. Cu Clyde, în Beaumont. Mi-a zis că locuiești aici. Te-ai măritat... Ce grozav! Eram în trecere. Ești în cartea de telefon... Da. Surpriză... Nu mă mai ocup de de-astea... Sudez. Pentru vreo două sindicate. Lucrez în Galveston, la o rafinărie. Mă-ntorceam înapoi pe-aici. Mi-am adus aminte că ești prin zonă. Am ceva timp liber... Auzi, ce-ar fi să luăm cina împreună? Nu, nu... Voiam doar să te salut... Nu. Nu mă mai ocup de asta...

Un cartier din Brentwood, petroliști și celebrități de mâna a doua, CEO, politicieni semipensionați, neveste care joacă tenis. Pe undeva pe-aici, locuia, un fost campion la categoria grea. Case crenelate, clădite departe de șosea, tronau peste tufișuri perfect sculptate, peste garduri de fier forjat și covoare nesfârșite de iarbă verde, tunsă la zece centimetri de sol, peste alei șerpuite de piatră care aveau nume ca străzile, peste fântâni de granit. Mașini ale unei companii private de pază patrulau

străzile pe sub bolta țesută de stejarii de Virginia^[27].
ce împeștrița pavajul cu pete de soare.

Mașinile de pază aveau dungi alb-negre și sirene albastre pe acoperișuri. Au încetinit când am trecut pe lângă ele în camioneta mea.

Am găsit adresa și-am parcat sub un stejar cu crengile lăsate. Ceva mai sus, într-o curte, niște copii alergau printre furtunurile de grădină. Păreau a fi la vârsta la care ar fi trebuit să fie la școală. Purtam pălăria mea de pai de tip cowboy și ochelarii de soare, dar chiar și la adăpostul lor, lumina zilei era atât de orbitoare, că m-a făcut să strâng din ochi.

Casa ei era o sierra din cărămidă roșie cu olane albe și o ușă încadrată de coloane. Garajul, situat în dreapta, era mai mare decât unele dintre casele în care-am locuit eu în Metairie. Sticla de JW era goală și nu puteam să-mi controlez respirația.

„Tu ai fi putut să trăiești aici?” m-am întrebat.
„Ai fi știut măcar cum să te porți?”

Am văzut-o trecând prin dreptul ferestrei de la bucătărie și mi s-a pus un nod în gât.

De aproape, zidul de cărămidă al casei avea o nuanță trandafirie, aproape roz, iar vopseaua de pe obloane fusese cojită atent, cât să dea o impresie de vechi. Iedera cățărata pe ziduri era tunsă la fel de precis ca barba unui profesor. Cizmele mele bocăneau și alunecau pe aleea acoperită de pietriș ce dădea ocol unei scăldători pentru păsări în care-ar fi încăput doi oameni.

O ușă solidă, lustruită, cu un ciocan de alamă în formă de cap de vultur. Am bătut în ea cu pumnul. N-am folosit niciodată ciocane de-astea.

Curaj lichid, logică de bețiv. Am auzit mai de mult că delfinii se sinucid, dar nu știu de ce m-am gândit la asta tocmai atunci.

Păcănit de tocuri pe gresie. Zgomotul unei încuietori deschise, un scrâșnet. Lorraine avea o expresie politicoasă, o mască al cărei rafinament m-a făcut să mă simt oarecum inferior și necioplît.

Mi-am scos ochelarii. Mi-am simțit un ochi zbătându-se în timp ce-i vedeam expresia feței pălind și ștergându-se.

— Ah, a zis ea. Mă-ntrebam eu.

Nu se îngrășase, dar pielea de pe gât îi era puțin ridată de soare și părul ei avea altă culoare, vopsit în nuanța mesteacănului în octombrie. Avea pantaloni lejeri de culoare închisă, care îi învăluiau coapsele, și o bluză albă o învăluia ca un nor de frișcă. Un colier de perle și un inel mare se adăugau verighetii ei cu diamante. Și-a plimbat perlele printre degete, privindu-mi chipul.

— Ești total schimbat, a zis.

— Bună, Lorraine! Lorraine. Bună!

Mi-a privit buzele, și-a coborât privirea spre stomacul meu, apoi m-a privit din nou în ochi. Obrajii i se lăsaseră puțin, cred, și-avea mici cute în jurul buzelor. Mi-am dorit ca femeile să ignore impulsul de a se tunde scurt după ce împlineau treizeci de ani.

— Roy. Ei bine. Doamne, Dumnezeu!

S-a uitat peste umăr ca și cum înăuntru ar mai fi fost cineva.

— Am treabă.

— Voiam numai să vorbesc cu tine un minut. Plec când vrei tu.

— Ți-am spus că am treabă.

— O să stau aici, afară.

— Bine. Ce vrei?

— Să vorbim, am mormăit. Să ne punem la curent.

Am ridicat din umeri de parcă asta ar fi fost o întrebare.

M-a studiat cu un zâmbet care ezita între enervare și amuzament. Amintirea trupului ei m-a copleșit, mai reală decât realitatea, căldura pielii ei sub degetele mele, gustul secrețiilor ei, talia ei îngustă și felul în care trupul i se lărgea în jos, către fese, îmbujorarea pielii ei, ca o hartă a sângelui, după ce avusese orgasm. Unghiile ei în cada de baie. Avea o față lată, care se îngusta spre bărbie, și

mi-am amintit cum arăta acest chip privind în tavan cu un zâmbet larg, cu răsuflarea tăiată. Toate astea-mi băntuiau prin sistemul nervos ca junghiul unei vechi răni sau ca o boală care te lasă predispus la frisoane.

A verificat grădina, apoi ferestrele vecinilor și mi s-a părut că-i simt parfumul cefei, un miros curat, de citrice.

O vedeam cum calculează care ar fi cel mai ușor mod de a scăpa de mine. Dar aveam ceva de zis. Eram beat de-a binelea și-aveam ceva de zis.

A râs, dar fără veselie.

— O, Doamne! Intră atunci. Nu vreau să-mi stai în ușă, mardeiașule.

A deschis ușa cu un oftat.

— Dar numai un minut.

Înăuntru, un hol lung se întindea sub tavanul înalt, podeaua de lemn atât de lustruită că mă oglindeam în ea ca-n apă. Dominau nuanțele de roșu și auriu. Mergând în urma ei, încordarea mi s-a risipit în timp ce-i sorbeam fundul din ochi, iar gheara din stomac a slăbit când mi-am amintit cum o luam pe la spate, cu un deget în găuricea aceea, cum îi plăcea ei. Nu era doar o amintire în capul meu. Mi se părea că și trupul meu își amintește, că-și amintește simțind totul aproape ca și cum s-ar fi întâmpnat din nou, strânsoarea ei alunecoasă, gustul ei pe limba mea. Mi-am ridicat degetul mare la nas, aproape convins c-o să poarte aroma ei.

O oglindă cu ramă poleită atârna deasupra unei polițe din lemn scump și ici și colo erau presărate mici măsute cu căni și vase pline cu flori roșii. Holul dădea într-o sufragerie cu arcadă, cu un mic candelabru deasupra, iar la stânga se înălța o scară în spirală. Canapele mari, în nuanțe nisipii și cafenii, două scaune de piele ciocolatie. Toate astea m-au făcut să mă simt stânjenit. Expresia ei, când s-a întors către mine, m-a făcut să mă simt și mai stânjenit.

M-am simțit ca un prost, pentru că am observat pătratele de lumină discretă care pătrundeau prin

ferestrele înalte, dincolo de care se aflau o grădină luxuriantă și o piscină, și-am înțeles ce se pregătise ea întotdeauna să devină. Cât de puțin făcusem eu parte din asta.

— Văd că te-ai răzgândit cu privire la căsătorie.

— Ei, când dai peste bărbatul potrivit...

Mi-a zâmbit rece și s-a oprit, cu brațele încrucișate, în pragul sufrageriei.

— Nu-nțeleg ce cauți aici, trebuie să recunosc.

I-am privit pantofii.

— Eram în trecere. Am fost... eram pur și simplu curios să văd cum ți-a mers.

— De când? De-acum cât timp, unsprezece ani?

S-a așezat pe unul dintre scaunele de piele, și-a pus picior peste picior și s-a jucat din nou cu perlele. Și-a înclinat capul, părând să găsească situația oarecum amuzată.

— Sigur. Cum ți-a mers în ultimii unsprezece ani? am întrebat-o eu.

— Stai să mă gândesc. Pur și simplu minunat, ce să zic...

— Arăți bine.

— Când ți-ai tuns tot părul ăla?

— De curând, i-am răspuns.

— Știi, nu ești atât de chipeș pe cât mi te aminteam.

— Am mai auzit asta.

— Ai îmbătrânit rău de tot.

— Stai să vezi când o să ți se întâmple și ție.

— Ești beat?

— Ăăă. Nu.

Mi s-au îmbujorat obrazii. Nu mă credea. Am început să mă gândesc c-ar trebui să-i povestesc despre plămânii mei, să obțin puțină compasiune din partea ei. Atunci aș fi putut să-i spun ceea ce voiam să-i spun.

— Roy, nu poți să rămâi aici. Chiar am treabă.

Am mângâiat cu vârfurile degetelor suprafața de marmură a unei măsuțe. O parte sălbatică din mine se gândea c-aș putea să-o posed chiar acolo, pe

canapea. Să cer voie mai întâi, desigur. Dar s-o fac oricum.

— Nu stau, i-am spus. Plec.

— Bine.

— Îți...

M-am oprit, mi-am făcut de lucru cu un bibelou de porțelan înfățișând clovni și l-am pus la loc.

— Îți aduci aminte când am stat în Galveston o săptămână? În '76, parcă.

Și-a dat ochii peste cap cu un aer obosit, părând oarecum plictisită. Mi-am amintit expresia lui Nancy când Lance încercase s-o poarte cu el pe calea amintirilor.

— M-am tot gândit la asta. La plajă. A fost o săptămână frumoasă. Mi-ai povestit despre sora ta și despre taică-tu.

— O, Doamne! Roy, ai devenit sentimental! Ești unul dintre bărbații ăia nostalgici între două vârste, a zis ea, clătinând din cap cu milă. Aș fi preferat să rămâi genul de tip tăcut și puternic. Aș fi preferat să mi te-amintesc așa.

— M-am gândit la asta, atâta tot.

— Așa. Și ce ți-ai imaginat c-o să spun?

Am ridicat din umeri. Auzeam ticăitul pendulei din colț, ecoul ei discret în camera înaltă. Pe consola de jocuri video erau câteva fotografii. Soțul ei era un tip cu o față masivă și un început de chelie și-avea un aer prietenos și răsfățat, ca un terrier.

— Ai copii?

A început din nou să se joace cu perlele-alea ale ei.

— De ce ești atât de nostalgic nu-nțeleg. Nu s-a terminat cu bine, Roy!

— Nimic nu se termină cu bine.

Dar aș fi vrut să-i răspund povestindu-i cum pătrundeau zorii prin fereastră în camera noastră din Galveston, cum o scălda lumina aia alb-albăstruie în timp ce ea dormea pe burtă, fără tricou, cu cearceafurile grămadă pe podea, amintindu-i de mirosul de creveți și sare pe care briza răcoroasă a golfului mi-l aducea prin fereastră, de gustul

puternic și dulce al mojito-ului^[28] cu care am trăit preț de-o săptămână, cât de important părea totul. Cât de real și de intens mi se părea și-acum, că aproape simțeam din nou gustul și mirosul și vertebrele spatelui sub degetele mele.

Dar n-am făcut-o. Știam că era prostesc și cam patetic faptul că nu fusesem în stare să am niște amintiri mai acătării decât astea.

Am traversat camera ca să studiez fotografiile de lângă televizorul uriaș. Ea și soțul ei pozând pe un munte înzăpezit, zâmbitori, în echipament de schi. Ciocnind pahare pe o plajă mult mai albastră și mai luminoasă decât cea din golf.

— Știe de mine? am întrebat.

— Nu prea multe. Dar da. Știe totul despre mine, Roy.

— Mi-am adus aminte de-o zi anume. Ne îmbătaserăm cu mojito dinainte de amiază. Înfulecam crabi. Mirosul ăla, nu mai scăpam de el. Râdeam unul de altul, așa, acoperiți în zeamă de crab. Beți. După aia am făcut duș.

— OK. Ia-o mai ușor!

— Pe urmă a plouat și în următoarele două zile am stat în casă. Ne-am uitat la televizor. Și futaui' ăla nesătul...

— Da, da. Sunt o adevărată dinamită. Mersi, Roy!

M-am așezat pe scaun în fața ei. Pielea scârțâia la cea mai mică mișcare.

— Nu pot să stau toată ziua aici, a zis ea.

Nu reușeam să-mi aranjez ideile ca să-i spun ceea ce voiam.

— Vreau doar... Plec. Plec din țară. Și asta m-a făcut să mă gândesc. Că a fost o vreme cândva... sau că acum am pierdut ceva. N-am știut.

Eram dureros de conștient cât de rău mă îmbătasem. Chipul i se destinsese într-o expresie de compătimire și tristețe. M-am simțit ca ultimul om.

— Voiam să ne amintim din nou de toate astea.

— Ce să-mi amintesc? Să-mi amintesc cât eram de drogată? Să-mi amintesc cum ai bătut măr un biet cowboy care-mi zisese „bună”? Să-mi amintesc c-am băut atât de mult, încât am vomitat sânge? Despre asta-mi vorbești. Eu de asta-mi aduc aminte.

— Am avut și... Cred c-am avut și momente bune.

— Of! Of, Roy!

Și-a acoperit gura cu mâna și-a dat din cap cu hotărâre.

— M-am bucurat când ai ajuns la pușcărie, Roy!

— Viața mea e terminată, i-am spus eu.

Și-a lăsat privirea să se plimbe prin cameră, ca și cum i-ar fi fost ei rușine în locul meu.

— Ți-am povestit despre Port Arthur. Despre negroteii din școala generală. Ți-am povestit despre mine.

Ea a oftat exasperată.

— Cum ziceai c-ai dat de mine?

— Clyde. În Beaumont. Mi-a zis că ești aici.

— El de unde știa?

Am ridicat din umeri.

— Iisuse! Toate păcatele mele s-au întors împotriva mea, a zis ea.

Tic-tacul ceasului era ca o femeie pe tocuri, mergând cu pași lenți și neobosiți pe o podea de marmură.

— Am o întâlnire la care trebuie să ajung. Sunt în Junior League^[29], Roy.

— Când am stat treji toată noaptea, pe dunele de nisip.

— O, încetează! Serios!

— Ce-am mai râs... Nu-mi aduc aminte. Tu-ți aduci aminte ce era atât de nostim?

— Adună-te, cowboy! Fă-ți rost de niște demnitate de pe undeva!

— Am discutat cum ar fi să mă apuc de sudură. Ți-aduci aminte? Aș fi plecat de la club, aș fi renunțat la tipii ăia. Mi-aduc aminte c-am vrut să

fac asta. Tu n-ai vrut. Îți plăcea că făceam ce făceam.

— Și ce? Eram un copil!

— Tot futaiu' ăla...

— Scutește-mă!

— Hei. Tu ai fost aia care...

— Trecutul nu-i real, Roy!

M-am oprit, realizând ce spunea.

— Ascultă-mă, mi-a zis ea. Trecutul nu-i real.

Asta a fost ca o lovitură de târnăcop în moalele capului.

— Poți să-ți amintești ce vrei, mi-a zis ea. Eu mi-aduc aminte cum te-ai întors acasă cu sânge pe cămașă. Cum m-ai pus să ascund un pistol. Stăteai treaz o săptămână și începeai să spui c-o să te schimbi. După care beai din nou trei săptămâni încontinuu. Ajunsesem să nu pot fi prin preajma ta fără să mă umplu de căcat. M-ai insultat. M-ai și lovit. Ți-aduci aminte? Îți mai aduci aminte de certurile noastre? Erai gelos din orice motiv, Roy. Erai ranchiunos. Ți-era ciudă că alți oameni sunt fericiți. Mi-aduc aminte că mă gândeam: „Ăsta e cel mai înspăimântat tip pe care l-am cunoscut.” Ei și? Am întâlnit bărbați mai răi ca tine. Totuși, m-am simțit ușurată când ai ajuns la pușcărie.

— Atunci, ce-ți plăcea la mine?

Și-a ciocănit bărbia cu o unghie.

— Nu-mi aduc aminte. O anumită forță, probabil. Dar, a zis ea suspinând, genul de forță care nu te duce prea departe.

— N-au fost prea multe de felul ăsta. Pentru mine.

Ea și-a dus mâna la frunte, acoperindu-și pe jumătate fața.

— Nu știu ce semnificație ai ajuns tu să dai lucrurilor ăstora. Eram un copil prost. Asta-i tot. Am greșit. „Tipul ăsta dur... O, ce tare e!” Eram proastă. Doar o puștoaică. Îmi iubesc soțul. E un om bun. Îmi place traiul alături de el.

Avea o încruntătură confuză, deloc amuzată de data asta, care făcea frumusețea ei să pară cam

înțepată. Apoi s-a întors către fereastră și lumina defără i-a remodelat chipul, îndulcindu-i trăsăturile. Puteam să simt senzațiile care-mi dăduseră târcoale retrăgându-se. Am încercat să mă agăț de ele reamintindu-mi cum stăteam amândoi în pat cu picioarele încrucișate, goi, jucând cărți. Dar n-a funcționat. Mi-am dorit să găsesc cuvintele cu care să-i vorbesc despre timp și despre faptul că a fi mereu în mișcare te năucește și te uzează și împiedică lucrurile să prindă rădăcini.

— Cu ce se ocupă? am întrebat. Soțul tău...

— Ajunge! Vreau să ieși afară din casa mea!

M-am ridicat și m-am îndreptat spre ea.

M-a privit de jos, cu o expresie plictisită și obosită, și-a apucat o telecomandă ca acelea care deschid ușa la garaj.

— Vezi asta, Roy? Asta trimite o alarmă către băieții de la Halliburton, care patrulează pe străzile-astea.

M-am făcut mic.

— Iisuse! Nu voiam decât să-mi iau la revedere!

— Sigur că da!

M-a urmat către ieșire, rămânând la câțiva pași în urmă. Am deschis ușa, am pășit afară, iar lumina zilei s-a abătut asupra mea ca o lovitură de ciocan. Pe verandă, m-am întors către ea.

— Sunt pe moarte, i-am zis.

— Nu așa suntem toți?

Ușa s-a închis, trântindu-se.

Când am ajuns la camion, m-a cuprins o tuse care nu voia să mă mai lase. În timp ce porneam motorul, am vomitat, lăsând un fir subțire de fiere să cadă pe scaun. Îndreptându-mă spre autostradă, am depășit două mașini de pază. Știam că trecutul nu era real. Era numai o idee, iar lucrul pe care voiam să-l ating, să-l strâng la piept, sentimentul acela pentru care n-aveam nume – pur și simplu nu exista. Și el era doar o idee.

Presupun că trebuie să ai grijă ce faci cu amintirile tale.

Chestia e că, odată ce am recunoscut asta în sinea mea, tot ceea ce mi se întâmplase vreodată părea în continuare important, chiar mai important. Pentru că asta-i marfa pe care-ai cumpărat-o cu prețul vieții tale.

Am tras pe margine înaintea intrării pe autostrada suspendată, panglici de beton descriind bucle și intersectându-se deasupra mea, mașinile zgomotoase, vântul șuierând, zgomot de fond încărcat de gaze unsuroase de eșapament și de miros de petrol ars.

M-am gândit să-mi iau o cameră și să mă îmbăt cu whisky. Puteam să beau și să fumez într-o cameră de motel până la sfârșitul lumii.

Briza avea un iz metalic care mi-a amintit de Matilda, negresa bătrână care ne gătea la căminul de copii. Matilda era slabă ca un păianjen, cu pielea cafenie, se mișca adusă de spate și avea fața ridată ca o nucă. Îi plăcea câteodată să stea nemișcată într-o rază de soare și nu trăda nimic din ceea ce gândea. Mesteca tutun pe care și-l uscase chiar ea și pe care-l aroma cu rachiu. Prepara sângerete folosind găleți de sânge negru pe care vânătorii i-l dădeau de milă, bărbații și fiii lor ivindu-se cu găleți de sânge scurs din vânatul lor, și eu îi priveam pe bărbații ăia și mă gândeam la băieți, ieșind împreună cu părinții lor în întinericul dimineții, când iarba e îmbrobonită cu rouă, călcând încet, cu ochii la spinările taților lor. Mâncam o grămadă de sângerete și gustul, de pilitură de fier amestecată cu făină de porumb, era puternic în gura mea. Mi-am amintit că am simțit acest gust și-acest miros când am plecat de la centrul de recrutare și-am luat autobuzul către Beaumont, mi-am amintit că același gust stăruia în gura mea când am găsit Robicheaux's-on-the-Bayou și-am întrebat de Harper Robicheaux.

Mi-am plimbat limba prin interiorul gurii, privind mașinile care se înscriau pe autostradă, și gustul acela coclit a adus cu sine senzația soarelui arzător pe piele, verdeța luxuriantă, țârâitul discret al insectelor care era parte din liniștea înconjurătoare,

tăcerea ce domnea peste câmpurile de bumbac, tufişurile ȣepoase tăindu-mi mâinile, zilele nesfârşite petrecute culegând, cu spatele îndoit, cu sudoarea plină de praf orbindu-mă.

Râsul lui Tiffany mi-a răsunat în minte, sunetele pe care le scosese când o aruncasem în valuri. Şi chipul lui Rocky, chinuit, amintindu-mi de un cort prost fixat, tremurând în bătaia vântului.

O libelulă îmi tot dădea târcoale de parc-ar fi avut ceva să-mi spună şi, în aerul fierbinte-al nopţii, mi se părea că respir cenuşă. În depărtare auzeam maşinile trecând, şşş-şşş-şşş, ca bătaia inimii unui animal imens care mă înghiţise.

În Amarillo erau numai staţii de benzină şi depozite de mărfuri, cluburi de striptease ieftine înghesuite între hoteluri, vânturi aprige. Puteai să conduci şi să tot conduci şi să ai în faţa ochilor numai câmpii şi turnuri de apă şi mici turle de foraj, săltând în sus şi-n jos ca nişte scrâncioburi. Priveam camionagiii şi târfele târându-şi picioarele prin ploaie între spălătorie şi staţia de benzină, unde camioane uriaşe erau aliniate sub becuri cu halogen. O femeie cu o coafură înaltă a coborât dintr-un camion şi s-a urcat în cel de-alături. Fata cu care eram în cameră avea o expresie spăşită şi imploratoare, iar eu stăteam la fereastră. Ea era în pat şi-o vedeam reflectată în geam.

— Ce s-a întâmplat, domnu'? Zi-mi ce să fac. Spune-mi ce vrei.

Chipul ei palid şi părul negru pluteau în sticla ferestrei. Stăteam gol în spatele draperiei şi priveam parcare. Am luat o gură de JW.

Văzând că nu-i răspund, a adăugat:

— Eşti băut, iubiture, atâta tot.

Nu plănuisem s-o întâlnesc, dar mă prinsese noaptea în Amarillo, după ce condusesem o zi în direcţia greşită. Un avanpost cu lumini strălucitoare, popasul pentru camioane, semăna deja cu un mic oraşel: avea o spălătorie şi un bar alături, iar de

cealaltă parte a parcerii imense se afla un mic motel cu camere de o singură persoană.

Intrasem mai întâi în bar, dar insula sa de sticle era înconjurată de zorzoane prea țipătoare, iar ochii îngustați ai chelneriței răsăreau din penumbră asemeni unui pește-undițar materializându-se din cele mai întunecate străfunduri ale oceanului. Sunetul televizorului era bruiat de pârâituri și vocile ce ieșeau din el sunau ca niște ziare mototolite la nesfârșit. Barmanului îi atârna falca și s-a întors către mine cu o aură albăstruie, răuvoitoare, pâlپându-i pe chipul ce părea lipsit de orice gând. În bar nu bea nimeni.

Am ieșit în ploaia mărunță, statornică. Oameni cu șepci ajustabile erau târâți încolo și-ncoace de propriile lor burți ca niște bolovani. Am trecut pe lângă spălătorie și-am zărit-o pe fată. Era tânără, erau greu să-i ghicești vârsta, dar m-a văzut prin fereastră și m-a urmărit cu privirea. Stătea rezemată de o mașină de spălat, cu brațele încrucișate și cu gâtul întins, urmărindu-mă din această poziție, ca o călugăriță^[30], în timp ce ploaia ușoară curgea peste fereastră. Am avut sentimentul că un tribunal mă arată acuzator cu degetul.

În partea din spate a benzinăriei era o gogoșerie, cu separeuri și câteva mese, și aici se adunaseră câțiva bărbați. Inși solizi cu trupuri în formă de conuri de pin, cu pantalonii atârând de mijloacele lor lipsite de fund, purtând salopete sau blugi. Ochelari de soare în plină noapte. Când am intrat, s-au uitat la mine. Nimeni nu râdea, dar vorbeau încet, cu seriozitate, și făceau gesturi scurte cu țigările, ca să sublinieze câte o idee. Unii se rezumaseră la cafea și țigări, în timp ce alții își treceau de la unul la altul o sticlă de coniac. Cei care nu beau coniac își tot vârau etichetele într-o cutie cu scovergi.

Un timp am stat pe unul dintre culoare, având la stânga chipsuri și păstramă, și la dreapta rânduri de medicamente de câte-o doză. Neoanele răspândeau

o lumină crudă, ca a lunii, dar mai puternică. Îi tot vedeam pe tipii din gogoșerie uitându-se la mine. Femeia din dosul tejghelei îmi purta sâmbetele. Fata a apărut afară, de cealaltă parte a ferestrei, și privirea ei mă frigea, străbătând perdeaua de apă dintre noi. N-avea de gând să mă lase să-i scap. Avea să-mi ceară s-o plătesc. Așa merge treaba. Tot ce trebuie să facă ele este să-ți prindă privirea.

Dar m-am uitat la bărbații din gogoșerie și la grășana care se încrunta la mine de după tejghea, și-am simțit din nou aerul încărcat și umed din bar năpustindu-se asupra mea. Când am ieșit, ea mă aștepta. Am stat un timp lângă ea și ne-am uitat unul la altul.

— Vrei să cumperi marfa? a întrebat ea.

Am întrebat-o dacă are o cameră undeva și mi-a zis că nu.

— Ai un șef?

A clătinat din cap și și-a strâns brațele și mai tare la piept. Ploaia era pe terminate și ea și-a întins gâtul în afară.

— Sunt doar eu. Ce zici? a spus ea.

Fugise de-acasă. N-avea să se îndeletnicească prea multă vreme cu trebușoara asta, cu toți peștii, psihopații și polițiștii care mișunau. Mi-am scos sticluta și-am luat o gură, apoi i-am pasat-o și ei. Am privit oamenii care-și făceau de lucru la pompele de benzină și, din când în când, câte o femeie care cobora dintr-unul din camioanele parcate. De multe ori, tinerii fug de-acasă și nu înțeleg în ce s-au băgat. Apoi fug înapoi acasă, dacă mai pot. Dar e prea târziu.

Am privit-o din nou și m-am întrebat de ce-și întindea gâtul în felul ăla. Avea o față osoasă, ochii îi erau puțin cam prea apropiați și prea mari, ca de insectă, și-avea un aer subnutrit. Dar avea umeri largi și un corp drăguț, într-o fustă de blugi cu ciorapi roșii și o bluză neagră. O geantă moale și largă era proptită pe șoldul ei ca un copil. Și-a îndepărtat de pe frunte părul foarte negru și ud leoarcă.

— Haide, a zis.

— Bine, i-am spus. Vino după mine.

Am descoperit însă că, de fapt, n-o doream deloc. Pur și simplu nu vrusesem să fiu singur. Am încercat să stau de vorbă cu ea despre una și alta. Dar era prea târă, nu voia să vorbească deloc și se tot întindea spre fermoarul pantalonilor mei. Era, de asemenea, mai tânără decât crezusem. După un timp, când îmi ieșisem din sărite și ea se simțea stânjenită, am reînceput să beau și m-am dus, în pielea goală, să mă uit pe geam. Începuse din nou să plouă.

— Spune-mi ce vrei, a zis ea.

— De când lucrezi prin părțile-astea?

Nu eram sigur de unde-mi venise întrebarea asta. Cu o săptămână în urmă, n-aș fi pus-o.

Am văzut-o întinzându-se pe pat și, în geam, albeața curbelor ei părea un fum.

— De două zile. Ieri am dormit din picioare.

— Fetele de pe aici sunt periculoase. O să te taie. Bărbații lor o s-o facă.

S-a învelit.

— Nu rămân aici. Mă duc spre vest.

Reflexia feței mele pe fundalul negru al nopții s-a amestecat cu a ei, obturând peisajul de afară.

— Și-n vest s-ar putea să dai de același lucru, i-am zis.

— Nu fac acte de caritate, a spus ea. Îmi câștig existența. Vino-ncoa și zi-mi ce vrei!

Văzând că nu mă urnesc, s-a întors și s-a făcut ghem, învelindu-se mai bine. Nu-mi amintea prin nimic de Loraine sau de Carmen. Era doar un copil speriat de rahatul în care se băgase. Ploaia care bătea delicat în acoperiș. Prelingându-se pe fereastră ca lacrimile mă făcea să mă simt rău și-am știut că fata asta n-o să supraviețuiască. Îi vedeam viața desfășurându-se în fața ochilor mei. M-am îmbrăcat, am dat să ies, dar ea s-a răstit la mine fără să se întoarcă:

— Plătește-mi!

Am lăsat niște bancnote pe aparatul de aer condiționat și m-am dus la camioneta mea. Am plecat, lăsându-i ei camera, dac-o voia.

Te naști și, patruzeci de ani mai târziu, te împleticești afară dintr-un bar, uimit de câte lucruri te dor. Nimeni nu știe cine ești. Conduci pe străzi întunecate și-ți inventezi o destinație, pentru că tot secretul stă în mișcare. Așa că te îndrepti către unicul lucru care ți-a mai rămas de pierdut, fără să ai vreo idee ce-o să faci cu el.

PATRU

Fâșii de nisip înaintează de-a curmezișul străzii cu mișcări de șarpe cu clopoței. Sage stă dreaptă, în alertă, cât timp așteptăm să treacă mașinile, apoi o tăiem prin parcare a unui centru de zi și traversăm Pabst Road până la Knight's Arms. Cecil închiriază camere cu săptămâna și singura consolă pentru faptul că stai în locul ăsta e gândul că n-o să rămâi multă vreme.

Locuiesc aici de cinci ani, într-o garsonieră cu o canapea micuță care se poate întinde într-un pat dublu. Televizorul mi s-a stricat acum două luni. De-a lungul pereților, cărțile se adună în teancuri unele peste altele, puse pe-o parte asemeni cărămizilor, așa cum am învățat să le țin în închisoare, unde n-aveam rafturi.

Las sacul în chiuveță și-i dau de mâncare lui Sage. Când termină, se ghemuiește pe perna ei de lângă canapea. Continui să mă gândesc la bărbatul cu Jaguarul, dacă e singur sau și-a adus și ceva prieteni cu el. Dau drumul la căldură și închid luminile. Pe la 9.30 sunt în biroul directorului.

Cecil citește secțiunea mondenă a *USA Today*. De când cu divorțul, locuiește aici, în birou, dar acum fosta soție s-a mutat în Austin și casa lui e din nou liberă. Numai că el se gândește să o închirieze și să locuiască în continuare la birou până când își găsește pe altcineva. Casa aia e cea pe care ar trebui s-o văruiesc eu astăzi.

E cu mai bine de douăzeci de ani mai tânăr ca mine. De sub guler, la spate, se vede marginea unui tatuaj în cerneală neagră. A câștigat ceva bani în Washington, pe la finele anilor '90, și s-a mutat aici cu iubita lui, de dragul climei. Iubita i-a devenit soție, apoi l-a părăsit pentru un DJ din Austin, și-acum el spune că mai bine se mutau în Florida.

Când m-a angajat în ciuda faptului c-aveam cazier, mi-a zis:

— Să-ți zic drept, nu credeam că pot să găsesc un tip care să vorbească engleza.

Voia pe cineva care să locuiască în clădire, așa că postul includea garsoniera, deși acum trăiește el însuși aici și nu mai are așa mare nevoie de mine. Și mă lasă s-o țin pe Sage, deși politica motelului nu permite accesul cu animale. Ca urmare, îl consider un tip de treabă.

Își sugerează obrazii scobiți și zice:

— Ai văzut ce se-ntâmplă cu uraganul ăla?

— Ca-n fiecare septembrie. Nu poți să prevezi niciodată ce-o să facă.

— Cred că da. Se vorbește despre starea de urgență. Evacuare forțată, mâine sau poimâine, probabil.

— Și tocmai când toată lumea a plecat, o să se transforme într-o furtună de vară, în dreptul Padre Island^[31].

— Tot mi-e frică. De când cu New Orleans^[32]...

— Ascultă. Mă aplec peste tejghea. Biletul ăla pe care mi l-ai lăsat în ușă.

— Da. A dat de tine tipul ăla?

— Nu. Ce poți să-mi zici de el?

— Avea un aer oficial. La costum, genul profesionist. Neprietenos. A întrebat dacă ești aici. Ți-a spus pe nume. A întrebat dacă Roy Cady lucrează aici.

Metalul din craniul meu vibrează și toate gândurile răzlețite din cursul dimineții se adună și încep să-mi zbârnâie în minte ca alarma unei sirene.

— Eram la Sea Horse. Am plecat devreme.

— Mi-am imaginat. Dar nu i-am zis nimic. N-a vrut să lase un mesaj. Nu mi-a plăcut chestia asta.

Împinge cheile casei către mine, peste birou.

— În peretele din hol e o gaură pe care-ai putea s-o cârpești, dacă ai chef, îmi zice.

Părul lui castaniu e prea rar ca să-l țină în continuare pieptănat așa, țepos, iar pungile de sub ochi îl fac să pară mai bătrân decât este.

— Vopseaua-i în camion. Am luat și un șpacu, dacă vrei să astupi gaura aia. Ți-aș fi recunoscător.

— Sigur.

— Tipul ăla m-a pus pe gânduri, zice el, închizând ziarul. Era ceva ciudat cu el. De la o firmă de recuperatori? Avocații au tipi ca ăsta. Așa că nu i-am zis unde-ai putea fi.

— Nu-s dator nimănui cu bani.

— Bravo ție!

Aprinde televizorul din spatele tejghelei.

Dar am alte datorii.

— Cum arăta? întreb.

— Cum ți-am zis. Un tip solid. Cu părul pieptănat pe spate. Cu un aer dur. Vrei să-i transmit vreun mesaj dacă se-ntoarce?

— A zis el că se-ntoarce?

— Când l-am întrebat dacă are să-ți transmită un mesaj, a zis că o să te mai caute. Nu mi-a plăcut comportamentul tipului, în general.

— Nu-i spune nimic.

Cecil urmărește prognoza meteo la televizor și-și scarpină bărbia minusculă. Iau cheile și mă-ntorc să plec, dar mă opresc.

— Zi-i că nu-s prin zonă. Chiar dacă sunt. Anunță-mă dacă se-ntoarce. Mai încearcă să afli cum îl cheamă.

— Îl cunoști?

— Nu știu cine-ar putea fi.

— Bine. Adu-ți aminte de gaura aia din hol, OK?

Îl las cu-ale lui și mă duc la magazie, iau două prelate de plastic, niște role și niște recipiente în care să amestec vopseaua și le pun pe toate în camioneta lui Cecil. Mă lasă s-o împrumut ca să-i vopsesc casa. Mă gândesc la recuperatori și vânători de recompense, la omul din Jaguar zicându-le șefilor lui la telefon că m-a găsit și mă întreb din nou dac-au mai trimis și pe altcineva.

Înainte să plec, deschid furtunul de grădină. Are la capăt un dispozitiv ca un pistol pulverizator și, văzându-l în mâna mea, un fior de groază îmi străbate șira spinării.

Ambele mâini îmi tremură.

Mă duc în spatele magaziei și stau rezemat de perete, fumând jumătate dintr-o țigară cu marijuana, în speranța c-o să mă calmeze în loc să-mi alimenteze și mai mult paranoia. În final, sentâmplă și una și alta. Devin sigur că sfârșitul mi-e aproape și că va fi dureros și umilitor, dar capăt și-o perspectivă zen cu privire la faptul că suferința este inevitabilă.

Poate-ar trebui să-mi cumpăr o armă.

Urc în camera mea și scotocesc prin șifonier până când dau peste cuțitul de vânătoare Remington pe care l-am câștigat la cărți acum câțiva ani, o lamă de zece centimetri cu baza zimțată. Îmi trec degetul pe tăișul său. E cam tocit, așa că scot cremenea din teacă și ascut lama până când face să-mi dea sângele din deget fără să-l mai apăs pe ea. Pun cuțitul într-unul dintre buzunarele salopetei, verific dacă Jaguarul negru n-a apărut în parcare și cobor.

La volanul camionetei lui Cecil, ies din subdiviziunea Spanish Grant și trec pe lângă plajele din Point San Luis, aflate în partea cea mai vestică a insulei. Depășesc Lafitte's Cove și-mi imaginez bravura și cruzimea acelor vremuri, focurile de pe plajă. Și-mi amintesc, bineînțeles, de Rocky.

Conduc, și asta-i probabil prima călătorie atât de lungă din ultimii cinci ani. Cu excepția nopților speciale pe care le petrec la Finest Donuts sau la Sea Horse, când am nevoie să fiu în preajma altor oameni ca să nu cumpăr sticla aceea fatală, de obicei stau în casă. Chiar și în timpul evacuărilor din calea uraganelor pe care le-am prins aici, am stat în casă și-am urmărit furtunile biciuind aerul cu ploaie și frunze smulse. Strivesc în fașă gândul de a o porni cu camioneta lui Cecil spre Montana sau Wyoming, sau poate spre Alaska.

Cred că ăsta-i momentul în care recunosc că n-am de gând să fug.

Casa lui Cecil e un bungalow pe o fundație ridicată, vopsit în culoarea ștersă a ovăzului. Curtea e invadată de ierburi sălbătice. Cu mâinile

mele diforme și șchiop cum sunt îmi trebuie câteva minute să duc înăuntru toate materialele. Casa e goală și toate perdelele au dispărut, lăsând lumina să pătrundă prin ferestre în blocuri mari de un alb cretos.

Pun jos prelata și întind ziarele, acopăr lambriurile din sufragerie. E ceva ciudat cu camerele astea, goale și inundate de lumina aia prăfuită. O lumină atât de albă și de pustie. E în mod cert o casă, un loc mult prea mare pentru o singură persoană. Familii întregi s-au mișcat prin spațiul ăsta. Îi dau ocol și piciorul meu stâng scoate un scrâșnet nisipos târându-se pe podea în timp ce străbat firele-ncrucișate de soare. Mă gândesc la chestii pe care le-am citit despre marii pictori. Cum calitatea luminii schimbă totul – nu numai ce vezi, ci și ceea ce simți față de ce vezi.

Am citit că unele victime ale atacului cerebral văd o lumină albă, orbitoare, lumină care vine dinăuntru creierelor lor.

Așa aș descrie strălucirea acestor camere goale.

Îi aștept toată ziua. Ori de câte ori aud o portieră trântindu-se, apuc cuțitul ascuns în salopetă, iar seara dau ocol Knights Arms, cu ochii după Jaguarul negru, și abia apoi descarc vopselurile, îi dau cheile lui Cecil și urc la mine.

Ca-ntotdeauna, e nevoie de o mică luptă ca să-mi dau jos salopeta, pentru că genunchiului meu stâng nu-i place să se îndoiaie. Fumez ultima jumătate din țigara mea zilnică de marijuana, apoi îmi pun un impermeabil și ies s-o plimb pe Sage pe plajă.

Mă opresc la jumătatea scărilor și mă-ntorc după cuțitul de vânătoare.

Din cauza cerului amenințător, numai câțiva oameni au ieșit pe plajă. Doi dintre ei îmi aruncă o privire, apoi se-ntorc la ale lor. Arunc girafa lui Sage în valuri și se repede după ea. Niște copii râd și o urmează când urcă în goană țărnuț aducând jucăria înapoi la picioarele mele. Copiii se opresc din alergat când dau cu ochii de mine. Soarele e în

spatele nostru, aerul și-a pierdut deja fierbințeala. Cei trei copii se uită-n sus, de pe fundul unei dune, cu ochii la Sage, aruncându-mi și mie câte-o privire. Cred că-ncearcă să se decidă dacă Sage merită osteneala de-a intra în vorbă cu mine.

Cel mai mic dintre copii, un băiețel cu păr de culoarea paiului, strigă:

— Cum îl cheamă pe câinele tău?

— Sage.

— Mușcă?

— E fetiță, spun. Uneori mușcă, alteori nu.

Băiețelul le aruncă o privire prietenilor lui și pornește să escaladeze duna. Ceilalți doi, un băiat și o fetiță, amândoi mai înalți și mai vârstnici decât el, îl urmează cu prudență. Oamenii pleacă de pe plajă, împachetând bagaje și scuturând formele de nisip ale copiilor. Copiii se ghemuiesc în jurul lui Sage, care se învârte de la unul la altul, în timp ce ei încearcă s-o mângâie toți odată. Îi privesc cum râd și apucă cuțitul din buzunar, strângând mânerul în mână ca nu cumva s-alunece afară din jachetă. Băiatul cel blond întreabă:

— Ce-ai pățit la ochi?

— Sutton, nu-i frumos să întrebi! spune fetița.

Îi zâmbesc, gândindu-mă la un alt copil.

— Nu-i nimic, îi spun. Am avut un accident.

Demult de tot.

— Asta s-a-ntâmplat cu fața ta?

— Sutton!

Fetița încearcă s-o cuprindă pe Sage într-o îmbrățișare, dar câinele i se strecoară pe sub brațe.

— Da, a fost același accident.

— Te-a durut? întreabă băiețelul.

— Nu-mi amintesc, îi răspund.

Dau două ture în jurul Knight's Arms, începând de la trei străzi distanță și apropiindu-mă în cercuri concentrice, verificând strada și parcările în căutarea Jaguarului, sau a altor mașini de lux, uitându-mă după oameni cu ochelari de soare sau orice persoane care par că supraveghează locul.

Hotelul are pereți de stuc bej și podeaua parterului înălțată pe temelii de cărămidă. Ajuns în cameră, dezleg sacul din chiuvetă, arunc crabii prinși de dimineată în apă clocotită și aerul din cochiliile lor şuieră ca un mic cor de voci umane.

Când s-au făcut, opresc aragazul, dar nu mi-e foame. Mănânc din ce în ce mai puțin zilele-astea. Nu pare să-mi mai trebuiască mâncarea.

Îmi rulez altă țigară cu marijuana și iau un roman despre niște alpiniști. Când te prinde, cititul poate să-ți ia povara timpului de pe umeri.

Faptul c-am prins obiceiul să citesc înăștia douăj' de ani nu mă face altcineva. Pur și simplu, asta a ajuns să fie cel mai bun mod de-a-mi trece timpul, dat fiind că n-am avut voie să beau.

Dar în noaptea asta, nu merge. În noaptea asta, cartea mă face să-mi amintesc mai mult, nu mai puțin. Îmi amintesc spatele lui Rocky sub degetele mele, în timp ce dansam la barul ăla de cowboy din Angleton, luminile ringului de dans. Îmi termin țigara și arunc un crab în bolul lui Sage. Aud vântul fierbinte dezlănțuindu-se afară, oceanul care mârâie.

Mă gândesc la bărbatul cu Jaguarul. În inima mea, sper la tot ce-i mai rău. Îmi pun jacheta și-mi strecor cuțitul de vânătoare în cizmă.

Clienții obișnuiți de la Sea Horse sunt oameni care lucrează în comerț, membri de sindicat, dar și câțiva pescari bătrâni, pescuitori de creveți și mănuitori de năvoade cu fețe înroșite de sare, ghemuiți alături de femeile lor în jurul meselor făcute din bobine de cablu, sub plasele ce atârnă de grinzi. Un craniu de aligator cu ochelari de soare și un zărgan^[33] monstruos, lung de trei metri, decorează peretele negru. Oamenii îi aruncă alune sau capete de raci labradorului auriu care se ridică de sub mesele de biliard și vine să le dea târcoale când comandă de mâncare. Miroase a piper roșu și pește, a bere, a rumeguș și-a parfum în exces. Becurile din Sea Horse sunt adăpostite în spatele

unor hublouri cu fețe prismatice care descompun lumina în pete de culoare ce se aștern pretutindeni. Băieții de la Finest Donuts nu vin pe-aici ca să nu cadă pradă tentației, dar localul ăsta e la numai o stradă distanță de mine și-mi place uneori să mă droghez și să stau la un capăt al barului, cu un pahar de lapte și cu pachetul meu de Camel. Toți cei care vin aici sunt săraci și mint de-ngheață apele.

— Smântânit sau integral? întreabă Sara.

— Integral, ce naiba.

Face o față de parcă m-aș crede mare și tare. Lucrează aici șase nopți pe săptămână, mișcându-și brațele groase între răcitor și bar, mușcându-și buzele la auzul poveștilor pe care i le spun oamenii, hărțuindu-i pe bătrânii care stau aici toată ziua și beau.

Fețele celor înșirați de-a lungul teighelei se întunecă sau, dimpotrivă, devin straniu de clare în lumina palidă, albăstrie, a televizorului din spatele barului. Televizorul arată o hartă meteo computerizată. Chiar dincolo de coasta Texasului, în Golful Mexic, se răsuțește un vârtej de roșu și purpuriu, ca o amprentă a unui Dumnezeu decis să-și apese degetul pe pământ. Toată lumea discută despre asta.

— Ar putea fi de rău.

— N-o s-ajungă aici.

— S-ar putea s-ajungă.

— Nici pe departe. Am o sută de dolari. Pariu pe-o sută de dolari!

— Să te fut! auzi, o sută! Ce tâmpenii poți să spui!

Furtuna e mai aproape decât vor oamenii să recunoască, totuși. Ike, așa au botezat furtuna asta. Șuruburile din oasele mele îmi dau mâncărimi și, în scurt timp, presiunea pe care o simt în spatele ochilor e prea mare, așa că mă ridic să plec.

Mă opresc în ușă. Pot să-l văd prin fereastra zăbreliată.

Un Jaguar negru, cu ferestre întunecate, stă parcat între o camionetă Ford și o mașină micuță, de

fabricație japoneză, cu fața către bar. Din el coboară un bărbat în costum. E solid. Am o presimțire că de data asta n-o să mă aștepte să ies singur din bar.

Așa că mă târăsc înapoi și traversez holul unde sunt toaletele, către ieșirea din spate. Împing ușa și merg vreo două cvartale spre vest, ocolesc înapoi și mă ascund după o cabină telefonică abandonată, de unde urmăresc mașina din parcare barului. În parcare intră o camionetă și, când luminile lui trec pe lângă Jaguar, văd că acesta e gol.

Mă ghemuiesc, scot cuțitul din cizmă și-l ascund în partea din față a jachetei.

Mă-ntorc, gata s-o iau pe drumul cel mai lung către Knight's Arm. Pot să-mi arunc câteva lucruri într-un rucsac, s-o iau pe Sage și să prindem împreună un autobuz către Carson City, Eureka Springs, Billings. Dar, privind mașina, știu că n-o să se-ntâmpale asta. Simt cum în mine urcă un soi de nerăbdare și indignarea mă copleșește.

Ei bine, să se termine odată! Să iasă totul la iveală! Deodată mă excită ideea unei morți rapide, câștigate după o ultimă luptă. Pornesc înapoi către mașină.

Mă apropiu din spate, strecurându-mă după portbagajul ei. Nervii îmi vibrează, inima parcă-mi e un mixer de vopsea. Mă ghemuiesc lângă portiera din spate, pe partea șoferului. O încerc și, când mânerul cedează, o deschid iute și mă arunc înăuntru. Caut indicii, dar mașina e curată, cu excepția mirosului greșos de colonie. Așa că mă las în jos și aștept. Peste puțin timp, bărbatul iese din bar și privește de jur împrejurul parării. Când intră în mașină și se așază, îi proptesc vârful cuțitului în ceafă, taman când voia să bage cheia în contact.

— Iisuse...

— Întoarce-te! Pune-ți mâinile pe volan!

Mă ascultă, înfășurându-și pe volan etichetele carnoase, cu încheieturile împodobite cu inele de aur, și văd că părul de pe dosul mâinilor este tuns uniform. E solid și mirosul dulceag, intens al parfumului său umple mașina. Pufnesc.

— Voi macaronarii și produsele voastre de înfrumusețare!

Mașina e îngrijită, luminată doar de strălucirea verzuie a instrumentelor de pe tabloul de bord, toată numai piele lustruită. Radioul transmite un meci amical. Mă aplec pentru a-i examina mai bine fața în lumina chioară. Un chip plin, cu bărbie pătrată, cu o expresie de aroganță naturală. Nu l-am mai văzut în viața mea.

— Cauți pe cineva, îi zic. Nu te-ntoarce!

— Roy Cady?

— Taci!

Îmi apăs lama pe gâtul lui și el scoate un mic țipăt.

— Am un mesaj pentru tine. Spune-le să vină după mine!

— Stai puțin...

— Taci!

Tresare și o picătură de sânge se ivește sub vârful cuțitului.

— Nu vorbi, mesagerule! Treaba ta-i doar să le transmiți un mesaj. Spune-le să vină! Sunt aici și-o să se-aleagă praful de viețile lor!

Nu cred că-mi simte nesiguranța din voce și strâng bine mânerul cuțitului ca să-l împiedic să tremure.

— Spune-le că-i aștept! Spune-le să vină.

— Stai așa...

Nu vreau s-aud nimic, așa că apăs lama pe gâtul lui și el amuțește. Mă sufoc în vehiculul ăsta de bogătaș și în norul lui de parfum.

— Spune-le ce-am zis!

Cu cealaltă mână apăs mânerul portierei.

— Dacă te mai văd vreodată, o să-ți zbor dinții prin ceafă și-o să zic c-am fost în legitimă apărare!

Sar din mașină și șchiopătez cât pot de iute spre adăpostul umbrelor, iar bărbatul din mașină strigă după mine, dar orice-o fi spus se pierde în vânt. Inima-mi bate atât de violent, că mă dor coastele, iar metalul din orbita mea vibrează. Rămân în umbrele aleilor, mișcându-mă iute pe porțiunile

luminate, și când ajung la Knight's Arm Jaguarul nu-i acolo.

Mă năpustesc pe scări în sus și trântesc ușa după mine. Cochilii de crab sparte sunt presărate pe podeaua din bucătărie și încăperea miroase ca un doc. Îmi arunc jacheta și mă prăbușesc pe canapea, fără să aprind lumina. Din culcușul ei, Sage se uită la mine și scâncește. Crede că-s supărat pe ea din cauză c-a făcut mizerie. Îi scarpin o ureche ca s-o liniștesc.

Singura lumină e cea de deasupra aragazului din bucătărie și stau așa pe canapea, privind chipul mort și cenușiu al televizorului și zidul de cărți, frecându-mi degetul de lama cuțitului și tăindu-mă de fiecare dată puțin mai adânc. N-am auzit ce-a strigat omul ăla în urma mea.

Îmi scot dinții falși și-i las să plutească într-un pahar de apă de gură mentolată. Îi privesc un timp și mi se pare că aparțin unei fantome pe punctul să se materializeze.

Stau nemișcat pe canapea, scărpînându-mi falca absent cu cuțitul.

Stau cu ochii pe ușă. O s-o spargă atunci când vor veni.

Degetul mare îmi sângerează.

CINCI

Am revenit pe insulă într-o zi de joi, puțin după ora amiezii, la trei zile după ce plecasem. Banda poliției fusese dată jos de pe ușa de la numărul 2, iar pe verandă, între ușile camerelor era un cărucior cu produse de curățenie. Breakul dispăruse, dar motocicletă puștiului era în continuare parcată în fața camerei sale. Câțiva pescăruși se plimbau țănoși prin parcare, cu un aer semeț care îi făcea să semene cu niște preoți.

Am bătut la ușa camerei lui Rocky și Tiffany, dar n-a răspuns nimeni.

Aveam o greutate în stomac, o senzație de greață care-mi trimitea fierbințeli pe șira spinării și-mi făcea gândurile s-o ia razna. Am traversat parcare și, când am deschis ușa biroului, am auzit un cântecel cu triluri. După colț, animale din desene animate cântau pe ecranul televizorului, croind o rochie, iar păsărele cu panglici în cioc zburau în jurul unei prințese. Nonie, Dehra și Nancy erau acolo, iar Tiffany stătea pe podea mâncând cereale dintr-un bol și chicotind.

Femeile s-au uitat toate la mine.

— Bună, a zis Nancy, fără căldură.

— Bună, a zis Dehra, iar soră-sa m-a salutat înclinându-și capul.

Nu s-au întors spre televizor, ci au rămas cu privirile ațintite asupra mea. Tiffany m-a văzut și mi-a făcut cu mâna, apoi s-a întors la desenul animat. Îmbrăcămintea ei părea să fie nouă, un soi de salopetă de un alb strălucitor.

— Ne-am uitat la filmul ăsta de vreo zece ori, a zis Dehra.

Surorile au chicotit, dar râsul lor era forțat, iar asta a făcut ca în aer să plutească un sentiment de stânjeneală. Cred că n-arătam prea bine, aveam ochii roșii și chipul obosit.

— Unde-i Rocky? am întrebat-o pe Nancy.

Surorile și-au mutat atenția asupra televizorului.
Ochii lui Nancy s-au îngustat și m-au privit tăios.
— A zis că se duce la muncă. N-a prea fost pe-aici în ultimele zile. Credeam că știi.
M-am sprijinit de tejghea și-am clătinat din cap.
— Am fost să-mi văd niște vechi prieteni. Și-a găsit de lucru?
Nancy s-a întors cu spatele la mine, ezitând înainte să-mi răspundă:
— Cred că nu știa sigur dacă te întorci sau nu.
— Bine-nțeles c-aveam de gând să mă întorc! Am plătit pentru încă vreo câteva zile. Ce face puștoaica?
— I-o păpușă, a zis Dehra.
— E o scumpă. E o dulceată. Și merită mai mult de-atât, a spus Nancy.
— Așa e, am aprobat eu.
Nancy a dat să mai adauge ceva, dar s-a oprit. Am urmărit-o amândoi pe Tiffany cum se șterge la gură și se ridică, somnoroasă, pentru a se târî, căscând, în poala lui Nonie. Nancy s-a ridicat de pe canapea și-a dat ocol tejghelei. Mi s-a adresat pe un ton jos, dar dur:
— Vino încoace!
Am urmat-o afară și ne-am oprit în umbra garajului. Am aruncat o privire spre camera lui Tray. În dosul pătratelor de aluminiu din geamuri, draperiile erau trase.
Nancy și-a încleștat falca. M-a privit îndelung, de parcă încerca să-și dea seama dacă am furat ceva de la ea.
— Vreau să știi, a zis ea, ce are de gând fata aia? N-am nevoie de d-astea pe-aici! Nu-mi trebuie probleme. N-o să permit una ca asta.
— Nu-nțeleg.
— A adus un bărbat în cameră! În noaptea de după ce-ai plecat! OK. Nicio problemă. E treaba ei.
Și-a scărpinat partea interioară a cotului cu unghiile.
— Dar Lance a venit la mine ieri să-și ceară scuze. Mi-a spus că ea i-a oferit un preț bun. A spus

că-și cere scuze, pentru că mă iubește și n-a vrut s-o facă, dar e un om slab. Tot căcatul de rigoare.

Buzele-i deveniseră o tăietură îngustă, lipsită de sânge, și ochii ei mi-i sfredeleau pe-ai mei.

— Nancy, nu știam nimic din toate astea!

— Serios? Pentru că, dacă tu nu știi nimic, atunci cine să știe? Nu-nțeleg exact ce aranjament ai tu cu fata aia – și, sincer, nici nu vreau să înțeleg –, dar știu că nu-i nepoată-ta. Iar mititica aia de-acolo e un copil deosebit. Și merită mai mult de-atât, domnu' Robicheaux!

A făcut semn din cap în direcția biroului și a adăugat:

— Aia mică nu trebuie s-ajungă ca soră-sa!

— Ce s-a-ntâmplat? După ce-ai vorbit cu Lance? am întrebat eu.

— N-am făcut asta de dragul ei, să-ți fie clar. Sau de dragul tău. În mod normal aş da-o afară c-un șut în cur. Poate aş da și-un telefon șerifului. Dar n-am făcut-o. Și motivul pentru care n-am făcut-o e mititica aia de colo.

— Dar ce s-a întâmplat? După aia?

S-a tras de un cercel și mi-a răspuns:

— Păi, m-am dus să vorbesc cu ea. Ea-i furioasă și țipă și se repede la ea în cameră ca un uragan. Iese-ntr-o rochiță scurtă, cu părul coafat, și o aduce cu ea și pe aia mică, bate la ușa lui Nonie și Dee și le-ntreabă dacă pot să aibă grijă de fetiță o vreme, pentru că ea trebuie să meargă la serviciu. Că și-a găsit o slujbă. Eu văd toate astea, pentru că stau cu ochii pe Lance, care-și face bagajele.

— Unde lucrează?

— Chipurile la restaurantul ăla italian, de pe Strand. Pirandello's. Spune că-i chelneriță acolo. Am văzut-o stând de vorbă și cu Jones ăla, de la numărul 8. I-am văzut bând împreună. A dus-o cu motocicleta la serviciu. Știi, fata asta nu se pricepe să meargă pe tocuri. Cineva ar trebui să-i spună să nu mai poarte-așa ceva. A încercat să se uite urât la mine când a plecat, dar eu m-am uitat la ea și mai urât. Și dusă a fost. N-am mai văzut-o de-atunci. Să

știi că Nonie și Dee sunt încântate să aibă grijă de aia mică. Cred că speră să poată avea grijă de ea în continuare. Dar după ce s-a întâmplat cu familia aia de la numărul 2... Să zicem că prefer să fiu mai atentă la ce se petrece pe-aici.

— Căcat.

Am căutat argumente cu care s-o conving că nu-s soiul de om care-ar face așa ceva. Gâtul mi-era uscat și mă dureau ochii.

— „Căcat” e cuvântul potrivit, domnu’ Robicheaux. Ascultă-mă! Știi c-aș putea să dau un telefon la protecția copilului? Aș putea să le spun că aia mică a fost abandonată. Aș putea să spun că sorsa, sau cine-o fi ea, face trotuarul, și-ar ajunge la închisoare. Aș putea să le spun că tipul de-alături, ăla solid, bețiv și c-o moacă sinistră, e peștele ei.

— Nu-i adevărat!

— Care parte nu-i adevărată? Și eu de unde să știu? Îți spun ce-aș fi putut să fac. Puteam să dau niște telefoane. Știi de ce n-am făcut asta.

— Da.

— Da. Pentru că mi-e drag de aia mică.

— N-am știut nimic despre asta. Jur!

S-a aplecat, apropiindu-și fața de-a mea.

— Cine ești?

Am scos o țigară, iar Nancy a refuzat să ia una. Mi-am aprins-o pe-a mea și m-am sprijinit de zid. Lumina soarelui îmi provoca dureri de cap.

— E o fată pe care-am ajutat-o să iasă dintr-un rahat. Ca să-ți spun drept, amândoi eram în rahat. N-o cunoșteam. Mi-a cerut s-o duc cu mașina până în Texas, pe ea și pe sora ei. În final, am rămas prin preajmă, nu știu de ce. Cred că voiam să le port de grijă pentru o vreme. Nu știu.

— Bine te-ai mai descurcat!

— Uite ce-i! Oricât de rea ai crede tu că e situația fetiței acum, îți garantez că acolo de unde vine, situația ei era mult mai rea. Am văzut casa în care-a stat.

— Mmm. Asta-mi vine s-o cred.

S-a uitat în jos, la cizmele mele, și și-a masat brațele.

— Dacă faci mișcări prea bruște în preajma ei, tresare. Ai observat? E sperioasă.

— Da. Am observat când ne jucam pe plajă.

— Uită-te-n ochii mei, domnu' Robicheaux!

M-am uitat.

— Ești peștele fetei ăleia sau ceva de genul ăsta?

— Nu. Nu, doamnă. Nu-s. Nici vorbă. Am încercat s-o ajut un pic și-așa am ajuns aici.

— Hm!

M-a privit cu răceală, judecându-mă. Expresia de pe fața ei era acuzatoare. Durerea mea de cap începuse să pulseze și mi-am amintit că de obicei nu le permiteam oamenilor să-mi vorbească în felul ăsta.

— Și ce-ai vrea să fac? Spune-mi! Ce-ar fi să mă urc în camionetă și să le las pe-amândouă aici? Nu-s problema mea. Ai înțeles?! La naiba, las' că sun chiar eu la protecția copilului! Lasă-mă pe mine să sun! O s-o ia pe aia mică. O s-o dea în grija cuiva. Și-atunci n-o să trebuiască să-mi mai bat eu capul cu tot căcatul ăsta. Ce-ar fi să spun că am luat cu mașina o puștoaică țicnită, iar ea și-a abandonat surioara mai mică, lăsând-o cu mine?

Nancy și-a încrucișat brațele, și-a ridicat bărbia și n-a dat deloc înapoi, oricât de tare încercam eu s-o intimidez.

— Nu prea cred că vrei să vorbești cu șeriful. Am auzit-o pe fată zicându-ți „Roy”. Cred că numele pe care-l ai acum nu-i ăla adevărat și, mai mult ca sigur, nu vrei să-ți ia cineva amprente.

Mi-am smuls țigara din gură și-am aruncat-o, și un pescăruș s-a ferit, țopăind, de izbucnirea de scânteii.

— Bine, atunci poate-mi iau tălpășița pur și simplu. Poți să ai grijă ca Rocky să ajungă la închisoare, fetița, la vreun centru de plasament, și mie o să mi se rupă de toate astea!

— Cred c-ai putea face asta. Dar cred că, dacă voiai, ai fi făcut-o deja. Sau poate-ai încercat, dar

nu ți-a ieșit.

Am examinat împrejurimile motelului.

— Și nici tu nu vrei s-o lași, a zis ea. Și ție ți-e drag de aia mică.

Mi-am frecat ochii și mi-am ridicat mâinile-n aer.

— OK. Hai să nu ne mai prostim unul pe altul!

A râs puțin, cu ranchiună.

— Am putea. Dar ascultă-mă bine! Orice-ar fi, fetița aia are nevoie de cineva să-i poarte de grijă!

Am aprobat-o. Am stat rezemați de zid și-am privit păsările din parcare. Vântul cald susura printre clădiri și valuri de nisip traversau betonul. Aerul era atât de încărcat de mirosul oceanului, că simțeam gustul algelor pe limbă.

— Ei? a zis ea.

— Poți să mai ai un pic grijă de fetiță? Mă duc să văd pe unde-i Rocky, OK?

S-a gândit puțin înainte să întrebe:

— Cât timp o să lipsești?

— Nu prea mult.

Am pornit către camera cu numărul 8. Ajuns la ușă, m-am întors și-am văzut că Nancy încă se uita după mine. Am așteptat până când a intrat, apoi am ciocănit.

Băiatul s-a uitat întâi prin vizor. A strâns din ochi când mi-a deschis, lăsând să pătrundă înăuntru doar o fâșie subțire de soare. Am intrat neinvitat și-am închis ușa. N-avea tricou și i se vedea coloana vertebrală strâmbă, iar brațele slabe îi atârnavă ca un lest. Înăuntru era întuneric și se simțea un iz greu de țigară, de trup nespălat, de sudoare.

— Bună, cowboy! a murmurat Tray, apoi s-a lăsat să cadă pe pat.

Și-a desfăcut brațele și și-a pironit privirea în tavan. Un strat de transpirație îi acoperea fața și pleoapele-i fluturau. Pierdut. Drogat. Slab ca Iisus.

— Știi unde-i Rocky?

— A zis... că-i la muncă, mi-a răspuns el încet.

— Ce s-a întâmplat între voi doi?

— Întâmpat?

S-a ridicat în fund și și-a frecat obrazul. Îi vedeam coastele și striățiile mușchilor lui fragili.

— Nu s-a întâmplat nimica, omule. Am stat de vorbă. Am băut bere. Am dus-o la muncă.

— Ai plătit-o?

— Ce? Omule, a zis el dând dat din cap și chicotind, Ucigașul nu umblă cu puicuțe. Te-ai prins?

M-am apropiat, înghesuindu-l pe marginea patului.

— Unde-ai dus-o?

El a continuat să se uite în podea, cu brațele atârându-i între genunchi.

— Ăăă. Pe Strand. Am lăsat-o acolo.

Sacul de gunoi plin cu haine își revărsase conținutul pe covor. Am observat că pe masă erau cărți deschise și că schițele-alea ale lui erau întinse prin toată camera.

Am dat să plec, dar m-am oprit.

— De unde-ai luat marfa? l-am întrebat.

— Ce?

— De unde-ai făcut rost de droguri? Mai-nainte păreai curat.

— A! Ei, știi tu. Dacă vrei, găsești.

— Ai dat de bani?

Și-a rotit privirea, lent, către mine, a rânjit și-a ridicat din umeri:

— Te-ai mai gândit la ce ți-am zis?

— Nu. Nu mă interesează.

— Aha.

S-a rostogolit și s-a ridicat în picioare. A scotocit în sacul de gunoi și a scos un tricou, apoi s-a dus la chiuvetă și și-a stropit fața cu apă, trecându-și mâinile ude prin păr și pieptănându-l cu degetele.

— Te-am văzut când ai plecat, mi-a zis el.

L-am privit cum își pune o pereche de teniși și scotocește printre hârtii după o țigară. A aprins-o, a aprins o veioză și s-a așezat, expirând fumul de parcă avea tot timpul din lume. Vocea-i devenise serioasă și îi dispăruse aproape complet accentul texan.

— Te-am văzut sărind în sus, cu ziarul ăla în mână. Eram chiar aici. Mă uitam pe vizor. Te-am văzut cum l-ai aruncat și-ai tulit-o.

Am simțit o apăsare în piept, senzația că măruntaiele mi se întăreau ca betonul.

— L-am găsit în coșul de gunoi. Și cum citeam io așa, îmi pică fisa! Ia uite, pe fetele-alea din articol le cheamă la fel ca pe fetele-astea de-alături. Unu și cu unu, știi. Simplu.

Dinții mi s-au încleștat, scrâșnind, și mi-am strâns pumnii. N-a părut să observe.

A ridicat o mână.

— Nu-i treaba mea, omule! Nu vreau să ți-o trag în niciun fel. Doar ziceam și eu, așa... Că dacă se ajunge-acolo...

— Dacă se ajunge unde? am întrebat.

S-a aplecat către mine. A tras spre el scrumiera de pe masă și a scuturat scrumul, rostogolind țigara peste muchia ondulată de plastic.

— Știi, dacă lucrez fără partener, sunt mai mari șansele să fiu umflat. Dacă nu de poliție, atunci de alții. Pricepi? Așa că hai să punem problema în felul următor: imaginează-ți că sunt cu brățări de oțel, transpirând din greu într-o celulă de poliție. Îmi pierd controlul, pricepi, mi-e rău, vreau să ies de-acolo. Și polițiștii, fanaticii ăia căcăcioși, se distrează. Polițistul ăsta vrea să stau acolo mult de tot. Vrea să-mi distrugă viitorul. Așa, deci sunt disperat, mi-e rău, mi-e frică. Aș putea avea un moment de slăbiciune. Aș putea să le zic: „Hai, dați-mi o seringă, dați-mi un fum, uitați de acuzațiile astea și pot să vă dau în schimb un pont despre o crimă. Pot să vă dau informații despre niște fete dispărute...”

Articulațiile degetelor îmi pulsau și simțeam presiunea sângelui în dosul ochilor. Tray a început să se joace cu un briceag de tip fluture, pe care-l scosese de sub niște hârtii. Îl desfăcea, îl răsucea, făcând lama să-i străfulgere în mână. Asta ar fi trebuit să-mi transmită mie că era în stare să-și

poarte de grijă. Apoi s-a scobit în dinți cu lama, ca să-mi arate cu câtă nonșalanță făcea față situației.

— Gândește-te, omule! Cum am zis, nu vreau să ți-o trag. Tot ce vreau e să facem niște bani. M-ajută, te-ajut. Poți să te alegi cu cînșpe mii la final. Hai să facem niște bani!

Puteam să aud tremurul ușor din vocea lui, din când în când, iar tonul îi devenise mai pițigăiat. Se tot uita la obiectele de pe masă, își lega șireturile, orice numai să-mi evite privirea.

— Altfel, trebuie să ne asumăm amândoi niște riscuri.

L-am privit și furia mi s-a mai potolit, pentru că aproape că-mi era milă de el. Cine-l învățase lecția nu-l învățase suficient de bine. Nu mă cunoștea, nu știa ce putea să-nsemne pentru el faptul că-mi spunea chestiile-astea. Și-a scuturat țigara, și-a îndreptat blugii și și-a scărpinat un braț, și-a trecut mâna prin păr și, când n-a mai avut unde altundeva să se uite, m-a privit. I se zbătea un ochi.

— Chiar să fie doar atât? am întrebat eu. Dacă particip la o operațiune de-asta cu tine, de unde știu că n-ai să-mi ții mereu sabia deasupra capului? De unde știu că n-o să vrei să faci asta și-altă dată? Că n-o să mă pui în zgardă?

— Haide, omule! Asta încerc să-ți zic. Nu despre asta-i vorba. Eu nu-s așa. E un schimb de favoruri. Unu la unu. O să fim chit.

Am observat un șir abia vizibil de furnici roșii deplasându-se de-a lungul plintelor și mi-am plimbat privirea peste hârtiile de pe masă, hărțile și schemele circuitelor electrice. Multe dintre desene erau pentagrame, schițe de capete de capră și bricege tip fluture.

El a zis:

— Cred că pur și simplu o să trebuiască să ai încredere-n mine, omule. Dar sunt corect. Nu zic una și fac alta. Ascultă-mă! Uite-te la ce-am pus la cale, ascultă ce-am de zis! Uită-te pe astea!

Pentr-o clipă am tăcut amândoi. Am simțit că foliile de aluminiu din fereastră emanau mai puțină

căldură și, cumva, am știut că afară se întunecase, ca și cum o cortină de nori ar fi poposit deasupra noastră.

— Bine, am zis. Toată treaba trebuie să aștepte până se face întuneric. Trebuie să încerc să dau de Rocky.

— Da. E-n regulă. Crede-mă!

Părea mai puțin tânăr când zâmbea – fața i se umplea de riduri, iar dinții lui mici și strâmbi se iveau ca o mână de pietricele.

M-am ridicat.

— Cred că oamenii de-aici n-ar trebui să ne vadă împreună. Ne întâlnim la Circle K⁽³⁴⁾ mai jos de-aici. La ora 20.00.

— Frățâne, ești paranoic! Nimeni d-aici n-o să afle nimic.

— Dacă vrei să lucrăm împreună, trebuie să-ncepi să fii prudent. Chiar din momentul ăsta!

— Bine, bine! Omule, îmi aduci aminte de Wilson.

— Atunci fă cum spun eu!

M-a aprobat cu un salut milităresc ironic. Ieșind din cameră, n-am privit înapoi. Am văzut că avusesem dreptate: brazde de nori cenușii se adunaseră, joși, ca și cum cerul acoperit ce atârna deasupra noastră ar fi fost interiorul unui munte.

Am găsit restaurantul pe Strada 22, între Ship's Mechanic Row și Market Street. Pirandello's era la parterul unei clădiri din gresie. Intrarea era încadrată de un aranjament de becuri în globuri de sticlă în formă de flăcări. Litere cursive erau imprimare pe ușa de sticlă și jumătățile superioare ale ferestrelor erau acoperite de draperii stacojii. Pe trotuar, un bărbat țipa la un câine.

De cum am intrat m-a întâmpinat o amfitrionă. Personalul purta pantaloni sau fuste negre, cu cămăși albe și papioane negre. Era ora 17.00 și ea mi-a spus că de-abia deschiseseră la bucătărie și m-a întrebat dacă vreau o masă. O treime din sală era

ocupată de femei care purtau bluze, bijuterii și coafuri texane înalte.

— Rocky e în tură acum?

— Cine?

— Rocky. Sau Raquel? Micuță, cu păr blond, tuns scurt. Blondă naturală.

S-a încruntat, gânditoare, și a privit în jos la tabelul cu rezervări.

— Nu cred c-o știu.

— Nu lucrează aici?

— Nu-s aici decât de câteva săptămâni. Cred că mai sunt oameni pe care nu i-am cunoscut încă.

— Totuși, le știi pe celelalte chelnerițe, nu? N-ai văzut-o niciodată? Minionă, cu păr înfocat, foarte drăguță. Mică de statură.

— Știi ceva? Cred c-am văzut o fată ca asta o dată sau de două ori, la bar. Nu m-am gândit că lucrează aici.

Mi-a indicat în spatele ei, dincolo de intrare și de sala principală, barul lung, luxos, așezat în fundul sălii de mese, unde servea un tip în cămașă și cu soiul ăla de cotiere pe care le purtau bărbații în secolul trecut sau cam pe-atunci.

Părea să fie de-o vârstă cu mine, bronzat până la culoarea nămolului din deltă și, când m-a privit, sprâncenele palide s-au pierdut pe chipul său. A dat din cap către mine, preparând cu mișcări precise o băutură pe care i-a înmănat-o unei chelnerițe. În orice domeniu de activitate, poți să judeci cât de capabil e un om, după felul în care își folosește mâinile – dacă le mișcă prea dezlânat sau dimpotrivă, cu gesturi crispate, controlate. M-a salutat și-am cerut un Miller, dându-i un bacșiș egal cu prețul.

— Mulțumesc, a zis el, dând din cap. Aștepti pe cineva?

— De fapt, caut o fată. Crezusem că lucrează aici.

I-am descris-o pe Rocky din nou, numind-o „Raquel”.

— O știi? Păr scurt, blond ca lămâia. Față ascuțită, drăguță. Mi-a zis că lucrează aici.

A ridicat din sprâncene și dungi palide i s-au ivit pe fruntea tăbăcită de soare. Și-a mângâiat ciocul bine tuns.

— S-ar putea să știu la cine te referi. Dar nu lucrează aici. A venit la bar de vreo două ori, a stat chiar aici. A așteptat să i se alăture cineva. A stat și-a fumat, până când cineva i-a oferit de băut.

— Da?

A dat din cap, părând ușor amuzat.

— Dacă ai nevoie de companie, știu eu câteva fete. Aș putea să dau un telefon, dacă vrei.

— Doar asta mă interesează.

— Ei bine... A venit numai de două ori, din câte știu. Conducerea restaurantului mi-a zis să anunț dacă se întoarce. Știi, ăsta e un local cu clasă.

Am scanat din priviri pereții granulați, decorați cu foiță de aur, reproducerile din pastă de hârtie ale Coliseumului și ale turnului înclinat.

— Vreau să spun, e treaba ei ce face. Dar mai bine ar încerca la barurile din hoteluri. ăsta nu-i locul potrivit pentru ce face ea.

— Bine.

M-am ridicat de pe scaun și i-am mai aruncat o bancnotă de cinci dolari pentru conversație. Mi-era ușor să mi-o închipui pe Rocky intrând aici pentru prima dată. Probabil că nici nu completează o cerere de angajare, ci stă singură la bar. Cineva se apropie de ea sau poate că ea este cea care aruncă o privire cuiva, că doar știe cum s-o facă. După câteva ore, se întoarce la hotel cu niște bani și le spune tuturor că și-a găsit de lucru.

Am condus pe Harborside, apoi pe Rosenberg Avenue și către Seawall. Am trecut pe lângă plaje. Oamenii se îngrămădeau pe nisipul cenușiu, soarele incendia totul și-mi pătrundea prin parbriz în valuri roșiatice. Eram cu ochii după culoarea aceea exuberantă de păr. Un om se culcase cu picioarele îndoite pe-o bancă în stația de autobuz, cu un ziar pe față, femeii în bikini se mutau de la umbră, la

soare, și invers, un bărbat gras căra un casetofon uriaș din care se auzea rock tejano^[35].

Tinerii invadaseră cu totul o bucată de plajă. Trupurile lor bronzate și zvelte mi-au provocat un vag resentiment din cauza felului în care luau totul de-a gata, timpul și șansele, ca și cum li s-ar fi cuvenit de la sine. Deasupra capetelor lor plutea ușor un disc. Mi s-a părut că, pentru unii oameni, lumea era o amiază nesfârșită și le-am ascultat vocile și râsetele, privindu-i cum se fugăresc ca niște cățeluși. Nu mi-o puteam imagina pe Rocky printre ei. Multe lucruri n-ajung ceea ce ar fi trebuit să fie.

Înainte să mă întorc la motel, am oprit la Ace Hardware și am cumpărat o cutie de saci de gunoi super-rezistenți Steel Sak și nouă metri de funie de douăzeci milimetri grosime.

Am băgat capul în biroul recepției de la Emerald Shores, unde Dehra și Nancy stăteau la o măsuță de cafea și jucau un joc împreună cu Tiffany, care părea curată și proaspătă, într-o rochiță galbenă de olandă. Zarul s-a rostogolit, ea a bătut din palme, apoi a ridicat ochii și mi-a făcut cu mâna.

Nancy a înălțat din sprâncene, iar eu am clătinat din cap. Ea s-a apropiat.

— Ai dreptate, i-am zis. Nu lucrează acolo. N-a lucrat niciodată. Nu știu ce să zic. Am condus încolo și-ncoace, dar n-am văzut-o.

— Iisuse, Marie și Iosife! a zis ea punându-și mâinile în șolduri. Ce facem acum?

— Cât timp mai e rezervată camera lor? Am uitat pe cât timp am plătit.

— Cred că ai plătit camerele până poimâine.

— Se-ntoarce ea până-atunci.

— Crezi?

— Sunt sigur că știe când nu mai au dreptul să ocupe camera. O să se-ntoarcă după aia mică. Dacă nu, o să încep să verific la celelalte moteluri.

— Presupui că totul e în regulă, așa, pur și simplu? Nu crezi că i s-a întâmplat ceva?

— Nu lipsește de destul vreme ca să-ncep să mă gândesc la asta.

Nu-mi dădeam voie să mă gândesc la asta, nu încă.

Nancy a aruncat o privire înspre birou. Ultimele raze ale soarelui erau blocate de clădiri, transformând aerul într-o ceață roșiatică, mohorâtă. Prin geam, o vedeam pe Tiffany amuzându-se.

— Care-i problema ei, totuși? O are pe asta mică. Ce e în neregulă cu ea?

— N-aș putea spune. Știi cum sunt unii oameni. Li se-ntâmplă ceva rău. De obicei când sunt tineri. Și după aia, nu-și mai revin niciodată.

— Dar unii își revin.

— Cred că da. Dai însă mai des peste ceilalți.

M-a aprobat și-a început să bată din picior, cu ochii ațintiți asupra unui pahar de Big Gulp pe care cineva-l lăsase în parcare. Se rostogolea de colo-colo. M-am aplecat către ea.

— Auzi, referitor la fetiță. Dacă, cumva... nu știu. Ați avea voi grijă de ea, nu?

Și-a arcuit gâtul într-o parte arătându-se jignită:

— Ce?

Mi-a căzut privirea pe motocicletă lui Tray. Se înnoptase fără să-mi dau seama. Acum eram amândoi înconjurați de nuanțe neașteptate de albastru, care se întuneceau din ce în ce mai tare.

— Cât e ceasul?

— 19.45. Ce ziceai?

— Nimic. Trebuie să mă văd cu cineva.

— Deci copilul rămâne cu noi în continuare?

— Cred c-aș putea s-o iau cu mine. Dar n-am mai multe drepturi asupra ei decât aveți voi.

I-am întins patruzeci de dolari.

— Poftim. Pentru cină. Sau ca s-o distrați. Dacă Rocky nu apare până mâine, vedem noi ce facem.

A luat banii fără ezitare, i-a împăturit și i-a strecurat în buzunarul din față al blugilor.

— Nu-i întotdeauna fericită, să știi. Mititica.

— Ce?

— Tiffany. N-o vezi numai râzând și zâmbind. Câteodată se înfurie. Rău de tot. Aruncă cu mâncarea și plânge. Începe să întrebe de sor-sa și se supără. Se sperie dacă faci mișcări bruște în preajma ei. Asta știu că ți-am zis deja.

N-am știut ce-aș fi putut spune. M-am mulțumit să dau din cap.

Tray Ucigașul stătea ascuns după o cabină telefonică de lângă Circle K, adus de umeri de parcă s-ar fi ferit de un vânt puternic. Când a văzut camioneta, mi-a făcut cu mâna și a traversat în fugă. Pusesem funia și sacii de gunoi pe platforma din spate.

A deschis portiera.

— În regulă, am zis.

— Vrei să vezi?

— Să mergem, am zis eu oftând.

M-a îndrumat către Broadway spunând că nu e grabă.

— Totul e ținut în depozit. E și-o mică debara în el, unde țin niște veste plumbuite și alte chestii, dar, în afară de asta, înăuntru e ca un fel de puț care duce până pe acoperiș sau ceva de genul ăsta. Trapa e încuiată, dar e un spațiu gol între podele. Acolo o să m-ascundă femeia de serviciu la ora închiderii. O să stau liniștit până pe la ora 1.00, apoi o să cobor și-o să reconfigurez alarma aia. Ne trebuie și o furgonetă. De asta trebuie să te ocupi tu. O aduci în spate, încarcăm marfa. Ne ia maximum douăzeci de minute. O ducem la Houston. Deci eu fac toată munca grea.

— Care-i adresa?

— Broadway, numărul 4515.

— Pe cine ai înăuntru?

— Pe femeia de serviciu, omule. Îl știam pe frate-su.

— Sunt alei pe partea cealaltă? Un loc de unde putem să supraveghem clădirea?

— Da, sigur. Întoarce aici.

Își tot bâțâia genunchii, se plesnea peste pulpe și-și mușca buza de jos. Derulasem în minte toate variantele de dialog, toate scenariile posibile. Dar, chiar dacă furtul ar fi avut loc și am fi scăpat amândoi cu buzunarele pline, asta n-ar fi făcut decât să-l încurajeze. Nu conta că-și dădea cuvântul, nu poți să ai încredere într-un drogat, asta-i clar. Întotdeauna ar fi avut avantajul a ceea ce știa despre cele două fete.

Am încercat să nu mă gândesc la asta, pentru că era și el ca fata aia din hotelul din Amarillo: n-avea să scape cu viață din asta. Lucrurile nu puteau decât să meargă din rău în mai rău.

— Orfelinatul tău unde era? l-am întrebat.

— Ă? În Jasper.

— Te-au pus vreodată să culegi bumbac?

— Ce? Nu.

— Pe mine m-au pus. Ne scoteau pe toți în câmp, din august până în octombrie. Îi ziceau Programul Social de Ajutoare.

— Aha.

— Ai avut părinți adoptivi?

— Ăăă, da, a zis el. O dată, pe la opt ani. Erau de treabă. După aia, au trebuit să se mute. Pe mine nu m-au putut lua. Era ceva în legătură cu serviciul lui.

A arătat prin parbriz și m-a anunțat:

— Aici e.

— O să parchez mai încolo. Ne întoarcem pe alee.

— Sigur. OK.

Am traversat pe jos aleea, rămânând adăpostiți în umbra ei. Un tomberon, hârtii bătute de vânt. Nicio fereastră deasupra noastră. Tray a arătat către clinică.

— Nu știu, am zis. Pare cam la vedere.

— Dar nu e, nu în partea din spate. E altă alee acolo. Au propriul lor spațiu de încărcare a mărfurilor, în spate.

— Nu știu, am zis, lăsându-l s-o ia înainte.

Am scos mănușile pe care le îndesasem în buzunarul de la spate și mi-am ținut respirația cât le-am tras pe mâini. Erau multe alte feluri în care-aș fi putut s-o fac, dar Tray era pricăjit ca un pisoi și metoda asta avea să funcționeze. Eram silențios.

Când s-a întors spre mine, a făcut un pas înapoi, surprins să mă descopere atât de aproape de el, dar era prea târziu. L-am apucat de beregată. Ochii i s-au umplut de o înțelegere teribilă, apoi i s-au umflat ca niște bășici pline de sânge și i-am zis:

— Șșșt!

Expresia aceea pe care-o au toți – „Stai puțin. Stai puțin!”

S-a luptat, dar întinderea brațelor mele era cu vreo douăzeci de centimetri mai mare decât a lui. Chipul i s-a învinețit, capilarele i s-au umflat și i-au plesnit pe sub piele. A încercat să scoată cuțitașul ăla al lui, dar acesta a zăngănit pe asfalt. Am apăsat cu degetele mari și i-am simțit osul hioid plesnind. Pleoapele i s-au zbatut și și-a dat ochii peste cap. Aerul i-a ieșit din trup cu un ultim horcăit și am simțit că-și dăduse drumul pe el. Limba îi atârna ca un melc gras și epuizat.

L-am întins la pământ și-am simțit nevoia să-i ofer o explicație, să-l conving că o făcusem doar de dragul fetelor. Dar asta n-ar fi schimbat cu nimic lucrurile pentru el.

Am verificat ambele capete ale aleii, unde lumina stradală străpungea întunericul, apoi mi-am adus camioneta mai aproape, astfel încât portiera să fie aliniată cu gura aleii. L-am aruncat pe locul pasagerului, rezemându-i trupul de geamul heliomat.

Plănuisem să trag pe o străduță laterală, unde era întuneric, să-l înfășor în prelată și să-l arunc pe platforma camionetei. Dar, ieșind din oraș, mi s-a părut foarte natural felul în care stătea rezemat de portieră, de parc-ar fi fost doar mahmur. Deși cabina mirosea din pricina rahatului lui, între noi persista o anumită intimitate.

Am simțit un soi de recunoaștere reciprocă. De parcă el ar fi știut ceva despre câmpurile uriașe, pustii, despre camerele la comun, despre cafeaua făcută pe plită, despre vocea care striga stingerea. Iar eu eram singurul care înțelegea groaza acelui moment în care s-a pomenit, la finalul vieții sale, pe alea aceea, cu mine.

L-am condus afară din oraș, așa, pe locul din spate. Prietenul meu bețiv. Cel din urmă amic al meu. Sinele meu mai tânăr, mai slab, mai imprudent.

La Porte se afla la vreo cincizeci de kilometri de Galveston. Acolo era o mlaștină care dădea în Galveston Bay. Mai călătorisem pe-aici când lucram pentru Sam Gino. Demult de tot. Locurile erau la fel cum mi le aminteam: un braț secat, numit Marais du Chien^[36], într-o încâlceală întunecată de canale și bălți care se încolăceau. Mlaștina arăta peste tot la fel – un labirint de chiparoși, pini și sălcii prin care foșgăiau aligatori și șerpi și zăngani preistorici de mărimea unor canoe. Un canal de irigații abandonat ducea către un cot izolat și către un pâlc de pădure care cobora până în mlaștină. Toate astea erau și-acum acolo, dar mai sălbătice. Trestia gigantică, vițele încurcate și copacii înalți erau invadați de un înveliș de kudzu care făcea ca totul să pară o singură entitate, o creatură preistorică a cărei siluetă frunzoasă se înălța pe fundalul strălucitor al nopții.

Am ținut farurile stinse cât am traversat canalul de irigații și-am parcat între niște pini, aproape de cotul râului. Am făcut o gaură într-unul dintre sacii de gunoi și mi l-am pus ca pe un șorț de bărbier, apoi am tras cadavrul jos din mașină. I-am luat cheile și portofelul, i-am scos cămașa și pantalonii, apoi i-am făcut tăieturi în carnea ce începea să se răcească, sub braț, acolo unde sângele era stătut și gros.

Voiam să-l acopăr cu niște saci și să folosesc funia ca să-l cobor încet în mlaștină, dar am auzit un clipocit și ceva împrôșcând apa și, scrutând întunericul, aproape c-am văzut aligatorul propulsându-se în mlaștină cu o lovitură de coadă. L-am auzit străpungând suprafața acesteia cu un pleoscăit moale. De undeva din apropiere s-a auzit un fâlfâit de aripi.

L-am ridicat și l-am purtat în susul pantei. Era ușor, chiar și cuprins de inerția morții. I-am dat drumul, peste umăr, și-a căzut în beznă cu un pleoscăit. Am ascultat foșnetele joase și clipocitul făcut de creaturile ce se trăgeau mai aproape să investigheze prada. Apoi i-am aruncat hainele în sacul de gunoi, l-am legat și l-am azvârlit în mlaștină. Apa a început să clocotească și să împrôaște.

Ieșind din La Porte, i-am aruncat portofelul în coșul de gunoi de lângă un McDonald's, apoi am oprit la primul magazin și-am cumpărat o sticlă de Jim Beam. Avea un gust oribil, dar era singura marcă pe care-o aveau.

Rocky tot nu se întorsese la motel, iar luminile din camera celor două surori erau stinse. M-am strecurat în camera lui Tray Ucigașul. N-avea mare lucru, dar am luat cărțile și ce haine mai erau pe acolo, le-am vârat pe toate într-un sac de gunoi, m-am asigurat că nu mă vede nimeni și le-am aruncat într-un tomberon, câteva străzi mai încolo.

Apoi m-am întors în camera mea și-am făcut un duș, mi-am aruncat niște haine pe mine și m-am așezat, pe întuneric, cu fața la fereastră. Am sorbit dintr-o sticlă nouă de whisky, de o calitate mai bună, și-am fumat supraveghind parcare, bâțâind din genunchi și încleștându-mi pumnii.

Cam pe la ora 1.00, un Cadillac enorm, de culoare închisă, a intrat în parcare, botul său pătrat tăind întunericul cu farurile. Nu era chiar genul de vehicul pe care te-așteptai să-l vezi aici. Ferestrele erau fumurii și motorul silențios, dar puteai să auzi zumzetul puterii sale tăcute.

Din el, a ieșit Rocky. Se clătina ușor pe tocurile înalte și mi s-a părut că avea o rochie nouă, ca o piele de zebură, care-i învăluia trupul. A închis portiera și-a făcut un pas poticnit în spate, ca și cum ar fi fost beată. Mașina care dădea înapoi i-a surprins ochii îngustați în luminile farurilor. Am văzut-o încremenind și ducându-și mâna la gură când mi-a observat camioneta.

Când am deschis ușa, Rocky avea o expresie arogantă și-n același timp confuză, dar, pe măsură ce m-am apropiat de ea, aceasta i s-a șters de pe chip. Speriată, abia a reușit să spună „Roy”, cu o voce pițigăiată și spartă.

Nu m-am oprit, ci am apucat-o de încheietură și-am tras-o după mine înapoi în cameră.

I-am dat brânci înăuntru. A căzut în genunchi, lovindu-se cu capul de saltea, cam dramatic. Am închis ușa c-un șut și am tras draperia.

— Roy, stai puțin!

S-a târât înapoi, fără să se ridice.

— Stai puțin!

Rochia i se ridicase pe coapse și una dintre bretele îi căzuse de pe umăr. Am văzut vânătăi cenușii pe coapsa ei.

— N-ar trebui să te dai cu rimel, i-am spus. Nu știi cum. Arăți caraghios.

Mi-am scos cureaua. A dat să spună ceva, dar mi-a întâlnit privirea. Vocea i s-a pierdut cu totul, iar ochii măriți de frică i s-au ațintit asupra cataramii. Crezuse că situația va decurge în favoarea ei, c-o să poată să vorbească, să-mi arunce insulte și să scape basma curată.

— Am crezut c-ai plecat, a zis ea.

Am apucat-o de păr și-am ridicat-o în picioare, silind-o să stea pe vârfuri dacă voia să rămână cu scalpul întreg. Lacrimi îi curgeau pe pantele abrupte ale obrazilor.

Am ținut-o așa și m-am uitat la ea. Avea nasul roșu și umflat iar ochii ei șocați clipeau în spatele unei pelicule umede. Albul lor era înțesat de

vinişoare roşii. Probabil era încă sub efectul drogurilor. Pieptul îi tresălta.

Am plesnit-o cu palma peste faţă, iar ea a căzut pe pat.

A ţipat:

— Tipu' ăla, Tray, mi-a spus că ştii! Mi-a arătat ziaru' ăla!

— Viaţa mea, am zis. Şi viaţa fetei ăleia. I-ai povestit despre noi?

— Ce? Nu...

Am îndoit cureaua şi-am tras de ambele capete, făcând-o să scoată un plesnet.

— Roy, Roy!

Se bâlbâia, plângând, cu mâinile ridicate.

— Tipu' ăla, Tray, tot întreba de tine. M-a întrebat de tine de prima oară când l-am întâlnit, în dimineaţa aia când ne adunaserăm toţi afară. I-am spus că eşti un tip dur, că eşti unchiul nostru şi că eşti periculos. Atât! Am crezut c-ai plecat. Mi-a dat nişte bere. Atât i-am spus. Mi-a arătat ă, ă, ziarul...

— Toată vorbăria aia, cum să fim cinstiţi unul cu altul, dar nu ţi-a trecut prin cap să-mi spui că eşti o criminală.

Ea a clătinat din cap, cu ochii în podea.

— Nu-nţelegi. El, el...

— M-ai transformat în complice! Şi pe aia mică la fel!

Ea clătina din cap.

— Şi te-ai apucat de curvăşăreală din clipa-n care te-am scăpat puţin din ochi!

— Puţin?! Am crezut c-ai plecat! N-ai zis nimic! Ai şters-o pur şi simplu! După aia, Tray ăla mi-a dat bere şi mi-a zis că ţi-ai luat bagajele cu tine. Trebuia să fac rost de nişte bani, omule! Ce era să fac? Ce-ţi pasă ție?

Părea prea ameţită ca să stea în picioare, capul i se tot legăna pe gât şi limba i se împleticea.

— De unde ai vânătăile-alea?

Şi-a tras fusta în jos şi-a dat din umeri, apoi şi-a îmbrăţişat genunchii.

— De-acolo de unde ai şi rochia?

A scos un geamăt lung, poticnit, ca și cum n-ar fi avut aer, și-a apăsât obrazul pe genunchi și a început să respire precipitat.

— Doamne, că tâmpit mai sunt!

M-am lăsat pe vine în fața ei și i-am legănat catarama curelei prin fața ochilor.

— N-ar avea nicio importanță, numai c-o ai pe copila aia cu tine. Ai luat-o de la ea de-acasă și-acum ai băgat-o în rahatu' ăsta. Și pe mine la fel. Dacă te umflă poliția pentru că ți-ai scos curu' la vânzare? Ce faci atunci? Căcat, adică-ți dai seama că-i ilegal, nu? Hai să uităm de chestii cum ar fi demnitatea și siguranța și alte căcaturi d-astea... dar, futu-i mă-sa, ce naiba faci?

Am apucat-o zdravăn de bărbie și i-am ridicat fața către mine. Nările-i tremurau și privirea ei fixă avea o intensitate furioasă, care mi s-a părut semnul unei nebunii reale, abia ținute în frâu.

— Femeia de aici... Ridică-ți capul! Uită-te la mine! Femeia de aici vrea să te reclame la poliție. Vrea să sesizeze protecția copilului cu privire la Tiffany. Vrea să le spună că o târfă și-a abandonat copilul la ea în motel. Știi cum e viața în grija statului? M-ascuți? Uită-te la mine! N-ai vreme să-ți plângi de milă, gunoi nenorocit ce ești!

Și-a întors din nou fața de la mine, clătinând din cap. Tot zicea „nu, nu, nu”.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău!

— Lasă asta. Nu-mi pasă! Vrei să-ți distrugi orice șansă și te prefaci că ești prea proastă ca să îți dai seama de asta.

Am privit-o cu ură până când a încetat să mai suspine. Am apucat-o de brațe și-am săltat-o în capul oaselor.

— Vorbește! Acum! Zi-mi ce naiba crezi tu că faci!

— N-am vrut. Am... nu mi-am dat seama cum a trecut timpul.

— Și cu Lance? Asta ce-a mai fost? Ți-aduci aminte ce s-a întâmplat în New Orleans? Ți-aduci aminte de prietena ta, moartă-n dormitoru' ăla?

Mi-a răspuns printre dinți:

— Ce să fac... cum era să am grijă de ea? Spune-mi! Roy, ne trebuie bani. Tu plecaseși.

Și-a șters nasul și și-a aranjat rochia.

— Oricum n-o să rămâi cu noi. Știu asta. Ce era să fac? Ce te privește pe tine? Ce era să fac?

— Poți să găsești vreo câteva sute de răspunsuri corecte la întrebarea asta înainte să ajungi la curvăsărie, cred eu. Cine era tipul din Cadillac?

— Un bărbat. L-am cunoscut noaptea trecută. Era în oraș pentru câteva zile și-avea nevoie de companie. A plătit bine. Pot să mai plătesc camera aici pe-o săptămână, să cumpăr mâncare. Și ceva haine.

— Uită-te la tine!

— Ce, crezi că-mi pasă?

— Nu. Habar n-am de ce anume îți pasă sau nu-ți pasă ție. Nu-mi pot imagina. Uită-te la tine! Ești drogată.

— Nu. Nu, n-am...

Apoi a căzut pradă unei noi crize de plâns, de parcă n-ar fi fost în stare să vorbească. S-a ghemuit lângă pat și și-a pus capul în mâini.

— La naiba! Rocky, lucrurile ar fi putut merge bine!

— Unde te-ai dus? Unde-ai plecat?

— Adică ce, e greșeala mea? N-am niciun motiv să mai stau cu tine. Pricepi?

— Cum zici tu...

Mi-am înfășurat cureaua în jurul pumnului și m-am ridicat în picioare. Singurul bec din cameră arunca umbre lungi și anemice și dădea feței ei un aer bolnăvicios. Aerul sărat și mirosul sexului ei erau grele, umede. Pielea curelei a scârțâit în jurul încheieturilor mele. Nu voiam, dar era ca și cum ai fi bătut un câine la care țineai.

E important să-l înveți. Păcat că ăsta e singurul fel în care poate să învețe un animal fără minte.

Dar tocmai atunci m-a apucat un acces de tuse, ca o lovitură a unei puști cu două țevi, și-am simțit o

greutate în piept. M-am aplecat și-am scuipat, scoțând horcăieli sălbătice, împestrițate cu sânge.

Vedeam stele, mi se învârtea capul. N-am reușit să-mi recapăt suflarea și-am căzut în genunchi. Durerea mă sufoca, mă lovea în piept ca un ciocan. Coastele mă dureau, simțeam că înăuntrul pieptului am răni, vedeam fulgere luminoase în fața ochilor și mi-am imaginat-o pe bătrâna doamnă Moarte mărșăluind prin țesuturile mele moi, lovindu-mă cu bastonul de fiecare dată când tușeam.

— Roy?

Rocky s-a tras mai aproape de mine.

— Roy?

Am apucat-o de mână și-am strâns-o, tare, agățându-mă de ea ca de o ancoră în timp ce tușeam – răgete, hârâituri, șuierături înecăcioase –, dar nu mi-a dat drumul. Mi-a cuprins palma în mâinile ei și a strâns-o până când m-am oprit din tușit. A continuat să mi-o strângă și după aia.

După ce mi-a trecut criza, am avut nevoie de un oarecare timp ca să mă adun. Când mi-am revenit, fața-mi era udă de lacrimi și muci. Am privit-o pe Rocky și mi-am dat seama că vedea cât de frică-mi era.

M-am șters la gură, dar nu eram murdar de sânge.

— Ce mai vrei? am gâfâit.

Aveam o voce de bătrân. De parcă aș fi făcut gargară cu Drano^[37].

— Ce mai vrei? Ce?

— Nu. Nu ne lăsa aici, omule! Nu pot...

Și-a șters obrazul, mi-a strâns și mai tare mâna, apoi mi-a dat drumul.

— Cristoase!

Și-a mângâiat palma cu degetele celeilalte mâini, privindu-mă îngrijorată.

— N-ar trebui să mergi la un doctor?

— Nu-ți trebuie un meteorolog ca să-ți dai seama că plouă.

— Dar ești bolnav, înțelegi? Știu că nu vrei să-ți aduc aminte. Dar nu faci nimic ca să te vindeci. Bei.

Fumezi.

— Ce am eu... nu-i ceva de care să te vindec.

— Roy...

Chipul i s-a schimonosit încet, ca al unui copil care începe să înțeleagă cât de proaste sunt veștile pe care le-a primit.

— Atunci, în Orange. E-e-eu...

A început să se bâlbâie și mai tare și și-a dus mâinile la gură.

— Ușurel. Ești în siguranță. Nimeni n-o să facă legătura între tine și crimă. Am scăpat de pistol.

Și-a ațintit ochii în poală și-a-nceput să plângă, dar era un alt fel de plâns, mai plin de tristețe.

— Hei! Gata, ce-i făcut e bun făcut! S-a terminat! N-o să facă nimeni legătura. Singura persoană pe care tre' s-o împaci cu asta ești tu.

— Sunt... a zis ea scuturând din cap. Tu nu... El zicea, îmi spunea că e numai vina mea...

O expresie de stânjenală și durere i-a apărut pe chip și, dintr-odată, Rocky părea doar o copilă. Mi-am dat seama cât de tare se ura pe sine.

— Sunt convins că tipul o merita. Pricepi? N-am niciun dubiu. Dacă mi-ai fi spus de ce vrei să-l omori, probabil c-aș fi făcut-o chiar eu. Nu contează. S-a terminat. Trebuie să uiți.

M-am ridicat și-am ajutat-o și pe ea să se ridice. Când mi-am pus mâna pe umărul ei, și-a culcat obrazul pe pieptul meu, plângând.

— Așa stă treaba în situațiile astea. Nu trebuie să simți nimic. Poți să decizi ce simți și ce nu simți. Ascunde ce îți dorești cu adevărat. Dacă ceva nu merge, lași în urmă.

Și-a încolăcit brațele în jurul meu, agile și puternice.

— Roy, crezi în Iad?

— Nu, i-am zis. Sau, dacă există, e numai aici, pe pământ.

— Trebuie s-o recuperez pe Tiffany. Ar trebui...

— O să lămuresc eu lucrurile cu Nancy. Singurul motiv pentru care n-a chemat autoritățile este că toată lumea o iubește pe Tiff.

— Știu. Așa e. La asta m-am și gândit, Roy, când... adică mi-am imaginat că doamnele alea n-o să lase să i se întâmple niciun rău sau...

— Nu poți să faci una ca asta.

— Nu. Știu.

Era cam nesigură pe picioare, așa că am ajutat-o să se așeze pe un scaun. Avea nevoie să vorbească.

— Spune-mi despre el, am îndemnat-o eu.

— Nu vreau!

A scuturat din cap.

M-am gândit puțin.

— Aia mică nu e sora ta, așa-i?

M-a privit șocată, apoi și-a lăsat din nou capul în piept și s-a pus pe plâns.

— OK, am zis. E-n regulă.

— Și-am părăsit-o! Am lăsat-o cu el!

N-aveam ce să-i spun, așa c-am lăsat-o să se liniștească. Mi-am masat pieptul și-am așteptat.

Când a vorbit, vocea ei era moale, dar controlată și sobră.

— S-a-ntâmplat când m-am îmbolnăvit. Mama nu era prin preajmă. Câteodată pleca din oraș, când era vreo convenție sau altceva de soiul ăsta, și lipsea câte două zile. Oricum, nu era prin preajmă. Răcisem după ce stătusem toată noaptea sub podul ăla. Asta-i altă poveste. Când am ajuns acasă am făcut temperatură și-a trebuit să stau în pat. Nu eram decât eu și Gary, așa că a mutat televizorul în camera mea și mi-aduc aminte că m-am gândit: „Ce drăguț din partea lui.” N-aveam medicamente în casă, și el bea ceva dintr-o sticlă. A spus că e bun pentru răceală. Că maică-sa îi dădea și lui, și fraților lui câte-un pic de whisky când erau bolnavi. Așa că a stat în camera mea și ne-am uitat amândoi la TV și, din când în când, îmi dădea și mie câte-o înghițitură într-un pahăruț de carton. Îmi aduc aminte perfect pahăruțul de carton. După un timp, am început să mă simt mai bine, mai fericită, și nu-mi mai păsa că sunt bolnavă. El îmi spunea bancuri și râdeam de prostiile de la televizor. Lumina erau chioară, doar două lumânări și televizorul, iar el

stătea pe pat alături de mine, chestie care nu mă deranja, pentru că eram amețită. Era atât de gras, că patul s-a lăsat sub greutatea lui și, în timp ce moțăiam, m-am rostogolit spre el. După aia, nu știu cum, dar era prea târziu... ca și cum m-aș fi trezit, numai că trebuie să fi fost deja trează. Nu știu cum anume s-a întâmplat. Dar m-am trezit și se întâmpla. Era pe mine.

A clătinat din cap, uluită, de parcă ar fi fost povestea altcuiva.

— Era atât de gras! Nu puteam nici să respir. Avea coșuri pe umeri, niște ciorchini mari, roșiatici, și un miros de raci și de baltă.

M-am gândit că sunt lucruri cărora nu le supraviețuiești, chiar dacă nu te omoară.

Ea a continuat:

— Apoi, mama s-a întors acasă și nu știu... Cred că i-a zis el, cumva. I-a zis că eu am fost de vină. După aia, mama a început să se poarte cu totul altfel cu mine, față de mine. Mie-mi venea să-ncep să țip ori de câte ori îl vedeam. Nu știam cum stau lucrurile. N-am înțeles ce se-ntâmpla. Am început să mă îngraș, și mama pur și simplu a plecat. Iar Gary spunea că e de bine. Că o să primească ajutor de la stat.

Și-a sprijinit capul în mână.

— Am început să mă îngraș și nu puteam să mai ies din casă. M-a dus la spital abia la final.

M-am aplecat către ea:

— Du-te la tine în cameră! Fă o baie sau ceva... Liniștește-te, scoate-ți asta din minte și adună-te! Pune-ți ordine în gânduri! Chestia asta, ce-ai făcut pân-acum, s-a terminat cu asta.

— Tu ce-o să...?

— Eu rămân în cameră. Am avut și eu o noapte lungă. De dimineață o să vorbesc cu Nancy. Născocesc eu ceva pân-atunci. Nu putem să mai stăm aici. Trebuie să plecăm.

— OK. OK. Îmi pare rău!

— Nu-i nimic.

— Îmi pare rău c-a trebuit s-ascuți toate prostiile-astea.

I-am deschis ușa și ea a ieșit, oprindu-se o secundă când a dat cu ochii de motocicletă lui Tray, care încă mai era parcată în fața camerei acestuia. M-a privit peste umăr și n-a zis nimic. Am stat în ușă, urmărind-o cum intră în cameră. S-a întors să se mai uite o dată la mine, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu dispărașem, apoi a închis ușa.

Mi-am petrecut câteva dintre orele dimineții încercând să găsesc un mod de a face ceea ce trebuia să fac. Voiam ca fetele să aibă niște bani. În centrul minții lui Rocky era cuibărită o spaimă legată de lipsa mijloacelor de trai.

Sau poate c-avea să facă în continuare ce făcuse și până acum, indiferent de situație. Nu-s sigur că asta conta.

Mi-am scărpinat pieptul, simțindu-l sensibil și dureros pe dinăuntru după accesul violent de tuse de mai devreme.

Boala mă silea să mă grăbesc. Cred că, dac-aș fi avut o viață de trăit, aș fi rămas cu fetele, încercând să le ajut măcar un timp. Dar n-aveam să rezist atât.

Am urmărit fumul împrăștiindu-se în contact cu tapetul cojit și, în timp ce nivelul lichidului din sticlă scădea iar gândurile mele deveneau intuitive, nebunești, un plan a început, treptat-treptat, să se formeze.

Am scotocit după dosarul pe care-l luasem din casa lui Sienkiewicz.

Am lămurit lucrurile cu Nancy și a părut satisfăcută, pentru moment cel puțin, de felul în care era îngrijită Tiffany. I-am spus c-o să plecăm în curând. Am dat să ies, dar ea m-a întrebat:

— L-ai văzut pe domnul Jones pe-aici?

M-am oprit și-am clătinat din cap.

— L-am văzut ieri după amiază, pentru scurt timp. L-am întrebat despre Rocky.

M-am întors către camera lui.

— Motocicleta i-acolo.

Ea n-a zis nimic.

— Are să-ți plătească pentru cameră? am întrebat-o eu.

— Nu. Mai are plătite o zi sau două.

N-am mai zis nimic și m-am dus în camera fetelor. Rocky stătea pe pat, în spatele lui Tiffany, periindu-i părul în timp ce se uitau amândouă la televizor, la un talk-show. I-am zis:

— Azi trebuie să stai cu sora ta. Fii cuminte! Măntorc.

Părea spășită și epuizată, avea umerii lăsați și mi-a vorbit încet, fără să se întoarcă spre mine:

— Ce faci?

— Am o treabă de rezolvat. Măntorc mai târziu. E ceva pentru voi două.

— OK.

Se uita la părul lui Tiffany și chipu-i era inexpresiv, nepăsător. Degetele ei aveau mișcări automate, mecanice.

M-am asigurat că aveau ceva bani și-am condus către San Marcos ca să-mi deschid un cont la First National.

Studiasem din nou hârtiile din dosar. Declarații de expediție, datele sosirii și plecării mărfurilor, alături de notițe de mână despre dispariția anumitor containere, încercuite cu roșu și trecute, în contabilitate dublă, într-un carnețel care consemna plățile și pierderile de mărfuri într-un mod surprinzător de simplu, fără coduri și cifruri și alte acrobații strecurate printre rânduri. Numele lui Ptitko era peste tot. Probabil Frank Sienkiewicz crezuse că documentele astea o să reprezinte un fel de poliță de asigurare, ceva care să-i garanteze siguranța.

Destul de stupid din partea lui, de fapt. Poate că încerca să facă o înțelegere cu procurorii și asta era un pont pentru ei. Poate îl amenințase pe Stan cu dovezile. Nu știu.

First National avea sucursale peste tot, inclusiv în New Orleans, și puteam să dau un telefon de

oriunde și să aflu cât am în cont, apăsând doar câteva taste.

Pe atunci, tot ce-ți trebuia ca să deschizi un cont era un permis de conducere și un alt act de identitate. Am pus contul pe adresa din permis, undeva în Alexandria.

Asta mi-a ocupat cea mai mare parte din zi. Când m-am întors, spre seară, am mers să văd ce făceau fetele. Rocky se băgase în pat. Stătea cu ochii în tavan în timp ce televizorul zumzăia, iar Tiffany se juca cu un ursuleț de pluș pe care i-l cumpăraseră bătrânele.

— Hei! Cum te simți?

A clipit, cu ochii tot în tavan, cu harta lui de pete cenușii de apă.

— Ți-e rău?

— Nu.

— Bine. Atunci ce-ai?

Vocea-i era uscată și neclară, dar ochii i-au clipit și-au părut să se focalizeze pe ceva, ca și cum ar fi urmărit un film ce se derula pe ipsosul pătat de deasupra.

— Mă odihnesc. Sunt obosită, Roy.

Fetița și-a întors capul ca să ne privească, cu ursulețul atârându-i moale în mâinile pe care și le încleștase în jurul gâtului lui, de parcă ar fi încercat să-l sufoce.

— Nu ești bolnavă? am întrebat-o.

— Nu. Nu-s. Chiar nu-s.

Tiffany își plimba privirea de la unul la altul, încercând să priceapă, și-am simțit un fior de frică. M-am întrebat, probabil pentru a douăsprezecea oară, ce putea s-o aștepte în viitor și m-am gândit la fata de la popasul pentru camionagii din Amarillo.

Rocky a vorbit din nou:

— Mă odihnesc și-atâta, Roy. Încerc să mă adun și să-mi pun mintea în ordine. Nu-ți face griji. O să-mi revin.

Pupilele îi străfulgerau ca și cum ar fi urmărit un roi în mișcare.

— O noapte de somn, și-o să fiu bine.

— Trebuie să mai plec puțin. Numai câteva ore. După aia n-o să mai trebuiască să plec nicăieri. Nu vreau să-ți faci griji. Vezi de sora ta. O să mă-ntorc la noapte, târziu. Uite treizeci de dolari. Ia o pizza, ceva.

— OK.

Tiffany a răsucit jucăria în mâini făcându-i brațele să fluture.

— M-am gândit c-am putea să ieșim în oraș mâine, i-am zis.

Mi s-a părut că sună prostește, dar simțeam că trebuie să-i las ceva, o promisiune oarecare, ca s-o ajute să treacă peste noaptea ce urma.

— Poate ieșim doar noi doi. Să luăm cina. Ceva de genul ăsta.

— Sigur. Mi-ar plăcea, Roy.

— În regulă. La revedere, fetelor!

— Ce vrei să faci?

— Să dau un telefon.

Afară, cerul era negru și fără stele și atmosfera încărcată promitea ploaie. Unul dintre farurile din față ale camionetei începea să mă lase. În fața mea, fasciculul luminos din stânga clipea și se diminua, făcând burnița mărunță să apară și să dispară. În caz că puteau afla cumva de unde dau telefon, mă gândisem să ies în afara orașului. Am condus câteva ore prin Louisiana, până la Lesville. Ca să fiu sigur.

Cabina telefonică se afla lângă o benzinărie abandonată, înfundată pe o parte în pământul moale. Plăcuțele care ar fi trebuit să anunțe prețul benzinei erau goale, iar fereastra biroului de lângă garaj era acoperită cu saci de gunoi tăiați și întinși peste ea. Mi-am amintit de sacii pe care-i cumpărasem pentru Tray și-au început să-mi tremure mâinile. Înăuntrul cabinei telefonice, am luat câteva sorbituri mici dintr-o sticlă de JB și-am fumat o țigară. Pădurea deasă ce mărginea vechea autostradă era plină de insecte. Din betonul fisurat al stației, ierburile răsăreau ca niște fire țepene de păr, de un galben cretos, sub lumina felinarului înclinat deasupra cabinei telefonice, ca o mamă

protectoare. Dincolo de strălucirea lui, copacii foşneau în vânt.

Când mi s-a terminat ȱigara, am mai fumat una. Apoi am strâns receptorul în pumn, am introdus mărunȱişul şi-am format numărul.

Am fost nevoit să fac puȱină conversaȱie cu barmanul George şi-am fost cât pe ce să-l întreb ce-i mai face urechea.

— Zi-i că-l caută Roy, i-am spus.

Au trecut două minute foarte lungi în care l-am aşteptat să vină la telefon, timp în care am ascultat insectele şi-am urmărit fluturii de noapte şi ȱânȱarii roind şi încercând să se înalȱe în lumina gălbuie. Înainte ca Stan să înceapă să vorbească, am auzit un clic şi-o uşoară intensificare a fâşăitului. Ştiam că are un dispozitiv ataşat de linia telefonică din birou ca să împiedice să-i fie interceptate conversaȱiile.

— Cineva face mişto de mine, a zis vocea de la celălalt capăt.

Era groasă şi-ȱi zgâria auzul ca orăcăitul unui buhai de baltă, avea un ton pompos, învăluit în accentul ăla al lui de New Orleans, şi întotdeauna pronunȱa cuvintele cu precizie.

— Chiar tu eşti?

— Chiar eu, am zis.

L-am auzit cum trage dintr-o ȱigară, am auzit chiar sfârăitul tutunului aprins. Mi-am imaginat-o pe Carmen zâmbindu-i peste umăr. Mă simȱeam expus în lumina felinarului stradal. Eram singur pe drumul pustiu şi în întunericul plin de chirăituri.

— Bună treabă! a zis el. A fost de-a dreptul impresionant.

— N-am avut de-ales.

— Nu. Înȱeleg. Am făcut curăȱenie. Dar la naiba! Chiar mă-ntrebam dac-o să mai auzim de tine.

— Surprise-surprise!

I-am auzit ȱigara sfârăind şi trosnind şi mi-am imaginat chipul lui rotund, încrunat, dispreȱul din ochii lui mici şi calculaȱi şi fumul ieşindu-i pe nări.

— Te mai întorci pe-aici? a întrebat.

— Nu mă văd făcând asta.

— Mda. Mi-am imaginat eu.
— De ce? Nu înțeleg.
— „De ce” ce? a zis el.
— De ce ne-ai tras-o în felu’ ăla, Stan? Care-a fost scopul?

— N-ai priceput, Țărănoiule. N-am fost noi. Au fost armenii. Aveau și ei afaceri cu tipul ăla. Probleme de-ale lor. Și voi, și ei ați apărut în același timp. Ghinionul nostru! N-aveau nicio treabă cu voi. Erau acolo doar pentru el.

— Adevărat?
— Adevărul absolut. Ghinion! Dar, hei, ghinionu’ a fost al lor pân’ la urmă, nu?

— Nu minți?
— Pe cuvânt de onoare!

Mi-am studiat imaginea reflectată în sticla pătată și crăpată a cabinei telefonice. Nu mai semănam cu mine. Slăbisem vreo patru kile în ultima săptămână și nu mai aveam păr deloc.

— Numai că, am zis, tu ne-ai spus să nu avem arme la noi. Ți-aduci aminte?

N-a răspuns. Cred că și-a stins și țigara.

— Stan?
— A! Bine! M-ai prins!
— Dacă ai o problemă așa de mare cu oricine i-a tras-o lui Carmen vreodată, o să ai de băgat în mormânt vreo câteva sute de oameni.

— Vezi ce vorbești, Țărănoiule!
— Să ne-o tragi în felu’ ăla, și pentru ce? Pentru ea? E ridicol!

— Ah. Totuși, nu ăsta a fost motivul. Tu și Angelo. Nu erați chiar piloni de bază ai afacerii, știi? M-am gândit: „de ce nu?” Ca și cum ai strivi un păianjen. Trei iepuri dintr-un foc. Voi doi și Sienkiewicz. Știi? De ce să n-o fac? De ce? Motivul e c-așa am zis eu, în pula mea! De ce? Pentru că eu decid!

— Ai o minte ca o șerpărie.
— Te-ai prins.
Am înghițit cu greutate și-am tras aer adânc în piept. Am privit frunzele ce se legănau la marginea

întinericului.

— Bine, am zis. Am ceva.

— Aha.

— Declarații de expediție a încărcăturilor. Acte oficiale. Un registru contabil care arată foarte clar cum se făceau tranzacțiile. Numele tău peste tot. O scrisoare lungă și detaliată care explică modul de operare. Totul scris de mână tipului ăluia. Cred că asta căutau supersoldații ăia.

Am auzit ceva spărgându-se la capătul celălalt al firului.

— Căca-m-aș, a zis el. Să mor eu...

— Să mori. Tu ți-ai căutat-o, polac futangiu și unsuros! De-aia erau acolo, nu? Pentru chestia asta pe care Sienkiewicz a pus-o cap la cap.

Numai zgomotul static se mai auzea pe fir. Gândacii se aglomerau în conul luminos al felinarului, ca fulgii falși de zăpadă dintr-un glob de sticlă. Mișcare – copacii dinspre sud aruncând umbre. Faruri au luminat șoseaua ca o explozie. A urmat mârâitul unui motor și mi-a sărit inima din loc când pe lângă mine a trecut o camionetă, orbindu-mă pentru o clipă și scaldându-mă în gaze de eșapament, făcându-mi umbra să se alungească peste parcare.

— De unde suni? a întrebat Stan.

— Nu contează.

— Ce vrei?

— Șaptejcinci de miare. Depuse la bancă.

— Ha!

— ăsta-i târgul!

— Cred că ceri cam mult.

— Pot să trimit copii. La *Times Picayune*. În Baton Rouge. În presa națională. „Ptitko”, așa scrie. Uite-aici. Aproape pe fiecare pagină. „Ptitko”.

— Chiar și-așa.

— Ia-ți un pix, că am de gând să-nchid.

— Hei, stai așa! Eu ce garanții am?

— Ai garanția că, dacă mi se întâmplă ceva, afacerea o să iasă oricum la suprafață.

— Nu vreau să tot aud despre asta pentru tot restul vieții. Nu vreau să mă suni din nou după ce-o să faci praf banii.

— Cred că va trebui să speri că, totuși, cuvântul meu de onoare face mai multe parale decât al tău. Atâta timp cât respir, documentele stau puse bine. Am citit despre tipul care se ocupă de caz, procurorul ăla, Whitcomb. Am citit în ziare că e cu capsă pusă din cauza dispariției lui Sienkiewicz.

N-a mușcat.

— Faci asta, și te las în pace. Am ieșit din afaceri. Ai un pix?

— Stai așa!

— Nu.

I-am citit numărul contului de la First National. I-am zis să depună banii în el până a doua zi la 16.00, în caz contrar urmând să mă duc la oficiul poștal. Apoi am închis.

Mâinile au început să-mi tremure din nou și genunchii mi s-au înmuiat, făcându-mă să mă clatin. Am luat un gât zdravăn de JB. Am ieșit din cabina telefonică și-am vomitat. Țânțari mari și mici au aterizat pe dâra de fier și s-au învârtit în jurul capului meu de parcă aveam o coroană.

Am condus înapoi, cu lumina singurului meu far devenind din ce în ce mai chioară, trăgând câte un gât din sticlă, fără să deschid radioul. Piciorul îmi tot aluneca de pe pedală.

Pe insulă, focuri răzlețe pâlpâiau ici și colo pe plaje. Vântul șuiera în larg. Motelul era întunecat, cu excepția luminii slabe a firmei și a unei veioze de la recepție. În fața ușii lui Lance apăruse din nou grătarul.

Am tras cu ochiul în camera fetelor, printr-o deschizătură a draperiei, și le-am văzut învăluite de lumina palidă și albăstruie a televizorului. Rocky se făcuse ghem, o umflătură sub cuverturi, iar Tiffany stătea lungită lângă ea, cu brațele și picioarele în lături, lăfăindu-se într-un tricou larg. Aveam aceeași senzație de teamă ca atunci când eram copil, când stomacul mă durea și spatele-mi înțepenea și-mi

doream să hoinăresc singur pe câmpii zile-n șir, ca un câine bolnav.

A doua zi, le-am anunțat pe cele două bătrâne c-o să plecăm. Era o altă zi palidă, sărată și umedă. Voiam s-o ducem pe Tiffany la plajă pentru ultima oară și ele au întrebat dacă pot veni cu noi. Ne-au încetinit și a trebuit să le car cele două șezlonguri de aluminiu, în timp ce Rocky ducea o geantă mare de pânză cu prosoapele și lucrurile tuturor. Era mai prezentă astăzi. De dimineață mă întrebasese unde aveam să mergem seara, la întâlnire. Uitasem că-i propusesem asta.

Totuși, emana un aer de plictiseală și tristețe. Și-o resemnare pe care o-ntâlnisem toată viața pe diferite chipuri – oameni care se dădeau bătuți, îndreptându-se de bunăvoie spre locul pașnic și verde al morții – și voiam să schimb starea asta.

Femeile purtau până și la plajă costumele lor întunecate, din supraelastic, și-și târau picioarele prin nisip, alături de Tiffany, în ciorapii lor groși, cafenii. Chiar și-așa, venele lor varicoase se distingeau prin ciorapi ca niște șerpi întunecați. Briza mării îmi flutura cămașa hawaiiană în timp ce le aranjam șezlongurile. S-au așezat foarte grijulii, la adăpostul pălăriilor lor de plajă cu boruri largi și a ochelarilor de soare pe care-i puseseră peste ochelarii lor obișnuiți. Rocky a părut intimidată când s-a dezbrăcat, rămânând în costum de baie, iar ele au privit-o. Am stat o vreme pe nisip, alături de cele două surori, uitându-ne cum Rocky o conducea pe Tiffany către apă.

Puteam să văd, de unde mă aflam, vânătăile de pe coapsa ei, dar tot bine arăta. Avea trupul zvelt și pielea de un trandafiriu palid, mușchii supli și fundul clasa-ntâi. Făcea parte din Rocky această frumusețe, pe care n-o lăsa să iasă la lumină pentru că nu-i găsisese locul potrivit. Așa cred.

A condus-o pe Tiffany în apă, micuța mai întâi șocată și crispându-se la atingerea valurilor, apoi izbucnind în râs când acestea s-au spart în jurul ei.

A făcut-o și pe Rocky să râdă. A ridicat-o pe micuță, lăsând valurile să-i atingă picioarele. Le auzeam râsetele răsunând, amestecate cu foșnetul apei.

Mai erau și alți oameni pe plajă și se adunau din ce în ce mai mulți. Familii, copii și adolescenți, bărbați cu pielea cafenie și cu părul decolorat de soare, care o priveau pe Rocky când treceau pe lângă ea.

Surorile chicoteau și gângureau minunându-se de Tiffany, ale cărei țipete de încântare urcau până la noi. Sudoarea le îmbrobona obrajii și și-au șters-o cu o batistă pe care și-au trecut-o de la una la alta.

Dehra a spus:

— E o ființă atât de veselă. Are atâta căldură.

— Da, a zis sora ei. Atâta bună dispoziție.

— Eu, ăăă, apreciez afecțiunea pe care i-ați arătat-o, am zis.

— E deosebită.

— Este.

— Și eu cred la fel, am zis.

Am tăcut un pic, apoi am adăugat:

— S-ar putea ca ele să mai rămână aici după ce plec eu.

Sub pălăriile mari, sub ochelarii de soare, fețele lor au exprimat doar o vagă urmă din confuzia pe care-o simțeau.

— Au nevoie de oameni care să se poarte frumos cu ele. Micuța are nevoie de oameni care să aibă grijă de ea dac-o să se stabilească aici.

— Ce vrei să spui? m-a întrebat Dehra.

— Dacă eu n-o să fiu prin preajmă, am zis. Dacă aia mică are nevoie de ceva...

— O! au exclamat ele privindu-se una pe alta.

— Știu c-ați avea grijă de ea.

— Ei, să știi, noi niciodată n-am...

— E în regulă, le-am zis, dând din mână.

M-am ridicat și-am pornit pe plajă. Nisipul îmi înghițea picioarele și-mi îngreuna mersul.

Am ajuns la apă și fetele mi-au zâmbit. Tiffany și-a întins brațele către mine, fluturând din mânuțe ca s-o ridic. Am intrat în apa caldă și-am prins-o de

subțiori iar ea a țipat când am aruncat-o în sus, dând din picioare și strigând, profitând din plin de această evadare din ghearele gravitației. Plescăitul apei și arsura sării.

Pentru o clipă, gropițele din obrajii lui Rocky au părut sincere. Și-a netezit părul ud pe creștet. Lumina reflectată de apă se juca pe pielea ei, în ochii ei, în dinți, dar nu puteam să nu observ micii nori cenușii de pe coapsă.

— Te-ai hotărât unde mă scoți la masă? a zis ea.

M-am întors și-am privit în susul plajei. Una dintre cele două surori tocmai cobora un mic aparat de fotografiat pe care-l aduseseră cu ele. Apoi au rămas amândouă nemișcate, încremenite în hainele lor întunecate ca de călugărițe, cu fețele inexpresive ascunse în umbră. Dublarea chipurilor lor părea o conspirație. Mi-am amintit de contul ăla din bancă.

La recepție erau înghesuite trei buchete de flori, cadou de la Lance presupun. Voiam s-o plătesc pe Nancy să aibă grijă de Tiffany în seara aia, dar doamnele au cerut să stea ele cu ea, lucru care m-a surprins dată fiind reținerea pe care-o manifestaseră mai devreme. M-am dus la supermarket și-am închiriat niște desene animate la care să se uite toate trei.

Pe la 16.30 am telefonat la First National, și banii nu erau acolo. Erau numai cei cincizeci de dolari pe care-i depusesem ca să deschid contul.

M-am oprit la o cabină telefonică deschisă, alături de o bodegă unde imigranți mexicani înșirați pe trotuar se băteau pe burtă și beau bere din sticle cu apărători de hârtie. Nu conta de unde telefonam. Oricum a doua zi aveam să fiu plecat.

— Ce pula mea? am zis în receptor.

— A trebuit să fac niște transferuri, dar nu sunt gata până mâine. Ți-aș fi zis, dar nu mi-ai lăsat niciun număr de telefon.

— Plicurile sunt cu timbrul pus și cu adresa scrisă.

— Scutește-mă, te rog, de melodramele-astea de căcat! Dacă-i vrei, îi găsești mâine. Asta-i tot ce am

de spus!

Am închis. Mexicanii m-au urmărit din priviri cum cumpăr o sticlă de la bodegă și iau un gât din ea chiar acolo, pe trotuar. Ochii lor i-au întâlnit pe-ai mei, lucru neobișnuit, și privirile lor tăcute, lipsite de simpatie, păreau să mă judece, ca privirea fetei din Amarillo. Au continuat să se uite la mine până m-am urcat în camionetă.

Ăla a fost momentul când am fost cât pe ce să las totul baltă și să-o șterg.

Probabil Rocky făcuse ceva cumpărături. Era îmbrăcată foarte drăguț: o fustă lungă și vaporosă imprimată cu albăstrele și un tricou fără mâneci, cu un decolteu discret. Decența acestor haine părea menită să-mi facă mie plăcere, dar nu voiam să mă gândesc cum anume făcuse rost de bani pentru ele.

Părea încântată, de parcă această tușă de normalitate ar fi fost de-ajuns ca s-o readucă pe calea cea bună, ca atunci când se străduia să fie cinstită și să spună adevărul. Reușise chiar să-și aplice și rimelul cum trebuie, o tușă fină, ușoară, ce-i făcea genele să pară niște aripi întunecate, și mi-am spus că ăștia ar putea fi ochii femeii în care se va transforma într-o bună zi.

Lance instalase aparatul video în camera celor două surori și le-am privit cum o conduc pe Tiffany înăuntru, în timp ce ea țopăia examinând cele două casete pe care le închiriasem.

La plecare, am trecut pe la recepție. Lance stătea în fața tejghelei. Ne-a aruncat o otheadă, apoi a revenit la pledoaria înflăcărată pe care i-o adresa lui Nancy, care stătea cu brațele încrucișate, privind și ea în direcția noastră.

— Unde-ai vrea să mergi? În centru? Într-unul dintre localurile alea elegante?

S-a gândit și-a clătinat din cap.

— Într-un local ca ăla unde-am băut prima oară împreună. Când de-abia ne cunoscuserăm, ți-aduci aminte? În Lake Charles. Era mișto. Un bar country sau cam așa ceva.

— Cred că putem găsi unul de-ăla și-aici.

Lumina apusului ne scălda. Rocky îmi spunea cât de mult îi place oceanul, și muzica se revărsa din radio. Ea mă binedispunea și m-am simțit ușor ridicol, să am iluzia libertății numai din cauza brizei mării intrând pe geam, a focurilor de tabără și a valurilor. Am încercat s-aduc discuția către ocupațiile pe care și le-ar fi putut găsi, dar ea tot revenea la tema vremii și-a oceanului.

Am luat-o spre vest, către Angleton, unde nu lipseau tavernele. Am căzut de acord asupra uneia spațioase, numită Longhorn's, un local arătos din bușteni lungi de chiparos, puțin cam prea șic pentru a fi pe gustul celor care căutau harță, cu o parcare ca o cochilie de scoică și câteva camioane parcate în fața lui în unghiuri stranii.

Mese lăcuite erau aranjate în jurul unui ring de dans din lemn de esență tare și a unei mici platforme ridicate pe care puteau sta un DJ sau o trupă muzicală. Câteva felinare discrete dădeau o nuanță sepia scenelor înrămate din filme western, atârinate pe stâlpii de susținere. Pe una dintre laturi, un bar curbat ocupa întregul perete. Am cumpărat o carafă de Lone Star.

Ea mă aștepta cu mâinile încrucișate elegant pe masă, cu spatele drept. I-am turnat și mi-a mulțumit cu un soi de formalism înduioșător, ca și cum ar fi încercat să dreagă lucrurile față de mine.

O chelneriță al cărei nas se încrețea când vorbea ne-a lăsat două meniuri și ne-a spus că poate să ne aducă ea berea de-acum încolo. Rocky a început să citească lista de mâncăruri. Erau numai burgeri și fripturi și i-am cerut chelneriței să ne lase câteva minute de gândire.

Am băut din carafă și-am mai vorbit una-alta.

— Multe dintre chelnerițele astea fac bani buni. Își cresc copiii cu banii ăștia.

A dat din cap.

— Sau dacă poți să răspunzi la telefon și să zâmbești... am continuat eu.

— Am înțeles, am înțeles!

Mi-a umplut paharul. I-am aprins o țigară și-am stat așa, împreună, fără să vorbim prea mult, până când carafa aproape s-a golit. Clienții începuseră să vină, mai ales cupluri mai vârstnice de cowboy, femeile în blugi, bărbații cu pălării Stetson.

— Uite ce-i, am zis. Chestia de noaptea trecută. Nu vreau să mai trecem prin așa ceva vreodată. N-ai s-o scoți la capăt așa.

— Nu, a zis ea și imediat i s-au umezit ochii.

— Nu. Nu-ți face griji. Sunt...

A dat din cap și s-a încruntat în direcția propriei beri, strângând halba cu amândouă mâinile.

— Nu știu ce se-ntâmplă. Câteodată nu gândesc cum trebuie. De exemplu – îmi vine o idee. Și-i doar atâta, o idee. Dar eu o iau de bună. Îmi intră câte-o idee-n cap și mă port de parcă lucrurile chiar așa ar sta. Și nu-mi... mă sperie treaba asta, omule. Mă sperie chestiile pe care ajung să le fac. Lucruri care în mod normal m-ar face să mă întreb „Măi fată, tu ce naiba faci?” Dar în loc de asta, eu îmi spun că am dreptate. Țsta e momentul în care eu mă conving că ideea e reală și că eu am dreptate, și-așa ajung să fac tâmpenii.

Gura-i tremura și-și ațintea ochii asupra halbei, plimbându-și degetul pe marginea acesteia.

— Parcă mi-aș ieși din minți.

Am aprobat-o.

— Știu și eu câte ceva despre asta.

A rămas încruntată, răsucindu-și halba în mâini, cu articulațiile degetelor înălbindu-se. Atunci am făcut ceva ciudat. I-am luat o mână, i-am pus-o pe masă și-am acoperit-o cu a mea. Întreaga ei mână putea să-mi încapă în palmă și ea și-a răsucit-o, strângând-o pe-a mea ca răspuns.

— Am crezut că ai plecat, a zis.

— Nu plecasem. Pe bune.

— Știu, a zis ea. Acum știu.

Chelnerița ne-a umplut carafa și n-a mai pomenit despre meniu. Luminile au scăzut pe ringul de dans și George Strait a început să cânte, cu vocea lui plină și târăgănată. Oamenii s-au ridicat și s-au dus

pe ring, cupluri vârstnice ieșite devreme în oraș, bărbații purtând curele cu cataramă de mărimea unor inimi umane.

— Nu poți să continui așa, Rocky. Fie că sunt aici, fie că nu.

— Știu. Chiar știu.

— O ai pe aia mică. Nu mai faci așa ceva. Niciodată.

— Uneori devin confuză.

Am băut din berea proaspătă urmărind cuplurile cum se răsucesc lent și fac pași dubli pe ring și, pe la al patrulea sau al cincilea cântec, lumini verdepalid și purpurii venite dinspre scenă au început să alunece peste ei și peste podeaua din scânduri lustruite, asemeni unor pești fantomatici. Următorul cântec era lent și trist și plin de mândrie. Femei cu coafuri tapate și funduri mari, strânse în blugi, cu dragostea strălucindu-le pe chipuri. Fumul de țigară plutea ca o ceață deasupra noastră, obturând lumina.

— Câteodată mă sperii, a zis ea. Din pricina lui Tiff. Și din cauza a ce-am făcut. Și c-am adus-o cu mine. Ce-am făcut, omule? Ce-am făcut?

M-am aplecat peste masă și-am silit-o să se uite la mine.

— Trecutul nu-i real.

— Ce?

— Spune-ți asta tot timpul. Trecutul nu-i real. E ca una dintre ideile alea pe care ți le faci și le crezi reale. Nu există, draga mea.

S-a încruntat și m-a privit cu gura căscată, amuțită.

— Totul începe acum. Așa-i! Chiar acum.

Și-a șters ochii și s-a întors să se uite la oamenii de pe ringul de dans.

— Nu te ambala prea tare, dar am un plan, i-am zis eu. Ar putea să-ți rezolve problemele pentru un timp.

— Adică?

— Să zicem c-ai avea niște bani. Ce-ai face?

— Cât de mulți?

— Destui. Cât să plătești chiria. Cât să plătești pentru mâncare și facturi. Pentru o bucată bună de vreme.

Și-a lăsat privirea să hoinărească, părând că se gândește la ceva, trăgând absentă linii, cu o unghie, în inelul de condens de pe masă.

— OK. Îți spun eu ce să faci. Te duci și faci un test dintr-ăla cum se dă la liceu.

S-a strâmbat și i-am spus:

— Vorbesc serios. Pe bune. Angajezi pe cineva să aibă grijă de aia mică. Și tu te duci la școală să înveți ceva.

— La școală?

— Exact.

— Dar cum să...

— Să zicem că ai bani. Asta trebuie să faci. Tocmai ți-am zis. Nu contează ce cursuri faci. Dar o să înveți ceva. Ești isteată. Învață să faci ceva.

I-am luat mâinile într-ale mele.

— Fă-o pentru tine sau fă-o pentru ea, dar fă-o!

Ea s-a uitat la mine fix până când mai toată teama i-a dispărut din privire.

— Dacă ai fost destul de puternică să trăiești în felul ăsta, acum trăiește și în felul celălalt, i-am zis. Totul începe acum.

— OK, Roy. OK.

Am ascultat cântecul încheindu-se și-am urmărit cuplurile încetinindu-și balansul. Mi-am dat seama că îi țineam în continuare mâinile într-ale mele și i-am dat drumul, strângându-mi pumnii.

— Când o să știi sigur?

— Ce?

— Despre bani. Știi tu.

— Măine.

— Și dacă nu-ți iese?

Am dat din umeri și-am băut ce mai aveam în pahar.

— O să mă gândesc la altceva.

Privirea-i părea ușor încetoșată din cauza berii și și-a terminat băutura, apoi s-a șters la gură.

— I-ai...?

Întrebarea i-a murit pe buze.

— Ce?

A înghițit în sec și și-a împletit degetele.

— I-ai făcut ceva lui Tray ăla?

— Nu, am zis eu zâmbind. Probabil că l-am băgat în sperieți. I-am spus să nu se mai apropie de tine și să se care dracului. Probabil jefuiește farmacia prin Corpus, încercând cu tot dinadinsul să fie împușcat.

— Aha.

Mi-a scrutat chipul pentru o clipă, dar nu se citea nimic pe el, așa că ne-am uitat amândoi din nou la luminile care se roteau deasupra ringului gol de dans. Acum cânta Glen Campbell¹³⁸.

— Bine.

Ochii ei, sticloși din pricina berii, i-au scânteiat poznaș și zâmbetul i-a luminat întreaga față, ca și cum ai fi tras draperiile descoperind o zi de vară.

— Ai de gând să mă inviți la dans sau nu?

Am dat din cap, chicotind, și ea s-a prefăcut îngrozită. M-a condus pe ring cu aceeași hotărâre blândă cu care o condusese pe Tiffany în apă și eram destul de beat ca să nu mă simt ca ultimul caraghios.

Câțiva oameni ne-au privit dezaprobat de la mesele lor, dar nu pentru mult timp. Eram mult mai înalt decât ea și-a trebuit să mă cocoșez ca să-mi pot vedea picioarele lângă ale ei.

S-a lipit de mine, cu fața pe pieptul meu, și ne-am legănat înainte și-napoi în timp ce câțiva cowboy și partenerile lor se roteau în jurul nostru în penumbra răcoroasă, cu peștii-fantomă înotând deasupra tuturor. Părul ei mirosea a soare și-a apă sărată.

Nu știu câte cântece au mai fost, dar în final n-am mai ajuns să mâncăm. Am mai băut niște bere și ea mi-a spus niște bancuri care erau chiar bune și-mi aduc aminte c-am râs cu poftă.

Mi-a mai povestit și alte lucruri. Mi-a povestit cum a stat ea pe bancheta din spate odată, când maică-sa s-a dus la o întâlnire stranie cu un grup de

vânători, în pădure. Mi-a povestit despre echipa de dansuri a școlii și despre cum a fost nevoită să se retragă când a rămas gravidă. Mi-a povestit ce-ansemnat să renunțe la școală și să-și petreacă zi după zi în micuța cabană din mijlocul câmpului.

Am mai dansat un pic.

Era târziu când am plecat, dar ea pășea ușoară, săltăreață, legănându-se un pic. Îmi tot mulțumea. La marginea parării, era întuneric, iar sub copacii unde parcasem, era complet beznă.

În timp ce ne apropiam de camionetă, mi s-a părut că era ceva în neregulă cu poziția ei. În timp ce băjbâiam după chei, am observat cauciucul stâng din spate complet dezumflat, turtit. M-am uitat la Rocky pe deasupra acoperișului mașinii și-am zis:

— Hei...

În spatele ei erau niște tipi. Apăruseră ca din senin. Am auzit trosnetul cochiliilor de scoici.

Apoi o țeavă m-a lovit peste ochi.

Cineva mă ținea de mâini. Am încercat să mă împotrivesc și ceva mi-a explodat în ceafă. Durerea îmi spinteca țeasta și-mi producea greață.

Am știut că în mine, în capul meu, s-a frânt ceva.

Apoi am simțit în gură gust de praf și de sânge și-am văzut cochiliile de pe jos în timp ce eram târât peste ele și-mi zgâriau fața. Sângeram din belșug. Eram ținut de brațe și tras înainte. Câmpul vizual parcă mi se fisurase drept în mijloc și cele două jumătăți nu se aliniau. Am auzit țipete înăbușite.

Am auzit ușa furgonetei deschizându-se și-apoi m-au lovit din nou.

Simțeam dureri ascuțite în umeri. Mă trăgeau de brațe și picioarele mi se târau pe pietriș. Îmi scosese ră cizmele. Auzeam trosnet de pași, respirații greoaie. Am încercat să-mi mișc brațele, dar nu puteam. Le vedeam dosul genunchilor și pantofii. Orizontul era spuzit de stele. Mi-am ridicat cu greu capul și-am văzut cărămizile cojite, cafenii,

și firma pe care scria Stan's Place. Am început să urlu.

N-o vedeam pe Rocky. Nici de auzit n-o puteam auzi, dar eu țipam.

Mi-au lăsat brațele și m-au luat la șuturi până când am leșinat din nou.

M-am trezit cu obrazul lipit de betonul rece, între niște ziduri înguste, întunecate, într-o încăpere mică. Îi simțeam pe băieți în jurul meu, în umbră. M-am întrebat care dintre ei erau și dacă Lou sau Jay se aflau printre ei. Nu vedeam decât c-un ochi, și cu-acela dublu.

Am recunoscut depozitul. Vedeam ușa metalică a frigiderului din spate și ușa către camera cu provizii, în lateral. Știam că afară era un hol care-o lua la dreapta și câteva camere de-a lungul lui.

Am auzit-o din nou pe Rocky, doar preț de-o secundă, de undeva din hol – un sunet scurt, strangulat.

De lângă mine s-a auzit un hohot de râs. Cineva a aruncat dosarul pe podea, lângă obrazul meu. Am tușit stropindu-l cu cheaguri de sânge.

Unul dintre ei a zis:

— Ține-aproape, Țărănoiule! Îl așteptăm pe Stan. Trebuie să mai ai ceva și pentru el.

Am încercat să mă mișc, dar n-am putut decât să mă zvârcolesc slab. Mâinile nu-mi funcționau. Durerea avea mai multe straturi și era profundă – tot descopeream noi straturi și straturi, unul mai adânc ca altul. Picioarele bărbaților se materializaseră din întuneric, înconjurându-mă: pantaloni lucioși de jogging și pantaloni de trening, cizme și pantofi sport.

Unul dintre ei a zis:

— Ești bolnav, Țărănoiule?

— L-ai speriat pe doctoru' ăla de s-a căcat pe el.

— L-ai speriat atât de rău c-a șters-o. A stat vreo câteva zile drogat în Bay St. Louis.

— După aia a venit la Stan și i-a cerut să te facă să-l lași în pace. Atunci, Stan a sunat-o pe tipa aia

pe care-o știe la compania telefonică. Ea s-a interesat și-a făcut rost de numărul tău.

Atunci mi-am amintit pentru prima oară că-i telefonasem doctorului.

— Ce tâmpenie, omule! Aia chiar a fost o tâmpenie, Țărănoiule. Mocofan plin de bălegar ce ești!

Mi s-a părut că aud din nou, înăbușit, vocea lui Rocky, din dosul ușii, înălțându-se furioasă, apoi frângându-se și amuțind.

Picioarele bărbaților m-au înconjurat. Între genunchii lor atârnavă o bătă de baseball și o țeavă lungă. M-am scăpat pe mine. Am încercat să mă ridic și nu știu care, bătă sau țeava, m-a pocnit și mi-a fracturat falca.

Mi-am scuipat dinții. Îmi sfâșiasem limba. S-au năpustit din nou asupra mea.

Când m-am trezit din nou, eram legat de un scaun și abia puteam să respir. Pieptul mă ardea și nasul zdrobit bolborosea. Vomitase în poală și betonul de sub scaun lucea de sânge. Știam că eram tot în depozit. Un orificiu de ventilație picura în colț, unde o lampă de mecanic atârnată sus, pe perete, arunca o lumină anemică, reamintindu-mi de aplica portocalie din holul lui Frank Sienkiewicz. Mi s-a năzărit că nici nu plecasem din holul ăla. Eram tot acolo și doar visasem c-am scăpat.

Vederea unicului meu ochi era proastă, dar puteam zări umflăturile și unghiurile stranii ale feței mele.

Scaunul era greu, o chestie temeinică din lemn masiv, și brațele-mi erau legate atât de strâns, încât mă durea spatele de încordare. Pieptul îmi era legat strâns de spătarul scaunului, iar gleznele, de picioarele lui. După miros, probabil că mă căcasem pe mine. Puteam să simt mirosul chiar și așa, cu nasul zdrobit și înfundat de cheaguri de sânge.

Știam că aveau să mă chinuie mult. Auzisem niște povești despre Stan și o lampă de sudură.

Am început să plâng.

Nu mă gândeam la Rocky sau la sora ei. Pur și simplu nu voiam să mai sufăr. Am plâns în hohote și, ori de câte pieptul îmi tresălta, îmi trimitea dureri ca de cuțit în brațe și umeri. Aș fi făcut orice ca să supraviețuiesc. Eram gata să mă milogesc. Aș fi făcut orice.

Gura de ventilație continua să picure în colț și auzeam voci difuze venind din spatele meu, din principala încăpere a barului, și un murmur constant, abia audibil. Mi-am dat seama că se uitau la televizor în camera de-alături.

Stăteau, beau bere și se uitau la televizor, așteptându-l pe Stan.

Am început să plâng și mai tare.

În spatele meu s-a auzit o ușă, scârțâind ușor din balamale, apoi am auzit-o închizându-se încet. Simțeam că în spatele meu mai era cineva, ca și cum prezența sa ar fi sporit tensiunea din aer.

Nu reușeam să-mi recapăt respirația și lacrimile mi se scurgeau pe față, contopindu-se cu sângele închegat. Pași discreți răsunau pe beton apropiindu-se. Cred că încercam să spun „Te rog” sau „Stai puțin”.

Stai.

Apoi, din întuneric, s-a desprins un miros sau o senzație, o aromă de țigări Camel mentolate și gin, de pudră și parfum Charlie. Pare puțin probabil să fi putut simți vreun miros în halul în care eram, dar l-am simțit. Aerul a luat forma ei și am știut cine era în cameră cu mine.

— Șșșt, mi-a șoptit ea. Taci! Să nu scoți un sunet!

Vocea înăbușită a lui Carmen, caldă, pe ceafa mea. Mi-am smucit încheieturile și umerii m-au durut înfiorător. Am scâncit și ea a șuiert:

— Taci!

Cablurile electrice care-mi legaseră mâinile s-au desfăcut și-au căzut cu un plesnet pe podea, lăsându-mi brațele să atârne inerte de o parte și de alta. Funia care-mi lega pieptul s-a desprins.

Atunci am văzut-o, pentru că mi-a dat ocol și-a ajuns în fața mea. A îngenuncheat și ochii ei duri și duplicitari erau plini de teamă și milă. Se grăbea, dar tot s-a oprit să se uite la chipul meu, tresărind la vederea lui. Carmen s-a ghemuit pe cimentul însângerat, în lumina chioară și cenușie, și eu m-am uitat, cu bărbia proptită în piept, cum tăia cu un cuțitaș mic banda care-mi lega gleznele.

S-a ridicat în picioare. Ochii i-au tresărit și gura i s-a crispat într-un soi de dezgust amestecat cu rușine. Rimelul i se scursese și obrajii îi erau pătați cu dăre negre, ca și cum din ochi i-ar fi curs cerneală. A privit peste umăr către ușa îndepărtată și a strecurat cuțitul în mâna mea udă de sânge.

Mi-a strâns degetele în jurul mânerului cuțitului. Am scâncit, mă durea groaznic când îmi mișcam degetele. Carmen mi-a forțat mâna să rămână strânsă și mi-a șoptit:

— Ridică-te, Roy! Ridică-te!

Cred c-am întrebat-o despre Rocky, pentru că în ochii ei a tremurat ceva și a clătinat din cap fără să scoată o vorbă. M-a ajutat să mă ridic, apoi s-a îndepărtat de mine și-am fost cât pe ce să cad. Dar nu picioarele mele erau în neregulă. Ci tot restul.

— Pleacă de-aici, Roy! mi-a zis ea. Fugi! Nu te uita-napoi! Fugi de-aici!

Vocea ei răgușită era plină de lacrimi și părea aproape furioasă, ca și cum i-aș fi greșit cu ceva.

Am vrut să spun ceva, dar falca nu mi s-a mișcat și-aveam limba atât de uscată, că-mi umplea gura. Carmen s-a îndepărtat și-am auzit din nou păcănitul înăbușit al tocurilor ei pe podea și balamalele scârțâind și deschizându-se.

Peretele era rece și m-am rezemat de el, lipindu-mi obrazul de beton. Mâna mea inertă ținea cuțitul. Cealaltă era inutilă. Degetele-i erau toate strâmbe.

Când am încercat să merg, dureri puternice, amețitoare, mi-au străbătut picioarele și gambele. Ușa ce dădea către hol părea foarte îndepărtată. La fiecare pas, ceva părea să se frângă în mine.

Clipeam și, deodată, eram în genunchi, vedeam lampa din colț, auzeam ecoul picurilor de apă.

Apoi, ierburile înalte și lacul.

Podeaua de beton pătată de sânge, rece, umezeala întunecată.

Negroteii de la școală: „La ce pula mea te uiți, sărăntoc alb? Poate-ți trag două șuturi în curu' ăla de țărănoi!”

M-am poticnit afară din depozit și am traversat holul întunecat, la capătul căruia strălucea un semn roșu indicând ieșirea. O debara de mărfuri, o baie, un alt birou. Departe, în urma mea, televizorul răsuna de hohote de râs preînregistrate. M-am îndepărtat târâș de ele, agățându-mă de cărămidile peretelui, lăsând în urma mea o dâră de sânge ca urma unui melc. Am ajuns la ușa biroului. Acolo era Rocky.

Măturaseră tot ce era pe birou și ea zăcea întinsă pe acesta. Hainele-i erau pe podea, peste sugativa și pixurile și hârtiile pe care ei le aruncaseră pe jos. O veioză așezată pe un dulap cu fișet îi înfășură trupul într-un giulgiu de lumină de culoarea bronzului. Fața ei inertă era întoarsă către ușă și ochii ei stinși și goi i-au întâlnit pe ai mei. Expresia feței ei era una șocată, acuzatoare. În jurul gâtului avea înfășurată o cravată. Era una cu imprimeuri, îmi aduc aminte.

Am lăsat-o acolo.

Am apăsat cu toată forța pe mânerul ușii, care s-a deschis cu un zăngănit de metal, și m-am pomenit dintr-odată în parcare cu pietriș, în noaptea în același timp întunecată și strălucitoare, vânătă și aurie. În ochii mei, culorile se amestecau. M-am ridicat în picioare și lumina unui neon a străfulgerat pe lama cuțitului pe care îl țineam în mână, mânjit de sângele meu. M-am bălăbănit și-am intrat într-un tip care tocmai apărea de după colțul tomberonului trăgându-și fermoarul.

Chipul lui Jay Meires s-a crispat când m-a zărit, apoi a mârâit, întinzând mâna după armă, și eu m-am azvârlit asupra lui. Mi-am înfipt degetul mare în

ochiul lui și m-am lăsat pe el cu toată greutatea, până când ochiul a plesnit, iar degetul meu s-a înfundat și mai mult înăuntru. Aproape că a reușit să țipe, dar am fost mai iute. I-am vârât cuțitul în celălalt ochi.

M-am așezat pe gâtul lui și-am continuat să-l înjunghii în cap.

Apoi m-am ridicat, tot singur, deasupra chipului distrus al lui Jay.

Tușiuri. Mașini parcate. Eram în spatele barului și, la câteva clădiri distanță, dincolo de un teren abandonat, noaptea era sfâșiată de un fluviu de mașini în mișcare. Am început să șchiopătez cât de repede puteam către șosea. Am auzit voci strigând în urma mea.

Eram pe câmp, iarba întunecată îmi zgâria brațele și ei strigau după mine dinspre bar.

Am început să visez din nou și, când mi-am deschis ochiul, stăteam în mijlocul șoselei. Stopurile mașinilor mă scaldau în lumină, frâne scrâșneau. Faruri s-au spart, orbindu-mă.

Am început să țip și să flutur din mână. Câteva mașini au fost cât pe ce să mă lovească și una mi-a șters cotul cu oglinda retrovizoare, făcându-mă să mă răsucesc în loc. Mașina a frânat.

O strălucire albă m-a orbit. Claxoane. Plângeam și urlam. Eram convins că băieții veneau pe urmele mele.

Am smucit ușa șoferului și omul dinăuntru a încercat să pornească mașina. Încă-i mai văd chipul, gura căscată, ochii larg deschiși. Am reușit cumva să-l înjunghii cu cuțitul. L-am apucat de cămașă și l-am azvârlit afară.

M-au găsit la mai puțin de-o milă distanță, zdrobit de zidul unei firme de contabilitate, cu volanul înfipt în piept.

M-am trezit în lumina palidă și sterilă a unui spital, chinuit de o sete insuportabilă. Când am încercat să deschid gura, m-a durut atât de cumplit, că era să-mi pierd cunoștința. La ușa mea fuseseră

postăți doi polițiști. Aveam un pansament peste ochiul stâng și-aveam să aflu mai târziu că-l pierdusem. Linia părului îmi era zdrențuită, sprâncenele smulse și acoperite de cusături brutale, nasul umflat și lățit ca un boț de margarină.

Nimeni nu voia să-mi spună nimic. Asistat de doi polițiști, un procuror mi-a comunicat care erau acuzațiile împotriva mea, dar nu puteam să vorbesc și nici să scriu cu mâna mea mutilată. Limba-mi era umflată și aspră ca hârtia igienică, iar cusăturile de pe ea îmi zgâriau cerul gurii. Simțeam niturile din craniu chiar fără să le ating.

Omul pe care-l înjunghiasem scăpase cu viață. Procurorul n-a menționat cadavrul lui Rocky sau pe cel al lui Jay Meires. Nimeni n-a pomenit de Stan Ptitko.

Două săptămâni mai târziu, ofițeri ai poliției din New Orleans m-au însoțit de la ieșirea din spital până la infirmeria închisorii orășenești. I-am spus avocatului din oficiu versiunea mea despre cele întâmplate, despre Stan Ptitko și Angelo Medeiros și Frank Sienkiewicz și Rocky. Toată povestea. Omul mi-a zis că trebuie să depun mărturie ca la carte și că trebuie să aștepte până când n-o să mai fiu îndopat cu medicamente, calmante și altele asemenea, pentru că apărarea putea specula aspectele astea. Mai era și ceva în legătură cu autoritățile federale, ca și cum autoritățile locale ar fi vrut să mă țină departe de acestea. Un adjunct al procurorului a spus că o să-mi fie întrerupt tratamentul vreo două zile și după aia o să-mi ia depoziția.

Fără medicamente, am fost asaltat de dureri pulsatile de cap, care-mi provocau grețuri. Un alt avocat a venit să mă vadă. Poliția a crezut, probabil, că era avocatul meu. M-au dus în spațiul de primire al vizitatorilor, în formă de vagon, cu o teighea străbătută de o plasă de fier care tăia încăperea în două. Pereți de un verde instituțional, mirosul persistent, metalic al disperării. M-am așezat și-am văzut, prin ochiurile plasei, un bărbat în costum.

Avea un cap moale și rozaliu ca guma de la capătul unui creion, cu un inel de păr negru și scurt, concentrat în zona urechilor, buze groase și roșii, ochelari. Toate trăsăturile-i erau imprecise și dolofane: nas rotund, bărbie dublă, rotundă, și urechi ca niște mânere. Costumul îl făcea să pară mai zvelt decât era, la fel și ochelarii cu rame groase. A așezat o servietă pe partea lui, deschizând-o, însă n-am putut să văd ce era în ea.

Mi s-a părut că-l recunosc, că era un tip care-l știa pe Stan.

— Domnule Cady, a spus el. Vă vorbesc în calitate de consilier juridic neoficial al unei persoane al cărei nume va rămâne confidențial, care crede că are implicări tangențiale cu infracțiunile dumneavoastră recente, înțeleg că pentru moment, capacitățile de vorbire vă sunt oarecum limitate, așa că o să pornesc de la această premisă ca să vă explic motivele întâlnirii noastre.

Un ceas cu brățară de aur se zărea prin părul des care-i acoperea încheietura. Măinile sale cu unghiile lăcuite au scos niște hârtii, au închis servieta. Am simțit o migrenă devastatoare năpustindu-se asupra mea ca un mărfar.

— Ceea ce mă interesează în cazul dumneavoastră este să determin, în numele clienților mei, dacă intenționați, ca parte a apărării, să încercați să acuzați și alte persoane în legătură cu infracțiunile pe care le-ați comis, cu scopul de a diminua consecințele penale ale faptelor.

N-am putut decât să-l privesc, cu capul înclinat. Vorbea cu un fel de tors prefăcut, exagerat, un accent din vechiul Sud, rotunjit ca trăsăturile sale.

— Cu alte cuvinte, aveți de gând să vă ușurați situația arătând cu degetul către altcineva?

Am dat din cap că da. Șuruburile din craniul meu și-au sporit presiunea. Un ajutor de șerif stătea în ușă, cu spatele la noi, dar în gardă.

Avocatul și-a împins ochelarii pe nas.

— Sunt aici ca să clarific acest aspect, pentru a-i putea construi clientului meu o apărare eficientă.

Deci. În mod firesc, apărarea va include o serie de martori care să fie interogați, pentru a corobora sau a contesta versiunea dumneavoastră despre evenimente.

L-am urmărit, cu arcadele ochilor pulsând, apoi mi-am concentrat atenția pe plasa de metal dintre noi, cu vopsea pe alocuri cojită și pătată de rugină.

— Deci... lista martorilor va include persoane pe care presupunem că le-ați cunoscut recent, corect? Cu care ați călătorit și v-ați asociat. Lista ar include-o pe numita Nancy Covington, proprietar și administrator al motelului Emerald Shores din Galveston, Texas. Corect?

A pus o foaie de hârtie pe servietă și s-a prefăcut c-o citește.

— Ar mai include și un minor. Corect? O fetiță, în vârstă de patru ani, parcă.

Mi s-a părut că șuruburile din capul meu se strâng și mai tare și m-am gândit la plasa aceea de metal. Cât de mult poate să depindă un om de un strat subțire de plasă de sârmă. Avocatul habar n-avea sau poate știa undeva în mintea lui, că paravanul acela dintre noi era, în momentul respectiv, cel mai valoros și mai important lucru din viața sa. A continuat citească:

— Numele pe care-l am aici este Tiffany Benoit. Locuind în prezent cu Nonie și Dehra Elliott, la numărul 540 Briarwood Lane, în Round Rock, Texas. Corect? E aceeași persoană. Ați călătorit cu ea, nu-i așa?

Apoi s-a oprit și ne-am privit unul pe altul în tăcere.

Ăsta era de fapt scopul vizitei. Voiau ca eu să știu că aflaseră despre micuță. Că știau unde era.

La puțin timp după asta, avocatul s-a ridicat și-a plecat, deși nu-i răspunsesem la nicio întrebare. Mi-am zis că măcar puteam să iau din nou calmante, pentru că de depoziția mea se alesese praful.

Povestea mi s-a schimbat complet. Acum le-am spus procurorilor că nu-mi mai aminteam ce se

petrecuse.

Nu eram nici la prima arestare, nici la primul proces, și-am încasat-o zdravăn pentru că erau furioși că-mi schimbasem povestea.

Treisprezece ani în Angola^[39].

Am acceptat fără să crâcnesc.

Ancheta legată de port a fost abandonată.

Oricum, nu credeam c-o s-o mai duc multă vreme, și nici nu voiam, pentru că, de mult prea multe ori, când închideam ochii, vedeam chipul inert al lui Rocky în lumina veiozei, trupul ei întins pe birou, ca pe un altar.

Mă bucuram că n-aveam să fiu silit să mai trăiesc prea multă vreme cu imaginea asta.

Ca urmare a accidentului, mă alesesem cu un șchiopătat, aveam un petic pe ochiul stâng și-o nouă față, asimetrică, colțuroasă, cu sprâncenele nealiniat și cu un nas ca un fruct storcoșit. Degetele nu mi s-au mai îndreptat niciodată cu totul, iar articulațiile au rămas umflate și mă dureau ori de câte ori ploua. Statul mi-a dat un nou set de dinți. Atât de mulți dintr-ai mei fuseseră spărți, că dentistul a scos ce-a mai rămas și a pus o proteză.

În cele din urmă, am fost consultat din nou de un doctor care n-a putut să spună ce era cu petele din plămânii mei. Voia să-mi facă bronhoscopie sau o biopsie asistată de computer. Credea că era același lucru de care vorbise și celălalt doctor. Erau mici șansele să fie tuberculoză sau sarcoidoză^[40]. În cel mai bun caz, tumorile erau deocamdată benigne, dar în mod cert n-aveau să rămână în stadiul ăsta. Chisturile sau carcinoamele erau într-un fel de stază, mi-a explicat el, și puteau deveni maligne în orice moment, ducând la metastază. Voia să-mi facă o operație. Voia să le extragă și să le examineze.

— Există mai multe opțiuni de tratament, mi-a zis el. Te mută într-un loc mai plăcut cât timp urmezi terapia. E doar o chestiune de timp. Asta dacă nu ești cumva vreun miracol al medicinei.

I-am spus că nu vreau. Când mi-a zis că toate cheltuielile vor fi suportate de stat, i-am spus din nou că nu vreau.

În primii doi ani, am împărțit celula cu un tip pe nume Charlie Broedus. Ne-am înțeles bine și nu i-am purtat pică atunci când a fost eliberat. Tot așteptam să mor.

După prima lună în închisoare, m-am dus la bibliotecă să caut ceva de citit. Nu știam de unde să-ncep. O bibliotecară plătită de stat venea de două ori pe lună și mi-a făcut câteva sugestii. Așa m-am împrietenit cu bibliotecara, Jeanine.

Nu s-a produs nicio revelație dramatică a personalității niciunuia dintre noi doi. Cred că pur și simplu-i plăcea să vadă un condamnat care mai căuta și altceva decât cărți despre legislație.

Când citeam, mă cufundam în cuvinte și în ceea ce descriau și nu mai măsuram timpul care trecea. Am fost surprins să aflu că există acest soi de libertate oferită doar prin cuvinte. Și-am simțit că îmi ratasem ceva esențial, cu mult timp în urmă.

Întotdeauna avusesem mâini agile și putusem să sudez, să montez țevi, să desfac un motor, să boxez, să trag cu arma, dar acum începeam să înțeleg că anumite abilități ale mele funcționaseră mai mult ca niște constrângeri, că mă transformaseră într-o funcție, într-o unealtă. Nu înțelesesem asta înainte.

Din cauza rănilor, nu puteam să lucrez la ferma de la care-și trăsesese porecla Angola. Jeanine m-a ajutat să-mi găsesc un post de asistent la bibliotecă. Avea un păr castaniu șters, pieptănat într-un stil care era demodat încă din anii '70, avea brațe moi care-i tremurau când ștampila vreo fișă și umbla cu greutate. Uneori observam că avea lacrimi în ochi. Atunci se retrăgea în biroul din spate și nu mai ieșea până la finele programului de lucru.

Făceam ordine pe rafturi și împingeam căruciorul printre celule. Nimeni nu mă deranja. Charlie Broedus a fost eliberat în '92 și de-atunci am tot văzut colegi de celulă venind și plecând. În curând, am devenit parte din decor, printre rafturi sau în

sala de mese, cu ochii în carte. Cu tot cititul ăsta, am început să mă gândesc la tot soiul de chestii. Puteam să pricep lucrurile în feluri în care înainte nu fusesem capabil. Dar, cum am mai spus, asta nu m-a transformat în altcineva.

Știu cine sunt.

M-am gândit la Rocky, chiar prea mult. Și m-am gândit la Carmen. M-am întrebat unde era, dacă scăpase teafără. N-am mai auzit nimic despre ea.

În fiecare zi, îmi imaginam că-l omor pe Stan Ptitko și mă gândeam la diferitele feluri în care aș fi putut s-o fac. De aproape, ca să-i simt horcăielile și să-l privesc în ochi. Să-l duc undeva în pădure și să fac totul să dureze mult, mult de tot.

În fiecare seară, mă duceam la culcare așteptând cancerul să se dezlănțuie, dar el stătea în adormire, fără nicio grabă. Și-așa au trecut aproape doisprezece ani.

Pur și simplu.

Am fost eliberat condiționat taman înaintea Anului Nou care aducea cu sine noul secol. Eram singur în New Orleans când a bătut miezul nopții. La cincizeci și doi de ani, bântuind pe străzi. Culoarele se schimbaseră, totul devenise mai întunecat. Oamenii conduceau mai multe mașini fabricate de japonezi. Produsele electronice erau mai răspândite și vedeai monitoare TV peste tot. Cartierul Francez arăta neschimbat: balcoane de fier, case terasate și patiouri, baruri înșirate de-a lungul străzilor, pline ochi. Miros de pișat și vomă în rigole, văicăritul și behăitul alămurilor și bubuitul înfundat al tobelor. Se spusese că totul ar fi putut să se închidă și să nu mai funcționeze după Anul Nou, ceva în legătură cu computerele. Dar am știut că n-o să se întâmple. Mai descoperisem că, după unsprezece ani de abstenență forțată, nu mai puteam să beau. Alcoolul îmi făcea ficatul să se zvârcolească asemeni unei gâze puse la insectar. Încă o problemă la răboj.

Am stat în nișele spaniole din zidurile clădirilor și m-am uitat la mulțimea care mișuna pe străzi, pe Dauphine și Bourbon și Royal. La miezul nopții, toată lumea s-a sărutat. Străini împărțind sticle de șampanie, buze apăsându-se unele de altele, gâturi mângâiate de mâini. Ori de câte ori mă observau privindu-i din umbră, își întorceau ochii în altă parte.

Am rămas în New Orleans pentru că voiam să-l omor pe Stan Ptitko. Barul lui se afla tot acolo și numele-i rămăsese neschimbat.

Am cheltuit o parte din banii cu care ieșisem din închisoare pe un revolver pe care l-am cumpărat de la un puști negru pe strada St. Bernard și am început să bântui străzile ce înconjurau Stan's Place. Zidurilor clădirii le-ar fi priit o spălare cu presiune și acoperișul de tablă era cârpit cu prelată albastră. Câteva străzi mai încolo, spre nord, sub un pod, era o vale puțin adâncă. Timp de trei zile și două nopți m-am adăpostit acolo. Am dormit sub pod, ținând localul sub supraveghere, înfășurat într-un sac de dormit vechi și o vestă antiglonț uzată, purtând un tricou cu glugă, pantaloni vechi de trening și teniși, toate luate de la Goodwill^[41]. Mi-am amintit de Rocky și de pasarela pe sub care trebuia să meargă când se întorcea de la școală și de noaptea pe care-o petrecuse acolo.

În cea de-a doua zi, l-am văzut pe Stan coborând dintr-un Lincoln negru. Mai pusese pe el, în special în jurul taliei, și părul i se rărise.

Am scanat împrejurimile, am verificat .380-ul cu dublă acțiune și-am parcurs următorul cvartal cu mâna în buzunar, încleștată pe armă. Nici nu mi-am dat seama când am ajuns peste drum de bar. M-am ascuns după un stâlp telefonic abandonat de lângă trecerea de pietoni. Aveam gluga lăsată și ochii pe mașina neagră, sport, și pe ușa metalică de la intrare. În parcare mai erau trei mașini și nu știam câți oameni puteau fi înăuntru. Mai văzusem vreo

câțiva indivizi intrând înainte să vină Stan, dar nu recunoscusem pe nimeni.

Era o zi argintie, cu o lumină înghețată care promitea ploaie, și respirația îmi ieșea în aerul iernii în mici norișori albi. Transpiram, în ciuda frigului.

Terenul de lângă bar era în continuare viran, cu rigola năpădită de nămol și de trandafiri roșii, sălbatici, de sticle goale de un litru, de ziare îngălbenite, fragile. Tufe și rugi de mure formaseră un zid, acoperind gardul jos de plasă dintre terenul viran și parcare. Pe deasupra acesteia sufla o briză și mi-am frecat fața de gulerul vestei. Nu-mi era ușor să fiu acolo. Mă tot gândeam c-ar fi fost mai bine să plec.

Într-un final, Stan a ieșit din nou, singur. I-am văzut fața limpede de data asta. Umflată și lăsată, cu fruntea mult mai înaltă, cu bărbia dublă. Gârbovit în cămașa lui albă și pantalonii negri, s-a oprit lângă mașină și și-a îndreptat spatele, întinzându-se, și-a privit către oraș și către râu. S-a uitat și la mine, dar n-am părut să-i stârnesc interesul. Un vagabond bătrân, rezemat de un stâlp de telefon.

Ar fi fost atât de ușor. Nu trebuia decât să traversez.

Nu știu dacă trupul meu și-a amintit de tot ce-mi făcuseră, dar teroarea mi-a încleștat boășele, inima și gâtul. Am simțit în mână metalul rece al pistolului și ideea de a-l folosi mi s-a părut, deodată, imposibilă. Gândul însuși mă paraliza. Trupul meu era încremenit de groază.

Nu știam că devenisem atât de slab.

Pur și simplu nu mai voiam să-mi facă cineva rău vreodată.

Și-așa se face că, la un moment dat, devenisem laș. Sau poate fusesem laș dintotdeauna, dar abia acum realizam asta. Ca orice altceva din viața mea, adevărata mea natură ieșea la suprafață, limpede ca lumina zilei.

Stan s-a urcat în mașină, și-a pornit motorul. Fumul de eșapament, pe frigul ăla, era dens ca un

nor, înconjurând mașina. M-am dezlipit de lemnul aspru al stâlpului și mi-am strâns vesta mai bine pe mine, în timp ce Lincoln-ul ieșea din parcare. Am pășit în stradă, uluit că-l lăsam să scape. Nu cred că s-a uitat în oglinda retrovizoare, dar poate c-a făcut-o. Poate a observat silueta ce se micșora, încremenită în mijlocul străzii, cu pistolul în mână.

Am traversat anevoie locul vacant, până pe trotuarul aflat de cealaltă parte a barului. Am aruncat pistolul într-un tomberon și-am schiopătat preț de zece străzi până la stația de autobuz.

N-aveam voie să părăsesc statul, dar am schimbat autobuze până am ajuns în Galveston.

Am acoperit ferestrele de la parter și mulți dintre vecini au făcut la fel. Apoi, proprietarii au pornit spre nord în mașini încărcate cu bunuri, unele trăgând după ele rulote sau remorci improvizate. Președintele și guvernatorul au declarat starea de urgență și au ordonat evacuarea populației. Toată lumea spunea că venirea lui Ike⁴²¹ era inevitabilă. Elementele naturii s-au trezit la viață, unindu-și forțele ca să trimită pe cer nori de culoarea cenușii. Burnița mă atacă pieziș, așa că renunț la plimbarea mea de dimineață. Nu dau nici pe la gogoșerie. Începusem să-mi fac bagajele, dar m-am oprit. Stau pe canapea și beau ceai fierbinte, gândindu-mă la bărbatul din Jaguar și întrebându-mă cum de-am apucat să văd dimineața asta.

Încep să-mi trag salopeta pe mine, dar piciorul îmi e mai țeapăn ca de obicei, din cauza furtunii și pentru c-am stat treaz toată noaptea. Las salopeta pe podea și Sage vine fuga și se ghemuiește pe materialul mirositor. Firește, hotelul nu are clienți acum și-l găsesc pe Cecil la recepție. Se uită la computerul de dincolo de tejghea, urmărind frontul atmosferic, și ridică dintr-o sprânceană indicându-mi furtuna de pe monitor. Spirala de nori care se vede acolo este în realitate prea mare ca s-o cuprinzi cu imaginația. Ideea trebuie comprimată în

imaginea de pe ecran, la fel cum timpul este comprimat într-o simplă poveste.

— Poate n-ar trebui să stai pe-acî, zice Cecil. Cred c-aș putea fi tras la răspundere dacă ți s-ar întâmpla ceva.

— Nici vorbă. E-n regulă.

— Eu tot mai cred că poate să ne sară. Poate să ne șteargă din mers c-o aripă. Să nu ajungă uragan, zice el.

Știu că, de fapt, la fel ca mine, nici Cecil nu reușește să găsească vreun motiv să plece.

— Am vreo treabă de făcut? zic.

El clatină din cap și face un semn către parcare goală.

— Vacanță de uragan.

Mai stau un minut și ne uităm amândoi la animația de pe computer, o imagine termică a unei mase rotitoare ce se extinde și înghite coasta.

Mă privește de parc-aș avea un secret.

— Ce-i cu fata aia?

— Care fată?

— Aia drăguță. Varsă tot, bătrâne!

— Cine?

— N-a dat de tine? Ești un tip căutat. Mai întâi tipul ăla în costum, acum puicuța asta. O tipă arătoasă. Tânără, cu părul șaten? A zis că te caută. Ieri seară, devreme.

Deschide un sertar din spatele tejghelei și scoate o fișă de cartotecă.

— I-am spus că lucrezi astăzi, da' n-am spus că și stai aici.

Iau hârtia și nu recunosc numele de pe ea. Scrisul de mână e al lui Cecil și sub el e un număr de telefon.

— Nu ți-a spus numele mic?

— Nu. Nici nu m-am gândit s-o-ntreb.

Recitesc fișa.

— Ce-a zis?

— Că încearcă să dea de tine. M-a rugat să-ți transmit s-o suni. I-o bucatică. Ar trebui s-o suni, mări! Dacă n-o suni tu, o sun eu.

— Și ce-o să-i zici?
— O s-o invit să ciugulim ceva.
— Ce vârstă părea să aibă?
— Vreo douăzeci și-un pic. Auzi, dac-o suni, pune-mi și mie o vorbă bună!

— Sigur.

Trebuie să mă întorc cu spatele, pentru că simt un tremur și-o umezeală în ochiul meu bun. Le simt până și în ochiul mort.

— Cred c-o să plec totuși, zice Cecil. Poate te mai gândești și tu. Poți să vii cu mine în mașină.

— Sunt OK.

Împing ușa. Cerul e ca un lichid care bolborosește nuanțe de ardezie, cărbune și cositor, iar vântul biciuiește frunzele palmierilor și poartă gunoiul de-a lungul străzilor pustii. Aerul vibrează de electricitate și mă apasă de parcă m-aș afla sub apă, într-un oraș scufundat. Îmi încui ușa și trag jaluzelele. Sage scâncește.

Cuțitul de vânătoare e pe bufet și-i contemplu lama zimțată, pe fundalul zbârcit și pistruiat al pielii de la încheietura mea. Îl pun în sertar și mă simt ca ultimul cretin pentru că m-am gândit să-l scot de-acolo.

Caut în șifonierul meu îngust, pe un răftuleț, și dau jos plicul cu radiografia pe care mi-au făcut-o în închisoare. Petele din plămânii mei sunt ca niște stele, ca niște șrapnele a căror explozie s-a derulat invers în timp, și simt că am ajuns în cele din urmă în momentul în care bomba se declanșează. O simt în vremea de afară și în numele fetei scris pe hârtie. Cei care o să vină să mă trimită pe lumea cealaltă n-o să fie niciun fel de asasini.

Aprind un chiștoc de țigară cu marijuana și mi-l strecor între buze. Cu draperiile trase, lumina e răcoroasă și albastră și Sage se odihnește la picioarele mele, cu capul între labe și cu coada între picioare, așa că știu că și ea simte.

Fata trebuie să-l fi plătit pe tipul din Jaguar să dea de mine. Deci are bani, așa cred, și-mi pare bine.

Stau în casă, cu câinele alături, urmăresc cerul și nu fac nimic altceva, doar mă mai uit din când în când la vechea radiografie și-mi mai rulez câte-un joint.

Îmi dau seama că fata o să vrea o poveste. Probabil are nevoie de cineva care să-i explice de ce e viața ei așa. O să vrea să știe ce s-a-ntâmplat în alea două săptămâni, când avea trei ani, a fost luată de-acasă, a văzut oceanul, s-a jucat pe plajă și s-a uitat la desene animate. Până-ntr-o zi când sora ei a dispărut. Mă-ntreb ce trebuie să fi simțit copilul ăla.

O poveste lungă, despre mai mulți orfani.

O scarpin pe Sage pe creștet și ea scoate un scâncet. Pielea mă mănâncă sub peticul de pe ochi, așa că-l ridic. Ochiul mort mi-e plin de lacrimi și mi le-ntind pe tot obrazul.

Am greșit când i-am spus lui Rocky că poți să alegi ce simți. Nu-i adevărat. Nici măcar nu-i adevărat că poți să alegi când anume să simți. De fapt, trecutul se întărește ca o cataractă sau ca o coajă pe o rană, o coajă de amintiri peste ochi. Și-ntr-o zi, lumina își croiește drum înăuntru.

Mă gândesc la Carmen și mă întreb din nou dacă a scăpat cu bine. Sper c-a găsit ceva mai bun.

Când sosește, în cele din urmă, inima nici nu-mi tresare. E ca și cum aș fi așteptat-o dintotdeauna să bată la ușa mea. E un ciocănit slab, timid, al unei persoane sperioase, care nu vrea să deranjeze.

Răsucesc mânerul fără să mă uit pe vizor. Ușa se deschide dezvăluindu-mi o fată cu ochi disperați, frumoși. În spatele ei, nori cenușii de furtună gonesc către mare.

Are părul des, castaniu-deschis, și poartă blugi și o jachetă strâmtă din piele cafenie. Cecil avea dreptate, e tare drăguță. Mai mult decât drăguță. Stă pe palier cu o mână pe geantă, o geantă frumoasă, din piele, iar în cealaltă are o bucată de hârtie, probabil o fotografie. Pot să spun de la prima vedere că în centrul ființei ei există un gol fundamental. Vrea ca eu să i-l umplu.

— Domnul Cady?

Mă privește, puțin cruciș.

Fac un pas înapoi și-mi spun că pare o fată capabilă, cineva care are bani, care are-o viață, o persoană care are grijă de ea însăși, și mă bucur să constat asta. Buzele-i sunt întredeschise, de parcă ar aștepta alte cuvinte să vină, iar ochii i se mișcă cercetători între chipul meu și fotografia din mână. Câtă disperare!

— Nu te recunosc, spune Tiffany.

Vocea-i e mai adâncă, dar de fapt e aproape recognoscibilă. Se uită din nou la fotografie și la chipul meu.

— Nu, nu ești tu.

Îmi întinde poza.

Fotografia e veche, îndoită și ștearsă. Înfațișează oceanul, o plajă. Trei oameni stau în valuri. Bărbatul e înalt, solid și bronzat, iar fetele sunt blonde și subțirele, trăsăturile lor pierzându-se în lumina albă a golfului.

Pot să recunosc chipul copilului pe fața ei, bărbia ascuțită și ochii îndrăzneți, buzele arcuite, senzuale. O întreb dacă nu vrea să intre.

— Nu, eu...

Îmi cercetează chipul din nou. Tunetul bubuie, trimițându-și ecourile deasupra mării.

— Cred c-am făcut o greșală, spune ea oftând. Îmi cer scuze! N-am nimerit unde trebuia.

Ia poza și dă s-o strecoare în geantă, întorcându-se deja să plece, și-atunci zic:

— Au trecut douăzeci de ani de-atunci. M-am schimbat destul de mult.

Se întoarce cu sprâncenele arcuite, cu ochii umplându-i-se de lacrimi.

— Nu mă cunoști, îi spun, dar ți-am fost prieten.

O lacrimă mare îi alunecă pe obraz. Mă dau deoparte din ușă și-i fac semn să intre. Sage vine fuga să i se frece de picioare și ea se apleacă și o scarpină între urechi.

O invit să ia loc.

— Vrei cafea, ceai?

— Nu, mulțumesc.

Se oprește și-și mușcă buza, șovăind.

— Vreau doar... dacă ai timp. Aș vrea să stăm de vorbă. Dacă ești de acord.

— Ai întrebări?

— Da. Te rog. Eu...

Mătură camera cu privirea și clatină din cap, ca și cum nu i-ar veni să creadă c-a ajuns într-un loc ca ăsta.

— Cred c-o să fac niște ceai, spun eu.

Mă duc și deschid aragazul, umplu ceainicul și-l pun deasupra flăcărilor albastrii. A lăsat poza pe bufet. Mă spăl la chiuvetă ca o scuză ca să nu mă întorc în camera principală, unde se află ea. În fotografie sunt cafeniu și puternic, ca un cal în lumina soarelui. Apa rece ca gheața curge peste degetele mele, peste încheieturile dureroase. Nu reușesc să cuprind cu mintea că fata de pe canapea este reală, mă uluiește norocul neașteptat al existenței ei.

Merită ceva mai bun decât adevărul.

Mă întorc în cameră, întâmpinat de privirea inteligentă și intensă a lui Tiffany. O scarpină pe Sage și încearcă să nu se uite la radiografia de pe canapea. Se uită la pieptul meu.

— Cum ai dat de mine? întreb eu.

— O! Prin... doamna de la hotel? De mult de tot? Zicea că de fapt te chema Roy. Așa mi-au povestit cele două surori. Tipul pe care l-am angajat ți-a găsit cazierul și fotografiile. l-a luat ceva până să te găsească. Te-a căutat mult timp. Nici așa nu eram siguri că ești tu. Nu mai arăți la fel.

— Nu. Nu mai arăt.

O privesc cum scanează apartamentul din priviri, unica încăpere, teancurile de cărți, și simt un fel de milă venind dinspre ea. Nu-mi place.

— Unde locuiești? o întreb.

— În Austin.

— Și ce faci acolo?

— Design grafic. Publicitate și chestii de-astea.

— Ca să faci asta trebuie să mergi la școală?

— Da. Am făcut studii. La UT^[43].

— Aha, zic și aproape zâmbesc. Cine... unde ai crescut? Familia ta?

— Părinții mei m-au adoptat prin Surorile Sfântului Iosif. Am crescut în Tyler.

Mă mai analizează un timp, înclinându-și capul. Are un inel pe deget, dar nu-mi dau seama ce soi de inel.

— Te-ai măritat?

Ea clatină din cap.

— Nu încă. Dar s-ar putea. Sunt cu cineva de ceva vreme.

— Ești îndrăgostită de el?

— Aăă. Da.

Se trage de o şuviță de păr întorcându-și privirea și o văd pe Rocky în gestul ăsta, o văd atât de clar, că trebuie să privesc în altă parte. Când mă uit înapoi, realizez ce mult seamănă cu ea și mi se pune un nod în gât. Au aproape același chip și e cam greu să-ndur asta.

— E bine, zic, incapabil s-o privesc în ochi. Că ești îndrăgostită.

— El e cel care m-a determinat să fac asta. M-a îmboldit. Să aflu adevărul.

— El cu ce se ocupă?

— El... îmi pare rău, zice ea.

Văd că am reușit s-o fac să-și piardă cumpătul. Nu știe ce să înțeleagă din camera asta înghesuită, din radiografia de lângă ea. Își duce degetele la buze și privește în jur de parc-ar mai putea fi cineva cu noi.

— Dacă nu te superi... chiar cred că sunt lucruri pe care trebuie să le știu.

Mă privește fix cu ochi ca ai lui Rocky, plini de suferință, strălucitori ca ai unui sfânt.

Mă apropii de canapea și ridic o mână.

— Știu. Ai dreptate. Cât știi?

— Îmi aduc aminte de sora mea. Vag. Îmi aduc aminte că mergeam la plajă. Dar...

Se îneacă și-și pierde puțin controlul.

— Dar într-o zi m-a părăsit.
 Buzele-i tremură când spune asta.

— Nu, nu, îi spun. N-a fost așa.

— Ce s-a întâmplat?

— Ne întorceam să te luăm în noaptea aia. Ieșiserăm în oraș în seara aia, atât.

— Dar după aia ai ajuns în New Orleans? La închisoare.

— Da. Așa e.

Îmi întorc palmele și le contemp lu.

— Am fost închis. Am avut un accident. Era și un mandat pe numele meu.

— Dar... nu înțeleg. Ce s-a întâmplat după ce-ai plecat?

Stau cu capul plecat și privesc mâna lui Tiffany mângâind câinele.

Se uită în altă parte, apoi își întoarce iute ochii către mine, spunând:

— Ai cunoscut-o bine?

Vocea i se poticnește la ultimele cuvinte.

— Pe sora mea?

— Cred că da.

Contemp lu părul lung al lui Tiffany, de culoarea preriei uscate vara, obrajii ascuțiți și ochii mari.

— Ce faci în publicitate?

— Pof tim? Ăăă... Desenez pagini web și logo-uri. Chestii de-astea.

— Am fost de câteva ori în Austin. Mai de mult. Barton Springs mai e acolo?

— Da. Ăăă... spuneai ceva despre un accident?

— Aveau muzică bună în Austin. Îți place muzica?

Își înclină capul către mine, cercetându-mi chipul. E atât de greu s-o privesc, încât sunt recunoscător să aud șuieratul ascuțit al ceainicului și să mă retrag în bucătărie.

Mă doare pieptul. Mâna îmi tremură pe toarta ceainicului și picături de apă șuieră căzând pe ochiul încins.

— Ascultă-mă, îmi spune de după perete. Trebuie să aflu.

Tușește, înăbușindu-și un suspin.
Torn două cani de Lipton și le las la infuzat.
— Ai mai avut frați sau surori? o întreb. Acolo unde-ai crescut?
E atât de tânără, e atât de reală! Vocea-mi tot tremură. Fața ei e plină de-o curiozitate nesătulă.
Dă din cap.
— Un frate mai mic. Și el e adoptat.
— Cum îl cheamă?
Își duce o mână la frunte și gura i se crispează.
— Scuză-mă, dar de ce nu vrei să-mi răspunzi? Te rog! Nu înțeleg.
Nu mai pot să trag de timp și realizez că n-am curajul să nu-i spun povestea.
Dacă îi spun adevărul, poate că sunt eliberat de obligații. Îi transmit adevărul celei care trebuie să-l afle și stelele înghețate din pieptul meu pot, în fine, să se aprindă.
Și-atunci realizez că n-am de gând s-o mint. O să-i povestesc tot. Despre Rocky, despre tatăl ei, despre cele petrecute acasă la Sienkiewicz, despre tipii din New Orleans și ce-au făcut.
Și-atunci mi se face frică pentru ea. Și mă gândesc: „Draga mea, golul din tine va fi umplut, dar va trebui să fii tare ca să-l poți îndura.
Ani pe care nu ți-i amintești. Ani ca niște vânătaii misterioase.
În tot timpul ăsta, ți-am fost prieten!”
— Bine.
Îmi frec buzele și mormăi.
— E de rău, totuși.
— Ce?
Lacrimi apar sub încruntătura ei furioasă și hotărâtă.
Arunc radiografia pe podea și mă așez alături de ea.
— O să-ți povestesc despre ea, despre ce i s-a întâmplat. Bine? Dar am o condiție.
Bat cu palma capul lui Sage ca să-i indic la ce mă gândesc.

— Dacă vorbesc cu tine, pe urmă trebuie să pleci. Vine o furtună și trebuie să pleci din oraș. Imediat. De îndată ce termin.

— Plecai undeva? Pot să mă întorc.

— Nu. O să discutăm acum. O să-ți povestesc totul. Dar, după ce termin de vorbit, pleci. Și vreau să-mi faci un serviciu.

— Care?

— Să iei câinele cu tine.

— Ăă, eu... eu nu...

— Ăsta-i târgul. Singurul pe care ți-l ofer.

O privește pe Sage, își înclină capul și-o scarpină între urechi.

— Bine. OK.

— Promiți?

— Bine. În regulă.

Dă din cap și-și șterge din nou ochii.

E înaltă, cu osatură puternică și elegantă, soiul de femeie după care te întorci pe stradă. Își afundă degetele cu unghii roșii în blana ca scorțișoara a lui Sage, în timp ce-și trage nasul și-așteaptă să încep.

— Cealaltă fată din fotografie nu e sora ta. E mama ta. Nu trebuie s-o învinovățești. A dus o viață grea.

Mă întind, cu o bruschete stângace, și îmi pun mâna diformă peste a ei.

— Dar a făcut un lucru foarte curajos, odată.

Mâna mea, alături de ale ei, arată monstruoasă, dar Tiff mă lasă să-o țin acolo. Privirea ei se scufundă în ochiul meu sănătos.

— Nu te-a părăsit, îi spun. N-a fost așa. N-ai fost un copil abandonat.

Își acoperă gura și trăsăturile i se înmoaie și se năruie ca un castel de nisip când vine marea. Mă trag mai aproape și-i pun cealaltă mână pe umăr, pentru că nu mă pot abține. Îmi strânge degetele. Las suferința s-o copleșească, îi ofer un moment de liniște. O să-i trebuiască toată puterea pentru ce-o să urmeze.

Când reușește să se mai adune și bea niște ceai, încep din nou.

Și-i spun tot.

Când pleacă, stau în ușă și-o urmăresc cum o duce pe Sage la mașină, o Toyota mare, aurie. Înainte să urce în mașină se oprește și ploaia o învăluie într-un halou. Privește înapoi, către mine. Trebuie să intru și să închid ușa, așteptând să aud mașina cum pleacă.

Mi-o imaginez plimbându-se cu Sage de-a lungul stâncilor albe și-a apei limpezi ce curge prin Austin și nu mă gândesc la Rocky.

Mă gândesc la briza ce încrețea suprafața lacului, la vocea mamei cântând *A Poor Man's Roses*.

Capul mi-e ușor și mâinile nu mă mai dor.

Vântul biciuiește stropii de ploaie, transformându-i în ace, iar norii fac după-amiaza să fie întunecată ca rochia unei văduve. Aerul e încărcat de ozon și apă de mare. Pocnește și trosnește în depărtare și fulgere erup deasupra oceanului, ca și cum cerul ar fi înghițit dinamită. La marginea sa plumburie, aproape că pot să disting un alt soi de întuneric, de un negru mai dens, care se înalță greoi de pe linia orizontului, într-o formă inimaginabilă.

Ramurile zgârie ferestrele închise de parcă o creatură ar încerca să-și sape drum înăuntru, iar vântul urlă ca vocea aceluia animal, cu un mârâit grav, rănit.

Au trecut douăzeci de ani.

Îmi făceam griji c-o să trăiesc la nesfârșit.

Mulțumiri

Adresez mulțumirile mele cele mai profunde lui Henri Dunow și lui Colin Harrison, pentru încrederea și observațiile lor și pentru toate eforturile pe care le-au făcut pentru ca această carte să apară.

PRIX DU PREMIER ROMAN ÉTRANGER 2011
SPUR AWARD
PENTRU CEL MAI BUN ROMAN DE DEBUT 2011
VRIJ NEDERLAND THRILLER AWARD 2016

– *Sunt pe moarte, i-am zis.*
– *Nu așa suntem toți? a replicat.*

Nic Pizzolatto, creatorul și producătorul serialului HBO *True Detective*, ne prezintă o poveste întunecată și violentă, dar de o frumusețe impresionantă, care se petrece în orașelul american Galveston de pe coasta Atlanticului. Un roman despre puterea de a-ți accepta trecutul și a merge mai departe.

În viață, există experiențe cărora nu le poți supraviețui și în urma cărora, chiar dacă n-ai murit, nu mai ești viu cu-adevărat.

www.editura-paladin.ro

ISBN 978-606-8673-27-1

- [1]. Zona din sud-estul Texasului cuprinsă între orașele Beaumont, Port Arthur și Orange.
- [2]. Cocktail preparat din suc de grepfrut, vodcă sau gin și gheață.
- [3]. Vodcă Stolicinaia.
- [4]. Pistol automat marca Colt.
- [5]. Televanghelist american.
- [6]. Film din 1948, regizat de John Ford, cu John Wayne și Henry Fonda în rolurile principale.
- [7]. În engleză *white trash*, denumire peiorativă dată albilor săraci din zona rurală din sudul SUA.
- [8]. Waylon Arnold Jennings (1937 - 2002), cântăreț de country.
- [9]. Cocktail preparat cu gin sau vodcă și suc de grepfrut, servit cu marginea paharului presărată cu sare.
- [10]. New Orleans Saints, echipă de fotbal american.
- [11]. Plantă cățărătoare originară din Japonia.
- [12]. Álvaro Núñez Cabeza de Vaca (1488/1490 - 1557/1558), explorator spaniol al Lumii Noi. În 1528 a naufragiat pe Insula Galveston împreună cu alți trei marinari.
- [13]. Pirați care au acționat în Golful Mexic și în Caraibe la începutul secolului XIX.
- [14]. Din engleză, „Cele mai bune gogoși” (n.red.).
- [15]. Marcă de cremă de ghetă.
- [16]. Medalie simbolică pentru membrii Alcoolicilor Anonimi.
- [17]. Referire la Henry Morgan, pirat englez din secolul al XVII-lea (n.red.).
- [18]. Alcoolicii Anonimi.
- [19]. Set de principii călăuzitoare pentru recuperarea alcoolicilor.
- [20]. Pelican Island, situată la nord de insula Galveston și legată de aceasta printr-un alt dig rutier. Face parte din orașul Galveston.
- [21]. Din engleză, „Țărni de smarald”.
- [22]. Considerat cel mai ucigător uragan din istoria SUA, a afectat în principal insula Galveston, în data de 8 septembrie 1900.
- [23]. Po’ boy – sandvici tradițional din Louisiana, constând dintr-o chiflă lunguiață umplută cu carne de vită sau cu fructe de mare fripte.
- [24]. Marcă de whisky irlandez.
- [25]. Broadway, arteră principală din Galveston, în continuarea autostrăzii I-10.

.^[26] Benzedrină, dextroamfetamină, bifetamină – medicamente care se emit pe bază de rețetă.

.^[27] Specie de stejar care își păstrează frunzișul și pe perioada iernii.

.^[28] Cocktail preparat din rom alb, zahăr, suc de lămâie verde, apă minerală și mentă.

.^[29] Organizație a femeilor bazată pe voluntariat, care organizează acțiuni caritabile și educaționale într-o comunitate.

.^[30] *Mantis religiosa*, insectă cunoscută pentru poziția membrilor superioare, care în stare de repaos par împreunate pentru rugăciune, și pentru obiceiul de a își devora partenerul după împerechere.

.^[31] Cea mai mare insulă de tip barieră din lume, situată în Golful Mexic.

.^[32] În 2005, uraganul Katrina a devastat New Orleans și a făcut în jur de 1500 de victime numai în statul Louisiana.

.^[33] Pește oceanic cu corpul alungit ca al unui șarpe, cu fălci alungite asemeni unui cioc și dinți ascuțiți.

.^[34] Rețea de magazine de cartier.

.^[35] Muzică originară din zona de sud a Texasului, care combină influențe americane cu influențe latino.

.^[36] Mlaștina câinelui (franceză).

.^[37] Produs de curățare.

.^[38] Glen Travis Campbell (n.1936), cântăreț de country.

.^[39] Penitenciarul de stat din Louisiana, poreclit și Alcatrazul Sudului.

.^[40] Boală inflamatorie care constă în formarea de noduli localizați cel mai frecvent la nivelul plămânilor. Nu este contagioasă, iar mortalitatea este redusă.

.^[41] Rețea de magazine non-profit condusă de organizația caritabilă cu același nume.

.^[42] Uraganul Ike a lovit insula Galveston pe 13 septembrie 2008 provocând pagube masive.

.^[43] University of Texas, universitate de stat cu sediul în Austin.

CUPRINS

[UNU](#)
[DOI](#)
[TREI](#)
[PATRU](#)
[CINCI](#)
[Mulțumiri](#)

Table of Contents

UNU	4
DOI	59
TREI	70
PATRU	135
CINCI	146
Muṭumiri	216